

ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ;

Το βιβλίο αποτελείται από τα κεφάλαια

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οι επιστημονικές απαντήσεις στη "ΓΕΝΝΕΣΗ" ΤΟΥ Μωυσή.
Τι λέει ο Stephen Hawking?

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Haeckel, Arrhenius, οι υλιστές φιλόσοφοι και επιστήμονες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο Σπινόζα και οι πανθειστές. "Ο θεός ταυτίζεται με τη δημιουργία, με τον υλικό κόσμο".

Ο Δαρβίνος και η θεωρία της εξέλιξης. Πίθηκος και άνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η καταγωγή του ανθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Θαύματα και φυσικοί νόμοι. Η διάδοση του χριστιανισμού και οι καταστάσεις που θέτουν σε δοκιμασία την ανθρώπινη λογική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ιστορικές μαρτυρίες (πάπυροι, στοιχεία και αρχαιολογικά ευρήματα)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Οι αρνητές της ύπαρξης (ή της θεότητας) του Χριστού .
Συγγραφείς, επιχειρήματα, τεκμηρίωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Τι πραγματικά είπε ο Ιησούς Χριστός

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 -10

Οι προφήτες και η επιστημονική αξιολόγηση των έργων τους
Τι είπαν, τι από αυτά έγινε

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Λάθη, πλάνες, λόγια που διαδίδονται από το ένα στόμα στο άλλο,
αυταπάτες και άγνοια. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

*Γιατί έγραφα αυτό το βιβλίο; Μήπως ο Θεός έχει ανάγκη από διαφήμιση;
Μήπως χρειάζεται τους ανθρώπους; Μήπως έχει ανάγκη από προπαγάνδα,
όπως τα πολιτικά κόμματα;*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υπάρχει Θεός;

Ένα ερώτημα, που αργά ή γρήγορα απασχολεί κάθε άνθρωπο. Πολιτισμένο, απολίτιστο, πρωτόγονο, μορφωμένο ή αμόρφωτο. Ένα ερώτημα, που σίγουρα έχει μία μόνο σωστή απάντηση. Ναι ή όχι.

Από αυτή όμως την απάντηση επηρεάζεται καθοριστικά το άτομο και η κοινωνία. Αν υπάρχει δημιουργός, πρέπει να ακολουθήσουμε τις εντολές του, σαν μέρη ενός συστήματος που ευημερούν μαζί με το σύστημα, μόνο όταν λειτουργούν όπως ορίζει ο κατασκευαστής. Αν δεν υπάρχει δημιουργός, να εξετάσουμε πως έγιναν όλα αυτά που μας περιβάλλουν, και να διαμορφώσουμε τη συμπεριφορά που μας συμφέρει κοινωνικά.

Σαν μαθηματικός, χρειάστηκε να λύσω μέχρι τώρα χιλιάδες προβλήματα, θέματα, απορίες. Αυτό το πρόβλημα όμως ήταν το πιο δύσκολο, και ταυτόχρονα το πιο καθοριστικό για την ζωή μου.

Όταν ήμουν μικρό παιδί, είχα μια βαθιά, απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στο Θεό που διδάσκει η Ορθόδοξη εκκλησία. Καθώς τα χρόνια περνούσαν, μου δημιουργήθηκαν απορίες, αμφιβολίες, ερωτηματικά.

Στο Πανεπιστήμιο ήρθα σε επαφή με πολλά πολιτικά και φιλοσοφικά ρεύματα, που είχαν όλα απαντήσεις στο τεράστιο αυτό ερώτημα που με βασάνιζε. Απαντήσεις όμως διαφορετικές.

Δεν υπάρχει Θεός. Υπάρχει Θεός. Υπάρχει και των γνωρίζουμε από την αγία γραφή. Υπάρχει αλλά δεν τον γνωρίζουμε. Υπάρχει και είναι ένας. Υπάρχει αλλά είναι ένα με τη δημιουργία. Δεν υπάρχει, αλλά εμείς τον δημιουργήσαμε, από αδυναμία να εξηγήσουμε τον κόσμο που μας περιβάλλει. Όλοι, κάτι πίστευαν. **Εγώ κλονίστηκα**, έψαχνα, αναρωτιόμουν ποια είναι η αλήθεια.

Κάποια στιγμή τελείωσα το Πανεπιστήμιο, εργάστηκα, παντρεύτηκα. Είχε έρθει η ώρα να φέρω νέους ανθρώπους στον κόσμο. Τι θα τους έλεγα;

Αποφάσισα να ασχοληθώ με ένταση με το θέμα που με απασχολούσε σε βαθμό που δεν μπορούσα πια να ησυχάσω.

Συγκέντρωσα ειδικά βιβλία, από όλους τους κλάδους της επιστήμης που είχαν σχέση με τις απόψεις των παλαιότερων και των νεότερων πάνω στα θέματα της δημιουργίας, της ύλης, του μακρόκοσμου, του μικρόκοσμου, των θεωριών, των απόψεων.

Είχα ένα σοβαρό όπλο στα χέρια μου. τη μαθηματική σκέψη που είχα αποκτήσει, και την εκπαιδευτική πείρα. Γνώριζα να θέτω ένα πρόβλημα, να βρίσκω τα δεδομένα, να τα χρησιμοποιώ με τις μαθηματικές μεθόδους, με σκοπό να οδηγηθώ στη λύση. Η επαγωγική σκέψη, η εις άτοπο απαγωγή, ήταν δρόμοι πολύτιμοι στην προσπάθειά μου.

Κατάληξα σε τελικά συμπεράσματα. Ξέρω τι θα πω στα παιδιά μου. Ξέρω τι πιστεύω, και γιατί το πιστεύω.

Δεν επιθυμώ να αποκτήσω οπαδούς της άποψής μου.

Επιθυμώ απλά να αναφέρω γεγονότα, επιστημονικές απόψεις, θέσεις, και να αφήσω τον κάθε αναγνώστη, που διαβάζει τις γραμμές αυτές, να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα.

Άλλωστε, καλός δάσκαλος δεν είναι αυτός που δημιουργεί αντίτυπα του εαυτού του, αλλά ανθρώπους ελεύθερους, με την ικανότητα να σκέπτονται.

Ευχαριστώ θερμά όλους τους συντελεστές της μεγάλης αυτής προσπάθειας που έκανα. Είναι οι συγγραφείς των βιβλίων που αναφέρω στο τέλος της προσπάθειας αυτής.

Με εκτίμηση

Λεκάτης Ι. Γιώργος

lekatisgeorge@gmail.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οι αρχαίοι κάτοικοι του πλανήτη πίστευαν ότι η γη είναι ένα μεγάλο μέρος του σύμπαντος. Οι αστέρες; Ασήμαντες φωτεινές κηλίδες. Αιγύπτιοι, Βαβυλώνιοι, πολλοί αρχαίοι λαοί είπαν τα πιο απίθανα πράγματα.

Ο Όμηρος πίστευε ότι η Γη είναι σχεδόν το σύμπαν, ότι ο Όλυμπος είναι η κατοικία των Θεών και ο Τάρταρος είναι η φυλακή των Τιτάνων.

Ο Θαλής ο Μιλήσιος (εμείς οι Μαθηματικοί τον έχουμε μεγάλη αδυναμία) πίστευε ότι το σύμπαν έχει υδάτινη προέλευση και σχήμα ημισφαιρικό.

Ο Αριστοτέλης δίδασκε ότι η Γη είναι ακίνητη στο κέντρο του σύμπαντος, και όλα τα ουράνια σώματα κινούνται γύρω της σε κυκλικές τροχιές.

Ο ρόλος της γης περιοριζόταν συνεχώς, όσο κυλούσαν οι αιώνες. Ο Αρίσταρχος ο Σάμιος πίστευε ότι ο ήλιος είναι ακίνητος, ενώ η γη και οι πλανήτες κινούνται γύρω του.

Η άποψη αυτή δεν επιβλήθηκε στην αστρονομία. Δεκαοκτώ αιώνες αργότερα (το 1515), ο πολωνός ιερέας Κοπέρνικος υποστήριξε το ηλιοκεντρικό σύστημα του Αρίσταρχου. Ο Γαλιλαίος, έναν αιώνα αργότερα, απέδειξε αυτές τις θέσεις.

Πέρασαν πολλοί αιώνες λοιπόν για να δεχτεί ο άνθρωπος ότι δεν αποτελεί το κέντρο του κόσμου. Με λύπη του παραχώρησε στον ήλιο την κεντρική θέση, άφησε δε για τον εαυτό του το ρόλο του ακόλουθου.

Σήμερα, όμως, τι πιστεύουμε;

Σήμερα, δεν χρειάζεται πια να πιστεύουμε. Αρκεί να χρησιμοποιήσουμε τα μέσα της επιστήμης και να δούμε.

Τεχνητοί δορυφόροι, τροχιακά αστεροσκοπεία, διαστημόπλοια και ραδιοτηλεσκοπία, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, μας οδήγησαν πάρα πολύ μακριά, στα όρια του σύμπαντος.

Η γη, ένας απλός πλανήτης του ηλιακού μας συστήματος. Ο ήλιος μας συνεχώς μικραίνει. Κάθε δευτερόλεπτο, χάνει 4,5 εκατομμύρια τόνους μάζας που μετατρέπεται σε ενέργεια.

Είναι όμως τόσο τεράστιος, που θα περάσουν χιλιάδες χρόνια μέχρι να επηρεαστούν οι δυνατότητές του σαν τεράστιου πυρηνικού αντιδραστήρα.

Υπάρχουν και άλλοι ήλιοι. Ο α του Κενταύρου βρίσκεται σε απόσταση 4,25 ετών φωτός. Ο Βέγας, 28 έτη φωτός μακριά από τη γη. Όχι μόνο αυτοί βέβαια. Ο δικός μας γαλαξίας μόνο, έχει 200 περίπου δισεκατομμύρια ήλιους.

Υπάρχουν και άλλοι γαλαξίες. Εκατοντάδες δισεκατομμύρια μάλιστα. Ανά ομάδες των 100 ως 1000, αποτελούν υπερσμήνη γαλαξιών. Και, μόνο ο δικός μας γαλαξίας, έχει πλάτος της τάξης των 100.000 ετών φωτός.

Η γη, ο ήλιος μας, τα 200 δισεκατομμύρια ήλιοι που αποτελούν τον δικό μας μόνο γαλαξία. Εκατοντάδες δισεκατομμύρια γαλαξίες σαν το δικό μας. Αλήθεια, τι αντιπροσωπεύει η γη μας μπροστά σε όλα αυτά;

Τα παράδοξα όμως μόλις άρχισαν. Υπάρχουν σκοτεινές περιοχές, που στέλνουν ραδιοσήματα! Υπάρχει η “αόρατη” ύλη, η ύλη που δεν στέλνει φωτεινές ακτίνες που να μπορεί το ανθρώπινο μάτι να συλλάβει. Μπορούν όμως να τη διακρίνουν τα ραδιοτηλεσκόπια.

Τα pulsars, οι παλλόμενες ραδιοπηγές, που εκπέμπουν ραδιοσήματα, έχουν μάζα όση και ο ήλιος μας, έχουν όμως τόσο τεράστιες πυκνότητες, που μια ποσότητα ύλης μεγέθους ενός απλού ζαριού, ζυγίζει εκατομμύρια τόνους! (Η ύλη εκεί, δεν έχει τόσο τεράστια κενά, όπως στη γη!)

Τι περίεργο σύμπαν. Οι υπερκαινοφανείς αστέρες εκρήγνυνται, τινάζουν στο σύμπαν μάζα όση του ήλιου και γίνονται 100 εκατομμύρια φορές λαμπρότεροι από τον ήλιο. Γαλαξίες με δισεκατομμύρια ήλιους να περνούν ο ένας μέσα από τον άλλο, χωρίς να παρατηρείται ούτε μια σύγκρουση.

Το πιο παράδοξο όμως είναι το φαινόμενο της κίνησης. **Απειράριθμα αστρικά σώματα, στροβιλίζονται στο διάστημα, ακολουθώντας το καθένα μια εξαιρετικά περίπλοκη και εξαιρετικά ακριβή τροχιά!**

Η σελήνη περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό της και γύρω από τη γη. Η γη με τη σελήνη, γύρω από τον εαυτό τους και γύρω από τον ήλιο. Ο ήλιος με όλη τη συνοδεία του περιφέρεται γύρω από το κέντρο του γαλαξία μας. Όλος ο γαλαξίας με τη σειρά του με όλα τα σώματά του, περιφέρεται γύρω από το κέντρο του υπερσμήνους στο οποίο ανήκει. Σύνθετη κίνηση! Αυτό είναι παράδειγμα σχετικής ταχύτητας!

Όσοι έχουν λύσει παρόμοιες ασκήσεις, ξέρουν πολύ καλά ότι δίπλα στο μολύβι και στον υπολογιστή, χρειάζεται ένα ολόκληρο κουτί με ασπιρίνες!

Ο Γαλαξίας μας έχει άξονα συμμετρίας! Ο άξονας αυτός μάλιστα είναι κάθετος στο γαλαξιακό επίπεδο. **Τι περίεργο!**

Το 1929 διατυπώθηκε η θεωρία της διαστολής του σύμπαντος. Το στατικό σύμπαν, έδωσε τη θέση του σε έναν κόσμο, που συνεχώς μεγαλώνει.

Οι γαλαξίες απομακρύνονται ο ένας από τον άλλο με τεράστιες ταχύτητες. Σήμερα, είναι καθολικά παραδεκτή και απόλυτα αποδεδειγμένη επιστημονικά η θεωρία της “θερμής μεγάλης έκρηξης” (“hot big-bang”).

Με τη βοήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών, τεκμηριώθηκε απόλυτα και οδήγησε σε επανάσταση την αστρονομία.

Δέχεται ότι ο κόσμος ήρθε στην ύπαρξη, μέσα από μια τεράστια έκρηξη φωτός και ακτινοβολίας, που συνέβη περίπου 15 δισεκατομμύρια έτη, πριν από την εποχή μας. Από την υπερβολικά πυκνή εκείνη κατάσταση, δημιουργήθηκαν οι πυρήνες των ατόμων, τα άτομα, τα μεγαλύτερα σωματίδια, οι μεγάλες συγκεντρώσεις της ύλης, οι γαλαξίες. [Το σύμπαν βρίσκεται σε μια πορεία. Άρχισε μια συγκεκριμένη στιγμή, προχωράει με μια συγκεκριμένη προοπτική.](#)

Ο Άγγλος Ryle το 1974 πήρε το βραβείο Νόμπελ όταν με τη βοήθεια ραδιοτηλεσκοπίων απέδειξε ότι η πυκνότητα των ραδιογαλαξιών αυξάνει, όσο αυξάνει η απόστασή τους από εμάς. Το συμπέρασμα είναι η επιβεβαίωση της θεωρίας της μεγάλης έκρηξης.

Όλοι γνωρίζουμε τον Einstein και τη μεγάλη συμβολή του στην εξέλιξη της επιστήμης. Με τη γενική θεωρία της σχετικότητας (1916) μελετούσε το χώρο και το χρόνο του σύμπαντος σε σχέση με την κατανομή της ύλης και της ενέργειας του.

Ο Einstein όμως είχε κάνει ένα σημαντικό λάθος. Πίστευε ότι το σύμπαν είναι στατικό, ακίνητο, αμετάβλητο με το χρόνο! Έτσι, δεν μπορούσε ο ίδιος να λύσει τις περίφημες εξισώσεις του. Αναγκάστηκε να εισάγει έναν όρο, την “κοσμολογική σταθερά”, για να αναγκάσει τις εξισώσεις να οδηγηθούν εκεί που αυτός ήθελε.

Αργότερα, μετάνιωσε για την ενέργειά του αυτή και ομολόγησε ότι αυτό ήταν το μεγαλύτερο λάθος της ζωής του.

Τις εξισώσεις του Einstein τις έλυσαν επιστήμονες που πίστευαν σε ένα διαστελλόμενο σύμπαν, όπου οι γαλαξίες απομακρύνονται με τεράστιες ταχύτητες ο ένας από τον άλλο. [Ο Einstein παραδέχτηκε στο τέλος της ζωής του, ότι το σύμπαν διαστέλλεται, και “είχε μία αρχή” στην πορεία του.](#)

Οι Penzias και Wilson πήραν το βραβείο Νόμπελ το 1978, γιατί κατάφεραν να ανακαλύψουν μια ακτινοβολία, αμετάβλητη σε συνάρτηση με το χρόνο, υπόλειμμα της αρχικής έντονης ακτινοβολίας που δημιουργήθηκε κατά την αρχική μεγάλη έκρηξη του σύμπαντος.

Τον Απρίλιο του 1992 ο δορυφόρος της NASA με το όνομα COBE (Cosmic Background Explorer), που είχε σαν αποστολή την έρευνα πάνω στις απόψεις των Renzias και Wilson, έκανε μια σημαντική ανακάλυψη.

Διέκρινε περιοχές του ουρανού με διαφορά θερμοκρασίας στην αρχική ανεπαίσθητη ακτινοβολία, που οδηγεί σε διαφορά πυκνότητας και τελικά στη δημιουργία του σύμπαντος από μία αρχή.

Από τότε ούτε ένας επιστήμονας δεν αμφιβάλλει πλέον ότι κάποτε, 15 περίπου δισεκατομμύρια χρόνια πριν, έγινε μια μεγάλη έκρηξη φωτός και αυτή δημιούργησε το σύμπαν.

Μάλιστα, διεθνώς έχει επικρατήσει ο όρος “Τένεσις” για την αρχή αυτή, στα επιστημονικά συγγράμματα, ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των επιστημόνων.

Ο Ηράκλειτος πίστευε ότι τον κόσμο αυτό, ούτε κάποιος Θεός, ούτε κάποιος άνθρωπος τον δημιούργησε, αλλά έτσι ήταν πάντα και έτσι είναι.

Είναι πλέον φανερό, ότι το δεύτερο σκέλος του συλλογισμού του ήταν εσφαλμένο. Θα δούμε τι συμβαίνει με το πρώτο σκέλος.

Είναι πολύ γνωστός ο διακεκριμένος Φυσικός [Stephen Hawking](#). Δήλωσε “η αρχική κατάσταση του σύμπαντος πρέπει να είχε πολύ προσεκτικά επιλεγεί.

Θα ήταν πολύ δύσκολο να εξηγήσει κάποιος γιατί το σύμπαν έπρεπε να αρχίσει τη ζωή του με αυτόν ακριβώς τον τρόπο, εκτός αν το θεωρήσει σαν έργο ενός Θεού, που ήθελε να δημιουργήσει όντα σαν και εμάς”.

Είναι άραγε αυτονόητο το ότι υπάρχουμε; Η ζωή είναι κάτι που θα υπήρχε, όπως και να έχουν τα πράγματα; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα, προκαλεί μια απέραντη έκπληξη. Για να δούμε λοιπόν, τι μπορεί να είναι σύμπτωση από αυτά που ακολουθούν.

Η πιο γνωστή δύναμη, είναι το βάρος. Είναι ανάλογο με τις μάζες που έλκονται, και αντιστρόφως ανάλογο με την απόστασή τους. Όμως, υπάρχει στην εξίσωση και η περίφημη σταθερά της παγκόσμιας έλξης (G).

Έχει μια σταθερή, καθορισμένη τιμή. Γιατί όμως το G έχει αυτή ακριβώς την τιμή, και όχι κάποια άλλη; Ποιος καθόρισε το φυσικό αυτό νόμο, και αυτή τη συγκεκριμένη τιμή για το G;

Η γη περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο, σύμφωνα με το νόμο της παγκόσμιας έλξης, του Νεύτωνα.

Αν η σταθερά αυτή G ήταν μεγαλύτερη, η γη θα περιστρεφόταν γύρω από τον ήλιο σε χρονικό διάστημα μικρότερο από ένα έτος.

Ο ήλιος όμως θα ήταν “μπλε γίγαντας”, δηλαδή τα ανώτερα στρώματά του θα ασκούσαν ισχυρότερη βαρυτική δύναμη, θα συρρίκνωναν την ηλιακή μάζα.

Ο ήλιος θα έδινε πολύ μεγαλύτερα ποσά ακτινοβολίας για να εξουδετερώσει τη συρρίκνωση, θα έλαμπε ισχυρότερα, θα έσβηνε γρηγορότερα. Πριν ο ήλιος όμως σβήσει, η ζωή στη γη θα είχε γίνει εντελώς αδύνατη.

Αν το G ήταν μικρότερο, ο ήλιος θα ήταν αντίθετα “ερυθρός νάνος”, ψυχρός, με αμυδρή ακτινοβολία. Το νερό στη γη θα ήταν όλο στερεό (πάγος), οι συνθήκες ακατάλληλες πάλι για τη δημιουργία ζωής για πάρα πολλούς λόγους. Άρα:

Αν το G ήταν μεγαλύτερο ή μικρότερο στο νόμο της παγκόσμιας έλξης, η ζωή στη γη θα ήταν αδύνατη. Ο ήλιος θα ήταν πολύ διαφορετικός. Θα έδινε πολύ περισσότερη ακτινοβολία, ή πολύ λιγότερη. Η τροχιά της γης θα ήταν πολύ διαφορετική.

Όλοι οι επιστήμονες δέχονται ότι αν το G είχε καθοριστεί διαφορετικά στο φυσικό αυτό νόμο, η ζωή στη γη θα ήταν αδύνατη.

Τι καθόρισε με τόση ακρίβεια την τιμή αυτή της σταθεράς της παγκόσμιας έλξης;

Ας αφήσουμε τον κόσμο της αστρονομίας, **να μεταφερθούμε για λίγο στον κόσμο του ατόμου.**

Άτομο, σημαίνει κάτι που δεν τέμνεται. Αυτό όμως σήμερα ξέρουμε ότι δεν είναι καθόλου σωστό.

Από τι αποτελείται το άτομο της γήινης ύλης; Μα, κυρίως από κενό, από τίποτα. Και το πιο συμπαγές σώμα, βασικά αποτελείται από κενό.

Υπάρχει ο πυρήνας που έχει πρωτόνια και νετρόνια, υπάρχουν και τα ηλεκτρόνια που περιστρέφονται γύρω από τον πυρήνα.

Αν όμως ο πυρήνας του υδρογόνου ήταν σαν μια μπάλα ποδοσφαίρου, το ηλεκτρόνιο θα διέγραφε την τροχιά του σε απόσταση 5 χιλιομέτρων από τον πυρήνα! Στο ενδιάμεσο διάστημα, τι υπάρχει; Τίποτα, κενό.

Τι κάνουν τα ηλεκτρόνια; Περιστρέφονται με τεράστιες ταχύτητες γύρω από τον πυρήνα σε 1 sec εκτελούν τρισεκατομμύρια περιστροφές. Έχουν

αρνητικό ηλεκτρικό φορτίο. Ο πυρήνας είναι φορτισμένος θετικά, χάρη στα πρωτόνια. Αλήθεια, αφού τα πρωτόνια είναι όλα θετικά και απωθούνται, γιατί δεν διασπάται ο πυρήνας; Γιατί δεν απομακρύνονται λόγω άπωσης το ένα από το άλλο;

Διότι υπάρχουν πολύ ισχυρότερες δυνάμεις, που τα κρατούν μέσα στον πυρήνα, που λέγονται “**ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις**”. Χωρίς αυτές, δεν θα υπήρχαν άτομα.

Αν οι ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις ήταν λίγο ασθενέστερες, δεν θα συγκρατούσαν τα πρωτόνια. Ο ήλιος δεν θα έλαμπε, η ζωή θα ήταν αδύνατη. Πράγματι, η ακτινοβολία του ήλιου βασίζεται στην μετατροπή του υδρογόνου σε δευτέριο.

Αυτή η μετατροπή δεν θα συνέβαινε, αν οι ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις ήταν λίγο ασθενέστερες. Φυσικά, δεν θα υπήρχε και κανένα άλλο στοιχείο, εκτός από το υδρογόνο.

Αν οι ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις, ήταν λίγο ισχυρότερες, στα πρώτα στάδια της δημιουργίας θα είχε εξαφανιστεί τελείως το υδρογόνο. Θα είχαν δημιουργηθεί μόνο τα βαρύτερα στοιχεία. Ο ήλιος και οι αστέρες, δεν θα ακτινοβολούσαν, η ζωή δεν θα υπήρχε.

Έπρεπε οι δυνάμεις αυτές να είναι **ακριβώς τόσες**, ώστε και να επιτρέπουν σε μια ποσότητα υδρογόνου να μείνει σαν υδρογόνο, και να επιτρέπουν στην υπόλοιπη ποσότητα υδρογόνου να μετατραπεί σε βαρύτερα στοιχεία.

Τι καθόρισε ακριβώς αυτή την τιμή στις ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις;

Όλες οι οργανικές ύλες γνωρίζουμε ότι περιέχουν **άνθρακα**. Χωρίς αυτόν, δεν θα υπήρχε τίποτα ζωντανό, ούτε οργανική χημεία. Πως δημιουργήθηκε αλήθεια ο άνθρακας;

Σε τεράστιες θερμοκρασίες, τρεις πυρήνες ηλίου ενώνονται και δημιουργούν άνθρακα. Πρώτα, ενώνονται οι δύο πυρήνες ηλίου και δημιουργούν πυρήνα βηρυλλίου, που δεν είναι ούτε ευσταθής, ούτε ασταθής. Ζει ένα τετράκις δισεκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Αυτό το χρονικό διάστημα έκρινε την τύχη της ζωής και του ανθρώπου.

Η διάρκεια της ζωής του πυρήνα αυτού, καθορίζεται από τις “**ασθενείς πυρηνικές δυνάμεις**”. Αυτές είναι υπεύθυνες για τη μετατροπή του πρωτονίου σε νετρόνιο, και αντίστροφα.

Και αυτές οι δυνάμεις, έχουν καθοριστεί ώστε να έχουν μια καταπληκτική ακρίβεια.

Αν οι ασθενείς πυρηνικές δυνάμεις ήταν λίγο ισχυρότερες δεν θα μπορούσε να σχηματιστεί βηρύλλιο, ούτε άνθρακας, διότι θα είχε διασπαστεί αμέσως μόλις θα είχε δημιουργηθεί.

Αν οι ασθενείς πυρηνικές δυνάμεις ήταν λίγο ασθενέστερες, όλα τα άτομα ηλίου θα δημιουργούσαν βηρύλλιο, οπότε δεν θα υπήρχαν ελεύθερα άτομα ηλίου για να δημιουργήσουν άνθρακα.

Τι εξασφάλισε τη μοναδική αυτή ισορροπία; Η τύχη του άνθρακα κρίθηκε σε ένα τετράκις δισεκατομμυριοστό του δευτερολέπτου.

Το βηρύλλιο δεν έπρεπε να είναι ούτε πιο ευσταθές, ούτε πιο ασταθές, αλλά “μετασταθές”. Χωρίς τη φοβερή αυτή ρύθμιση, δεν θα υπήρχε άνθρακας, δεν θα υπήρχε ζωή.

Και οι **ηλεκτρομαγνητικές όμως δυνάμεις**, που καθορίζουν τη δημιουργία των μορίων και των κυττάρων, είναι **με θαυμαστό τρόπο ρυθμισμένες**.

Αν ήταν ασθενέστερες, δεν θα μπορούσαν να συγκρατήσουν τα ηλεκτρόνια γύρω από τους πυρήνες. Τα άτομα θα ήταν αδύνατο να σχηματιστούν. Θα υπήρχαν μόνο πυρήνες και ηλεκτρόνια, όχι σταθερά μόρια, όχι κύτταρα, όχι ζωή.

Αν ήταν ισχυρότερες, τα ηλεκτρόνια θα είχαν δεσμευτεί απόλυτα από τους πυρήνες τους. Δεν θα μπορούσαν τότε να γίνουν οι χημικοί δεσμοί, που προϋποθέτουν αποβολή και πρόσληψη ηλεκτρονίων, δεν θα υπήρχαν χημικές αντιδράσεις, ούτε πιο πολύπλοκα μόρια. Το νερό επίσης θα ήταν πάντα στερεό.

Τέσσερις είναι οι βασικές δυνάμεις στη φύση. Οι δυνάμεις της βαρύτητας, οι ισχυρές πυρηνικές, οι ασθενείς πυρηνικές και οι ηλεκτρομαγνητικές. **Είναι όλες με τόση απίστευτη ακρίβεια καθορισμένες, που ο άνθρωπος θαυμάζει, πως είναι δυνατό να ζει.**

Είναι απλές αριθμητικές συμπτώσεις;

Είναι μέρος ενός σχεδίου;

Υπάρχουν αλήθεια τόσες συμπτώσεις;

Στα μαθηματικά διδάσκουμε ότι αν έχουμε 15 καρέκλες και θέλουμε να βρούμε με πόσους τρόπους μπορούν να καθίσουν σε αυτές 15 άνθρωποι, η απάντηση είναι: $1.307.674.368.000$ διαφορετικοί τρόποι να καθίσουν οι άνθρωποι. ($n!=15!=1.307.674.368.000$)

Πως τα δισεκατομμύρια των περιπτώσεων που υπήρχαν, για κάθε φυσική σταθερά, “έτυχε” και δεν πήραν μια άλλη τιμή, αλλά ειδικά αυτή που ήταν η μόνη απαραίτητη;

Είναι σαν να ρίξουμε στη γη ένα δοχείο με τυπογραφικά στοιχεία, και από σύμπτωση να πέσουν έτσι ώστε να γραφτεί από μόνος του ο εθνικός ύμνος!

Όμως, τα παράξενα δεν εξαντλήθηκαν.
Αλήθεια, τι είναι το φως;

Το φως αποτελείται από σωμάτια που λέγονται φωτόνια. Ένα τεράστιο πλήθος φωτονίων κινούνται στη διεύθυνση διάδοσης κάθε ακτινοβολίας. Τι είναι τα φωτόνια;

Διαφέρουν από τα υλικά σωμάτια, γιατί δεν έχουν μάζα! Δεν έχουν ούτε ηλεκτρικό φορτίο. Είναι “πακέτα” ενέργειας, πραγματικές άυλες φυσικές οντότητες που μεταφέρουν ενέργεια και ορμή.

Δύο από αυτά, αν συγκρουστούν, εξαφανίζονται! Και η ενέργειά τους τι έγινε; Υλοποιήθηκε!!! Δύο φωτόνια, αν συγκρουστούν, εξαφανίζονται και στη θέση τους εμφανίζονται στοιχειώδη σωματίδια της ύλης, που έχουν μάζα! Χάνεται ενέργεια και εμφανίζεται ύλη!!!

Μπορεί λοιπόν να προέλθει ύλη από το φως; Ναι έτσι γίνεται, παραδέχονται σήμερα όλοι οι επιστήμονες, χωρίς ίχνος αμφιβολίας, γιατί δεν το έχουν υποθέσει, το έχουν δει να γίνεται μπροστά στα μάτια τους, στο εργαστήριο.

Είναι αδύνατο να μη σκεφτούμε την αγία γραφή, που παρουσιάζει στη γένεση το Θεό, να δίνει την πρώτη εντολή: “**Τεννηθήτω φως**” και μετά από το φως να δημιουργείται η ύλη.

Πως το ήξερε ο Μωυσής, (1500 π.Χ.) που έγραψε τη γένεση; Υπάρχουν επιστήμονες τους προηγούμενους αιώνες που ειρωνεύτηκαν την γένεση, ακριβώς γιατί ο Θεός έφτιαξε πρώτα το φως και μετά τον κόσμο. Που να ήξεραν!

Αναφερθήκαμε στη γέννηση. Ας δούμε μερικά ακόμη πολύ περίεργα, τα οποία έγραψε ο Μωυσής, που κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πως τα ήξερε!

Ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ ότι θα πληθύνει το σπέρμα του **σαν την άμμο της θάλασσας και σαν τα άστρα του ουρανού**.

Καλά, είπαν οι υλιστές επιστήμονες και φιλόσοφοι προηγούμενων αιώνων, τι ηλίθια υπόσχεση είναι αυτή! Η άμμος της θάλασσας είναι αμέτρητη, τα αστέρια του ουρανού όμως είναι γύρω στα 5.000!

Έτσι πίστευαν, και κατηγορούσαν το Μωυσή ότι έγραψε ένα “δημώδες διήγημα” και όχι ένα επιστημονικό έργο. Που να ήξεραν ότι ο Μωυσής ήξερε ότι τα αστέρια στον ουρανό ήταν όση και η άμμος της θαλάσσης!

Ο Μωυσής όμως μεγάλωσε στην Αίγυπτο. Τι πίστευαν οι Αιγύπτιοι λοιπόν; Ότι οι αστέρες είναι λυχνίες κρεμασμένες από ένα σιδερένιο θόλο στον ουρανό, που κάποια θεϊκή δύναμη, άναβε το βράδυ για να βοηθάει τους ανθρώπους πάνω στη γη! Ο ουρανός, για τους Αιγύπτιους, ήταν ένα σιδερένιο κάλυμμα της γης, πάνω στο οποίο κυλούν τα νερά που περιβάλλουν τη γη. Μέσα στις απόψεις αυτές, γεννήθηκε ο Μωυσής, και έγραψε τη γέννηση!

Τι άλλο απίστευτο για την εποχή εκείνη αναφέρει η γέννηση;

Ο Μωυσής έγραψε ότι πρώτα γεννήθηκε το φως, και μετά γεννήθηκε ο ήλιος!!!

Πράγματι την πρώτη ημέρα της δημιουργίας είπε ο Θεός “γεννηθήτω φως”, και μόλις την τετάρτη ημέρα!!! έφτιαξε τον ήλιο και τη σελήνη. Αυτό είναι αληθινά απίστευτο, αν σκεφτούμε ότι όλοι οι λαοί εκείνη την εποχή θεωρούσαν τον ήλιο θεό (Θεός Βάαλ). Ήταν **αδιανόητο** να φτιαχτεί πρώτα η γη και μετά ο ήλιος, για κάθε άνθρωπο που έζησε εκείνη την εποχή.

Παρόμοιες παρατηρήσεις έγιναν τους περασμένους αιώνες, με αρκετά ειρωνικά σχόλια για το Μωυσή από υλιστές φιλοσόφους και ερευνητές.

Τι λέει όμως η επιστήμη σήμερα;

Η επιστήμη σήμερα γνωρίζει χωρίς αμφιβολία, ότι δεν ήταν το φως του ήλιου το πρώτο φως που έλαμψε πάνω στη γη.

Το φως που υπήρχε πριν από τον ήλιο, η επιστήμη το έχει ονομάσει αρχέγονο φως, και οφείλεται σε συνεχείς ηλεκτρικές εκκενώσεις και άλλους λόγους.

Το φαινόμενο που παρατηρούμε και σήμερα και ονομάζεται Βόρειο Σέλας έχει παρόμοια αρχή. Μια αδιάσειστη απόδειξη, είναι τα τεράστια λιθανθρακοφόρα στρώματα.

Πριν ακόμη λάμψη ο ήλιος πάνω στη γη, υπήρχαν τεράστια φυτά πάχους όσο το ανθρώπινο σώμα και ύψος άνω των 20 μέτρων, που κατακαλύφθηκαν και δημιούργησαν τεράστιες ποσότητες λιθανθράκων.

Ούτε άνθος, ούτε καρποφόρα δέντρα συναντώνται στη λιθανθρακοφόρο περίοδο. Αυτό φανερώνει άμεσα ότι ο ήλιος δεν υπήρχε ακόμη, το κλίμα ήταν υγρό και ομοιόμορφο, χωρίς εποχές και διαφορές, χωρίς ατμοσφαιρικές και κλιματολογικές μεταβολές που οφείλονται στις ηλιακές ακτίνες.

Πως όμως βλάστησαν όλα αυτά τα τεράστια φυτά, χωρίς ήλιο; Πρώτα ο Framinzin δημιούργησε στο εργαστήριο φυτά χωρίς ηλιακό φως, με ηλεκτρικές εκκενώσεις.

Ο Αύγουστος de la Rive διαπίστωσε ότι το φως από ηλεκτρισμό είναι απόλυτα ικανό για δημιουργία βλάστησης της μορφής που δημιούργησε τα τεράστια κοιτάσματα λιθανθράκων. Υπολογίστηκε ότι χρειάστηκαν 700-800 έτη για το σχηματισμό γαιανθράκων. Ορισμένα στρώματα χρειάστηκαν όμως πολύ περισσότερο χρόνο για να σχηματιστούν.

Τα γεωλογικά στρώματα που βρίσκονται πάνω από τα λιθανθρακοφόρα στρώματα, άρα είναι μεταγενέστερα χρονικά, διακρίνονται από τελείως διαφορετικά απολιθώματα (φύκη, ζώοφυτα, οστρακόδερμα, μαλάκια, κοράλλια, κοχύλια κατά εκατομμύρια). Η δημιουργία είχε προχωρήσει στο επόμενο στάδιο λοιπόν.

Πως ο Μωυσής ήξερε ότι ο ήλιος δεν φώτιζε πάντα τη γη, σε ένα περιβάλλον που θεωρούσε τον ήλιο Θεό; Κανείς ποτέ δεν βρήκε μια εξήγηση, διαφορετική από την αποκάλυψη από το Θεό.

Υπάρχουν όμως *και άλλα απίστευτα*. Ο Μωυσής γράφει στη γέννεση, ότι *πρώτα δημιουργήθηκαν τα φυτά και τα ζώα, και μετά ο ήλιος!*

Είναι δυνατό, ακόμη και σήμερα, να υποθέσει ο σύγχρονος απλός άνθρωπος κάτι τέτοιο;

Είναι τελείως αδύνατο.

Όμως, αποδείχτηκε πέρα από κάθε αμφιβολία, έτσι έγινε!

Ο Μωσής αναφέρθηκε σε τρεις μεγάλες εμφανίσεις οργανικής ζωής, μιας φυτικής και δύο ζωικών! Η επιστήμη το έχει απόλυτα επαληθεύσει. Όπως επαλήθευσε ότι πράγματι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε τελευταίος.

Ο Μωσής έγραψε ότι πρώτα η γη ήταν καλυμμένη από νερό, και ο Θεός δημιούργησε την ξηρά μετά (“συναχθήτω το ύδωρ εις συναγωγήν μίαν και οφθήτω ξηρά”).

Στον μεσαίωνα όμως οι τότε επιστήμονες έβλεπαν έκπληκτοι τα κοχύλια που υπήρχαν στις κορυφές των βουνών και σε μεγάλα ύψη, και δεν μπορούσαν να ερμηνεύσουν πως βρέθηκαν εκεί.

Μάλιστα έκαναν αρκετά παράξενες υποθέσεις (ατελείς απόπειρες της δημιουργού δυνάμεως, παίγνια της φύσεως, αντανakλάσεις των αστέρων κλπ). Αιώνες μετά το Μωσής, αυτό ήταν το επίπεδο της επιστήμης.

Μεγάλη εντύπωση μου προκάλεσε το βιβλίο του Steven Weihberg “Τα τρία πρώτα λεπτά” (The first three minutes - a modern view of the origin of the universe, London, Fontana Paperbacks, 1983). Ο διάσημος αυτός φυσικός αναφέρει:

Αν η αναλογία του φωτός προς την ύλη ήταν μεγαλύτερη, το φως θα υπερίσχυε και δεν θα επέτρεπε στην ύλη να δημιουργήσει τοπικά συγκεντρώσεις, που θα εξελίχθηκαν σε γαλαξίες και αστέρες. Η πίεση της ακτινοβολίας θα διέλυε τη συμπαγή ύλη.

Αν η αναλογία του φωτός προς την ύλη ήταν μικρότερη, το φως δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τη δημιουργία πυρήνων τα πρώτα λεπτά του σύμπαντος.

Όλη η ύλη του σύμπαντος θα είχε μετατραπεί σε βαριά στοιχεία, και δεν θα υπήρχε υδρογόνο, ούτε ήλιος, ούτε ζωή.

Το φως έπρεπε να είναι ακριβώς τόσο, ώστε και να εμποδίσει τη συνολική μετατροπή του υδρογόνου και ηλίου σε βαρύτερα στοιχεία, αλλά και να μην εμποδίσει το σχηματισμό των αστέρων και γαλαξιών μεταγενέστερα.

Μια φοβερή χρυσή τομή, μια απίστευτη ισορροπία ύλης και ενέργειας, που εξασφάλισε τη δυνατότητα στη ζωή να υπάρξει.

Ο Steven Hawking (A brief history of time - From the Big Bang To Black Holes, Bantam Books, New York, 1988) αναφέρεται σε ένα ακόμη θαυμάσιο γεγονός, που συνέβη κατά τη δημιουργία του κόσμου, την μεγάλη θερμή έκρηξη!

“Αν η ταχύτητα διαστολής, ακριβώς ένα δευτερόλεπτο μετά τη μεγάλη έκρηξη, ήταν πολύ λίγο μικρότερη από την πραγματική, το σύμπαν θα είχε καταρρεύσει πριν προλάβει να δημιουργηθεί η ζωή”.

Πράγματι, τα υλικά σώματα έλκονται με τεράστιες ελκτικές δυνάμεις. Αν η αρχική ταχύτητα διαστολής δεν ήταν τόσο μεγάλη, μετά την έκρηξη τα αρχικά σώματα θα διαστέλλονταν για λίγο, θα σταματούσαν, και θα γύριζαν (λόγω έλξης) με μεγάλη ταχύτητα πίσω, όπου θα συγκρούονταν και πάλι.

-Αν λοιπόν η αρχική ταχύτητα διαστολής, μετά τη μεγάλη αρχική έκρηξη, ήταν λίγο μικρότερη από την πραγματική οι γαλαξίες και η ζωή δεν θα είχαν δημιουργηθεί.

-Αν η αρχική ταχύτητα διαστολής, μετά την μεγάλη αρχική έκρηξη, ήταν λίγο μεγαλύτερη από την πραγματική, η βαρύτητα δεν θα μπορούσε να συγκεντρώσει την ύλη του σύμπαντος σε τοπικές συγκεντρώσεις, αλλά η ύλη θα είχε διασπαρεί, χωρίς να δημιουργηθούν συγκεντρώσεις. Η ζωή φυσικά δεν θα είχε που να δημιουργηθεί.

-Η αρχική ταχύτητα διαστολής έπρεπε να έχει ακριβώς μια τιμή, αυτή που πράγματι είχε, ώστε: και να μπορεί η ύλη να απομακρυνθεί από το σημείο της αρχικής έκρηξης με μεγάλη ταχύτητα, και να μπορούν τα μόρια να έλκονται και να δημιουργήσουν τους αστέρες, τους πλανήτες, τους γαλαξίες.

Ο Hawking αναφέρει “η αρχική ταχύτητα διαστολής έπρεπε να επιλεγεί με πολύ μεγάλη ακρίβεια, ώστε η ταχύτητα αυτή να είναι ακόμη και τώρα τόσο κοντά στην κρίσιμη τιμή, την αναγκαία για να αποφύγουμε την κατάρρευση”.

Ένα ακόμη παράδοξο.

Η κατασκευή του ατόμου, με τον πυρήνα στο κέντρο και τα ηλεκτρόνια να περιστρέφονται γύρω από αυτόν, θυμίζει έντονα τον ήλιο και τους πλανήτες. Ήλιος είναι ο πυρήνας, πλανήτες είναι τα ηλεκτρόνια.

Είναι φανερό ότι στο σύμπαν υπάρχει το ίδιο βασικό σχέδιο σύνθεσης και κατασκευής, από το άπειρα μικρό, στο άπειρα μεγάλο.

Υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στο μικρόκοσμο του ατόμου και τον μακρόκοσμο του σύμπαντος. Διαφορές, που δημιουργούν όμως απορία και θαυμασμό.

Σύμφωνα με την ηλεκτρομαγνητική θεωρία, αφού το ηλεκτρόνιο κινείται σε κυκλική τροχιά γύρω από τον πυρήνα, εκπέμπει συνεχώς ακτινοβολία, όπως οποιοδήποτε άλλο κινούμενο φορτίο στον κόσμο.

Η ακτινοβολία αυτή φυσικά συνοδεύεται από συχνή απώλεια ενέργειας.

Αν αυτό συνέβαινε στο ηλεκτρόνιο, η ακτίνα περιστροφής θα έπρεπε συνεχώς να μικραίνει και το ηλεκτρόνιο να πέσει τελικά πάνω στον πυρήνα.

Ε, λοιπόν, ειδικά στο ηλεκτρόνιο, ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ αυτό που συμβαίνει σε οποιοδήποτε άλλο κινούμενο φορτίο στη φύση. Ο Bohr το διαπίστωσε, και από τότε ξέρουμε για την καταπληκτική αυτή εξαίρεση, που αν δεν υπήρχε, δεν θα υπήρχε ζωή.

Το μικρό άτομο, κρύβει μέσα του τρομακτική ποσότητα ενέργειας. Ένα γραμμάριο οποιασδήποτε ύλης, αν μεταστοιχειωθεί μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, εκλύει ενέργεια επτά δισεκατομμυρίων κιλοβαττών.

Ένα μόνο γραμμάριο, όχι ουρανίου, οποιουδήποτε υλικού. Γιατί, έχει ενέργεια, που πρώτη φορά ο άνθρωπος διαπίστωσε στη Χιροσίμα. (Τα μη ραδιενεργά στοιχεία, με κατάλληλο βομβαρδισμό του πυρήνα τους, διασπώνται και αυτά δημιουργούν άλλα στοιχεία, με έκλυση ενέργειας).

Ας αφήσουμε όμως τον κόσμο των ατόμων, για να πάμε στην πιο σημαντική χημική ένωση, το νερό. Κάτι θαυμαστό συμβαίνει και στο νερό, για να εξασφαλιστεί η συνέχεια της ζωής πάνω στη γη.

Ας πάρουμε μια περιοχή της γης, που κατά τη διάρκεια του χειμώνα η θερμοκρασία πέφτει συνεχώς. Μόλις φτάσει τους 4 βαθμούς Κελσίου, το νερό έχει αποκτήσει τη μεγαλύτερη του πυκνότητα και καταβυθίζεται. Αν το ψύχος επιμείνει, η επιφάνεια των υδάτων θα γίνει πάγος, στο βάθος όμως η θερμοκρασία θα είναι 4 βαθμοί Κελσίου, και η ζωή θα συνεχίζεται!

Αν δεν συνέβαινε αυτή η “**ανωμαλία διαστολής**” του νερού, ο πάγος θα ήταν βαρύτερος από το νερό και θα βυθιζόταν. Θα ακολουθούσε το επόμενο στρώμα νερού, που θα πάγωνε και θα βυθιζόταν, μέχρι ολόκληρη η ποσότητα του νερού του ποταμού, της λίμνης, της θάλασσας να είχε γίνει πάγος, και η ζωή μέσα στο υγρό στοιχείο να είχε θανατωθεί.

Το νερό εξατμίζεται! Γίνονται τα σύννεφα, και μεταφέρονται με αυτά τεράστιες ποσότητες από το πολύτιμο αυτό μόριο. Τι νόημα έχει αυτή η διαδικασία; **Τα μολυσμένα νερά αυτοκαθαρίζονται!**

Οι ρύποι δεν εξατμίζονται με το νερό, αλλά αποχωρίζεται το καθαρό από το ακάθατο! Τροφοδοτούνται οι πηγές, ποτίζεται η γη, ξεδιψούν οι άνθρωποι και τα ζώα.

Ο αέρας που αναπνέουμε, έχει 20% περίπου οξυγόνο.

Συχνά ακούω την παρατήρηση: **Τι κρίμα, να μην έχει πιο πολύ οξυγόνο ο αέρας, να αναπνέουμε οξυγόνο καθαρό αν είναι δυνατό.**

Όμως, αν το οξυγόνο ήταν περισσότερο, όλες οι καύσιμες ύλες θα είχαν γίνει εύφλεκτες, ώστε ένας κεραυνός θα προκαλούσε φωτιά που θα ήταν αδύνατο να σβήσουμε!

Αν το οξυγόνο ήταν λιγότερο, δεν θα υπήρχε η φωτιά, που βοήθησε πολύ τον πολιτισμό, και οι πνεύμονες θα έπρεπε να βρουν άλλο τρόπο να δεσμεύουν το απαραίτητο οξυγόνο για να ζήσουμε.

Τα αέρια έχουν μια ιδιότητα. Επεκτείνονται, και απλώνονται σε όλο το χώρο. Είναι αυτό σημαντικό; Ναι, γιατί έτσι η ατμόσφαιρα ανανεώνεται και αυτοκαθαρίζεται.

Αναθυμιάσεις, συσσωρεύσεις ρύπων, καπνοί, εξαφανίζονται, χωρίς την παρέμβαση του ανθρώπου, αλλά μόνο του νόμου αυτού των αερίων, που τα αναγκάζει να απλωθούν. Τα φυτά βοηθούν σημαντικά την κάθαρση της ατμόσφαιρας. Απορροφούν διοξείδιο του άνθρακα.

Τα φυτά παίρνουν το διοξείδιο του άνθρακα από τον αέρα, το διασπούν σε άνθρακα και οξυγόνο, κρατούν τον άνθρακα, ελευθερώνουν το οξυγόνο. Τον άνθρακα, τι τον κάνουν; Αν είναι δέντρα, καρπούς!

Ενώνεται με υδρογόνο (του νερού) και άλλα άτομα, και δημιουργούν πολύτιμες χημικές ενώσεις, κατάλληλες για την τροφή των ζώων και του ανθρώπου.

Ποια σοφή σκέψη βρίσκεται πίσω από όλα αυτά; Πως μπορούμε να υποθέσουμε ότι όλα έγιναν κατά τύχη, από σύμπτωση;

Ας συνεχίσουμε όμως να εξετάζουμε τον κόσμο που μας περιβάλλει. **Το φως διαδίδεται ευθύγραμμα, γιατί διαφορετικά δεν θα βλέπαμε σωστά, αλλά τελείως θολά και ακανόνιστα.**

Ο ήχος όμως δεν διαδίδεται ευθύγραμμα, αλλά έχει κυματοειδή μορφή, γιατί διαφορετικά δεν θα διακρίναμε τους ήχους!!!

Ας συνεχίσουμε να σκεπτόμαστε, καθώς τρέχουμε πάνω στη γη μας με ταχύτητα χιλιομέτρων κάθε δευτερόλεπτο. Αλήθεια, δεν κάνουμε κυκλική τροχιά, αλλά ελλειπτική. Γιατί;

Αν δεν ήταν ελλειπτική η τροχιά, αλλά κυκλική, δεν θα φώτιζε ο ήλιος τους πόλους. Οι πάγοι θα συσσωρεύονταν στους πόλους, η στάθμη των νερών των ωκεανών θα είχε πολύ κατέβει γιατί τεράστιες ποσότητες νερού θα είχαν

σχηματίζει τεράστιους όγκους πάγου στους πόλους, και πολύ νερό θα δεσμευόταν.

Η γη θα αποκτούσε άλλο σχήμα με δυσάρεστες συνέπειες για την τροχιά της. Οι βροχές θα ήταν σπάνιες, η ξηρασία θα ήταν φοβερή μάστιγα για τα ζώα, τα φυτά, τον άνθρωπο.

Όμως, η ελλειπτική αυτή τροχιά, σχηματίζει με τον ισημερινό τη σοφά επιλεγμένη γωνία 230 , ώστε ο ήλιος να φωτίζει άλλοτε το βόρειο ημισφαίριο και άλλοτε το νότιο, επιτρέποντας τη θαυμαστή αυτή ισορροπία νερού-ατμού που επιτρέπει την ύπαρξη του κόσμου όπως τον ξέρουμε σήμερα.

Αν η σελήνη ήταν πιο κοντά στη γη, η παλίρροια θα ήταν τεράστια. Δύο φορές τη μέρα τεράστιες εκτάσεις γης θα καλύπτονταν από τα νερά των θαλασσών, η γη θα δεχόταν φοβερή διάβρωση, θα υπήρχαν τρομερές καταιγίδες.

Αρκετά όμως στρέψαμε την προσοχή μας στον κόσμο που μας περιβάλλει. Ήρθε η ώρα να κοιτάξουμε λίγο μέσα μας, το σώμα μας, την ύπαρξή μας. Θα βρούμε θαύματα, που η καθημερινότητα δεν μας επιτρέπει να παρατηρήσουμε.

Γιατί, είμαστε τόσο πολύ απασχολημένοι, όπως λέει και η παραβολή του σπορέως, “από την μέριμνα του αιώνας, την απάτη του πλούτου, και την επιθυμία των άλλων πραγμάτων”.

Ζωή, χωρίς τη λήψη τροφής, είναι αδύνατη. Για να δούμε πως γίνεται αυτό. Δόντια, σάλιο, στοματική κοιλότητα, μηχανισμοί μάσησης, θαυμάσιο ξεκίνημα για τη σωστή διάσπαση της τροφής.

Η επιγλωττίδα κλείνει, η τροφή δεν πάει στους πνεύμονες, αλλά στο στομάχι. Εκκρίνονται τα κατάλληλα υγρά, το υδροχλωρικό οξύ σκοτώνει μικροοργανισμούς, διασπά την τροφή, την εμποδίζει να σαπίσει.

Ο πυλωρός (η είσοδος για τα έντερα) μένει κλειστός, μέχρι να του δοθεί εντολή να ανοίξει, γιατί τότε μόνο η τροφή είναι κατάλληλη να προχωρήσει στην επόμενη φάση της απορρόφησης!

Χολή, παγκρεατικό υγρό, εντερικές εκκρίσεις αναμιγνύονται με την τροφή, και γίνεται εφικτή η αφομοίωση.

Το υλικό που απορροφήθηκε καταλήγει στο συκώτι, αποχωρίζεται η ουρία, συμβαίνουν διαδικασίες που χρειάζεται ένα βιβλίο για να περιγραφούν.

Η καρδιά, μια ζωντανή αντλία που εργάζεται συνεχώς, με καταπληκτική κατασκευή. Είναι χωρισμένη σε διαμερίσματα. Γεμίζει αίμα και το εκσφενδονίζει μέχρι τα άκρα του οργανισμού, όπου γίνεται η ανταλλαγή της ύλης.

Μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο, η καρδιά κάνει 60.000 διαστολές και άλλες τόσες συστολές κατά μέσο όρο, μετακινώντας σε κάθε διαστολή 200 περίπου (κατά μέσο όρο) γραμμάρια αρτηριακού αίματος που καταλήγει σε φλεβικό και επανέρχεται στην καρδιά.

Όλοι γνωρίζουν, πόσο καθοριστική για τη ζωή και την υγεία είναι η σωστή λειτουργία της καρδιάς, που συνεχώς την επιβαρύνουμε με κακή διατροφή, κάπνισμα, κλπ.

Οι πνεύμονες έχουν αναπνευστική επιφάνεια ογδόντα περίπου τετραγωνικών μέτρων. Πως γίνεται; Με τις κυψελίδες, που φτάνουν τα 400 εκατομμύρια, και έχουν σφαιρικό σχήμα.

Εκεί γίνεται διαπίδυση, όπου το φλεβικό αίμα παίρνει οξυγόνο και αποβάλλει διοξείδιο του άνθρακα.

Το σχήμα εξασφαλίζει την τεράστια επιφάνεια επαφής, που είναι απαραίτητη για το είδος αυτό των φυσικών και χημικών κατεργασιών.

Το νευρικό σύστημα, μεταβιβάζει τις πληροφορίες από όλο το σώμα στο κέντρο ελέγχου, τον εγκέφαλο. Έρεθισμοί, αισθήσεις, ευχαρίστηση, πόνος, όλα μεταφέρονται στον εγκέφαλο.

Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, με ένα μόνο σπέρμα απειροελάχιστων διαστάσεων, που ενώνεται με ένα ωάριο, κληρονομούνται και αναδημιουργούνται στους απογόνους.

Ένα αρχικό κύτταρο, εξελίσσεται σε πλήθος διαφορετικών κυττάρων που έχουν τελειώς διαφορετική αποστολή.

Το ανθρώπινο σώμα είναι τόσο εξαιρετική δημιουργία, που δεκάδες τόμοι της ιατρικής καταφέρνουν να περιγράψουν μόνο ένα μέρος και μόνο ορισμένες λειτουργίες.

Η σκέψη, τα αισθήματα, η κρίση, η συνείδηση, η δυνατότητα σχεδιασμού, οι νοητικές δυνατότητες σύλληψης και επεξεργασίας, είναι αδύνατο να ερμηνευτούν κάτω από οποιοδήποτε ανθρώπινο μικροσκόπιο.

Αλήθεια, όλα αυτά τα καταπληκτικά, πως τα ερμηνεύουν οι άνθρωποι; Τι απόψεις έχουν διαμορφωθεί;

Ποτέ δεν πρέπει ο άνθρωπος να καταλήγει σε τελικό συμπέρασμα, πριν ακούσει όλες τις απόψεις, όλες τις γνώμες, και πριν τις εξετάσει με σεβασμό και προσοχή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Δημόκριτος, τον πέμπτο αιώνα πριν από το Χριστό, είπε ότι το μόνο που υπάρχει στον κόσμο είναι άτομα, άπειρα σε αριθμό, που κάνουν ποικιλία ενώσεων.

Ενώθηκαν μεταξύ τους συμπτωματικά, γιατί έπεσαν από το άπειρο διάστημα. Τα μεγαλύτερα άτομα συγκρούονται με τα μικρότερα και δημιουργούν ενώσεις. “Ουδέν γίνετα εκ του μηδενός και ουδέν απόλλυται εις το μηδέν”.

Ο άνθρωπος και τα σώματα προήλθαν από τυχαία συνένωση αφάρτων, αδιαιρέτων, αναλλοίωτων (Β. Αντωνιάδη, Εγχειρίδιο Φιλοσοφίας πρώτος τόμος).

Σκέψεις για τη θεωρία του: Θαυμασμό προκαλεί η ιδέα του ατόμου. Πως το κατάλαβε ο Δημόκριτος, πέντε αιώνες προ Χριστού; Όλος ο κόσμος τον μνημονεύει για τη νοητική του δυνατότητα, και τον εξυψώνει για την ανακάλυψή του. Φυσικά, έκανε και λάθη.

Το άτομο δεν είναι άτμητο, τέμνεται, έχει πρωτόνια, νετρόνια, πλήθος σωματίδια. Η τυχαία συνένωση ατόμων, για την οποία μίλησε, ερμήνευσε τον κόσμο με μια αδύνατη παραδοχή.

Τα άτομα έπεσαν, ενώθηκαν, σχημάτισαν τέλειες κατασκευές που δεν γίνονται από τύχη. Το ίδιο το μυαλό του Δημόκριτου, που ανακάλυψε τόσες αφηρημένες έννοιες, δεν έγινε από κάποια τυχαία “βροχή μορίων”! Δεν ερμήνευσε την κατασκευή του κόσμου.

“Έγινε τυχαία” δεν σημαίνει ότι εξήγησε πως έγινε. Ο Μωυσής, χίλια χρόνια πριν από το Δημόκριτο, έδωσε στη γέννηση πολύ πιο θαυμαστές εξηγήσεις, όπως είδαμε.

Είναι φανερό, ότι ο Μωυσής, τόσους αιώνες πριν το Δημόκριτο, μέσα σε ένα περιβάλλον που δεν συγκρίνεται με το περιβάλλον του Δημόκριτου, έγραψε ένα Θεόπνευστο βιβλίο. Η εργασία του Δημόκριτου είναι μια ανθρώπινη προσπάθεια.

Ας δούμε άλλες ανθρώπινες προσπάθειες:

Ο Buchner, στις αρχές του περασμένου αιώνα, έγραψε τη δική του θεωρία. Αγνοούμε τι είναι ύλη και τι είναι δύναμη, λίγο όμως μας ενδιαφέρει το βάθος των πραγμάτων.

Η δημιουργία ενός κόσμου είναι αδύνατη. Ο κόσμος είναι αιώνιος, χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. Η ύλη είναι άφθαρτη. Η μάζα δεν χάνεται ποτέ, απλά αλλάζει μορφή. Αφού λοιπόν η ύλη δεν έχει τέλος, άρα δεν είχε ούτε αρχή, επομένως ούτε Θεός, ούτε δημιουργός υπάρχει.

Ο Haeckel, την ίδια εποχή, στο έργο του Die Weltratsel (Τα αινίγματα του κόσμου), έδωσε τη δική του εκδοχή. Χαρακτήρισε το έργο του σαν το μεγαλύτερο διανοητικό επίτευγμα του 10 αιώνα.

Συγκώνευσε την αρχή διατήρησης της ύλης με την αρχή διατήρησης της ενέργειας, λέγοντας ότι η ύλη χάνεται, το άθροισμα ύλης και ενέργειας μένει σταθερό. Έτσι, διαφώνησε (σωστά) με τον Buchner. Όμως, απόρριψε το νόμο της εντροπίας, που ακρηστεύει όλες τις υλιστικές θεωρίες, όπως θα δούμε σε λίγο.

Ο Haeckel, βρέθηκε σε δυσκολία όταν χρειάστηκε να απαντήσει αν ο άνθρωπος φτιάχτηκε “από τύχη”. Δεν το δέχτηκε! Είπε όμως ότι η ίδια η ύλη είναι ο Θεός, ο κόσμος είναι ταυτόχρονα δημιουργία και δημιουργός (πανθεϊσμός).

Ο κόσμος, η ύλη, έχει ψυχή! Προσπαθεί μάλιστα να συμπυκνωθεί! Η πρωταρχική ύλη είναι ο αιθέρας, που δεν αποτελείται από άτομα, ούτε είναι αέριο, αλλά γεμίζει κάθε κενό χώρο.

Υπάρχει αιώνιος αγώνας ανάμεσα στην ύλη και τον αιθέρα, και μάλιστα ούτε η μάζα, ούτε ο αιθέρας είναι νεκρά, έχουν αίσθηση. Έχουν και θέληση!! Η μάζα αισθάνεται ευχαρίστηση από τη συμπύκνωση της, ο αιθέρας δυσσαρσείται από τη συμπίεση.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται κριτική η θεωρία αυτή. Σήμερα ξέρουμε ότι δεν υπάρχει αιθέρας, πολύ περισσότερο αιθέρας που νοιώθει ευχαριστημένος ή δυσσαρσστημένος!

Ο Haeckel αρνήθηκε ότι υπάρχει Θεός. Δεν πίστευε στα “Θαύματα”. Όμως, η θεωρία του, ξεπερνάει σε έμπνευση όλα τα γνωστά θαύματα.

Εξηγεί το άγνωστο με το άγνωστο, την τύχη, τη σύμπτωση. Δίνει ύπαρξη σε ανύπαρκτα σώματα. Πόσο ασήμαντη φαίνεται η θεωρία αυτή, 3500 χρόνια μετά το Μωυσή.

Οι υλιστικές θεωρίες μοιάζουν. Όλες παραδέχονται ότι όλα τα θαυμάσια που μας περιβάλλουν, έγιναν από σύμπτωση, ή εξέλιξη των ατελέστερων προς τα τελειότερα. Ποιος όμως έφτιαξε έστω τα ατελέστερα;

Οι αστέρες και οι πλανήτες, πως κινούνται; Δεν απαντούν. Συνέβη, ισχυρίζονται.

Ας δούμε όμως τι λέει η επιστήμη σήμερα, πάνω στις απόψεις που αναφέρθηκαν.

Είναι η μάζα άφθαρτη;

Ξέρουμε ότι ο ήλιος εκπέμπει τεράστιες ποσότητες ενέργειας. Για να το πετύχει αυτό, μετατρέπει συνεχώς μάζα σε ενέργεια. Κάθε δευτερόλεπτο, ο ήλιος χάνει πάνω από τέσσερα εκατομμύρια τόνους από τη μάζα του.

Σε τρεις ώρες, χάνει μάζα, όση η μάζα όλων των θαλασσών της γης. Η ενέργεια αυτή μετατρέπεται κυρίως σε θερμότητα.

Όσο πιο μακριά όμως από τον ήλιο μεταφέρεται, τόσο υποβαθμίζεται, γιατί πλέον δεν μπορεί να παράγει ωφέλιμο έργο. Όπως π.χ. μια ατμομηχανή, που από την ενέργεια του ατμού χρησιμοποιεί ένα μικρό μόνο ποσό, η υπόλοιπη όμως μετατρέπεται σε άχρηστη θερμότητα, που προκαλεί “θερμική μόλυνση” στο περιβάλλον.

Η μάζα, λοιπόν δεν είναι άφθαρτη. Ο νόμος της αφθαρσίας της ύλης, έχει οριστικά ανατραπεί. Οι υλιστές χάνουν οριστικά το επιχείρημα “αφού η ύλη δεν έχει τέλος, άρα δεν έχει και αρχή, δεν έχει και δημιουργό!”

Η επιστήμη απόδειξε ότι ο κόσμος είχε μια αρχή, θα συνεχίσει την πορεία του, θα έχει ένα τέλος! Το τέλος θα υπάρξει οπωσδήποτε, όταν όλη η ενέργεια που μπορεί να παράγει έργο, μετατραπεί σε υποβαθμισμένες μορφές ενέργειας, που προκαλούν μόνο πρόβλημα και καμιά ωφέλεια.

Ήδη γίνονται πολλές προσπάθειες, για να αποφύγουμε τα πρόωρα προβλήματα από το “φαινόμενο του θερμοκηπίου”, τη “θερμική μόλυνση” και τον “θερμικό θάνατο”.

Δυστυχώς, ότι και να κάνουμε στη γη, παράγουμε θερμότητα που είναι άχρηστη και επιβλαβής. Ένα αυτοκίνητο, για να κινηθεί, παράγει στον κινητήρα του θερμότητα, που απλά είναι άχρηστη και επιβλαβής και χάνεται στο περιβάλλον.

Αν αυξηθεί η θερμοκρασία της ατμόσφαιρας και των θαλασσών λίγους βαθμούς, αυτό θα είναι σοβαρότατο πρόβλημα για πολλές περιοχές της γης.

Υπάρχουν επιστήμονες που ισχυρίζονται ότι σε λίγες δεκάδες χρόνια, λόγω της θερμικής μόλυνσης, η κατάσταση πάνω στη γη θα αλλάξει δραματικά.

Η ουσία όμως είναι ότι ωφέλιμη ενέργεια έχει μετατραπεί σε μικρό ποσοστό σε ωφέλιμο έργο, σε μεγάλο ποσοστό όμως σε άχρηστη θερμότητα, που

ανεβάζει 1-20 βαθμούς τη θερμοκρασία της ατμόσφαιρας και των θαλασσών.

Η ύλη χάνεται. Δισεκατομμύρια τόνους χάνει ο κάθε ένας από τους τρισεκατομμύρια ήλιους, κάθε δευτερόλεπτο. Ένα μικρό μέρος γίνεται ωφέλιμη ενέργεια. Το υπόλοιπο χάνεται. Κανείς σήμερα δεν αμφιβάλλει, ότι η ύλη δεν είναι άφθαρτη, ούτε η ενέργεια μένει αξιοποιήσιμη.

Το σύμπαν, αργά, βαδίζει προς το τέλος του. Δεν υπήρξε αιώνιο, όπως οριστικά αποδείχθηκε, ούτε το μέλλον του θα είναι αιώνιο, όπως σήμερα με απόλυτη βεβαιότητα γνωρίζουμε.

Το δεύτερο θερμοδυναμικά αξίωμα των Carnot-Clausius, που περιγράφει την ποιοτική υποβάθμιση της ενέργειας, άνοιξε νέους ορίζοντες στην επιστήμη.

Ο νόμος της εντροπίας λέει: Συνεχώς ελαττώνεται η ωφέλιμη ενέργεια στο σύμπαν και μετατρέπεται σε ποιοτικά υποβαθμισμένη ενέργεια, που δεν είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί. Αυτό θα συμβαίνει μέχρι η ενέργεια να εξαντληθεί.

Οι υλιστικές θεωρίες όμως δέχτηκαν ένα ακόμη ισχυρότατο χτύπημα, καθοριστικό. Ο Heisenberg διατύπωσε την “αρχή της αβεβαιότητας”, που ακύρωσε τον υλιστικό νόμο της αιτιότητας.

Σύμφωνα με τον νόμο της αιτιότητας, θεμελιακό νόμο των υλιστικών θεωριών, ότι συμβαίνει στον κόσμο έχει μια συγκεκριμένη αιτία. Αν λοιπόν γνωρίζουμε την αιτία, μπορούμε να καταλάβουμε με βεβαιότητα ποιο θα είναι το αποτέλεσμα.

Επομένως, αν γνωρίζουμε την κατάσταση ενός φυσικού συστήματος, με βεβαιότητα συμπεραίνουμε για την εξέλιξή του. Ο άνθρωπος δεν έχει ελεύθερη σκέψη και βούληση, γιατί, σαν μέρος της φύσης, υπακούει και αυτός σε μια αλυσίδα αντιδράσεων, μόλις του δημιουργηθούν τα ανάλογα αίτια γι’ αυτές.

Το 1917, η θεωρία της σχετικότητας (σε αντίθεση με τη βεβαιότητα) έδωσε ισχυρό χτύπημα στις υλιστικές απόψεις.

Η μελέτη του ατομικού κόσμου, αποκάλυψε ότι: Αν π.χ. ένα φωτόνιο πέσει πάνω στο πρίσμα του Nicols, ίσως περάσει μέσα από το πρίσμα, ίσως όμως δεν περάσει αλλά ανακλαστεί.

Το άτομο ενός ραδιενεργού στοιχείου, ίσως διασπαστεί σε ένα δευτερόλεπτο, ίσως όμως σε χίλια χρόνια. Συνεχείς παρατηρήσεις, δημιούργησαν την αίσθηση της αβεβαιότητας του αποτελέσματος.

Ο Planck παρατηρεί ότι ο νόμος της αιτιότητας “ούτε σωστός είναι, ούτε λανθασμένος, αλλά μια αόριστη αρχή, που μας βοηθάει να προσανατολιζόμαστε σε ένα λαβύρινθο γεγονότων”.

Ο Heisenberg αντικατέστησε τον νόμο της αιτιότητας με την αρχή της αβεβαιότητας. Είναι αδύνατο είτε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα τη θέση ενός ηλεκτρονίου κάποια χρονική στιγμή. Απλά, υπάρχει όμως πιθανότητα να είναι και σε κάποιες άλλες θέσεις.

Βιολογικά πειράματα, που ακολούθησαν, επιβεβαίωσαν την αρχή της αβεβαιότητας.

Αν π.χ. εκθέσουμε ένα κύτταρο σε μονοχρωματική ακτινοβολία, άλλοτε το κύτταρο προσλαμβάνει ένα φωτόνιο, άλλοτε δε όχι.

Αν γίνει πρόσληψη του φωτονίου, άλλοτε οδηγεί στο θάνατο του κυττάρου, άλλοτε προκαλεί (στα γεννητικά κύτταρα) τις γνωστές μεταλλάξεις.

Οι μεταλλάξεις αυτές ίσως οδηγήσουν σε κύτταρα διαφορετικά από το μητρικό, ίσως οι επόμενες γενεές κυττάρων είναι όλες διαφορετικές. Αυτά τα νέα κύτταρα, ίσως επιβιώσουν και πολλαπλασιαστούν, ίσως όχι.

Έτσι, η αβεβαιότητα και το ακαθόριστο υπεισέρχεται και στα βιολογικά φαινόμενα.

Ένα από τα άλυτα προβλήματα του υλισμού, είναι η απάντηση στο ερώτημα: Αφού όλα έγιναν τυχαία, πως εξηγείται η Θαυμαστή σκοπιμότητα που παρατηρείται παντού στη φύση;

Ας εξετάσουμε μόνο το ανθρώπινο μάτι. Οι εικόνες περνούν και αποτυπώνονται στον αμφιβληστροειδή, όπου απλώνεται το οπτικό νεύρο.

Το μάτι μοιάζει τόσο με τηλεσκόπιο, ώστε οι επιστήμονες που τελειοποίησαν το τηλεσκόπιο, τα κατάφεραν μελετώντας την διάπλαση του ανθρώπινου ματιού, και αφού μιμήθηκαν αρκετές λειτουργίες από αυτό!

Χρειάζεται το μάτι σκοτεινό θάλαμο, ένα μπροστινό άνοιγμα που να μεταβάλλεται ανάλογα με την ποσότητα φωτός που υπάρχει στο περιβάλλον (ίριδα), φακούς.

Η θέση και η κυριότητα των φακών αυτών, είναι ανάλογη με του τηλεσκοπίου. Υπάρχουν στο μάτι χιτώνες, που διορθώνουν τις ατέλειες που προκαλούνται από το διαχωρισμό των ακτίνων σε χρώματα!

Στο τηλεσκόπιο, υπήρχε το ίδιο πρόβλημα, και οι επιστήμονες δυσκολεύτηκαν πολύ να το λύσουν, μιμούμενοι το μάτι. Υπάρχουν τόσες απίστευτες συμπτώσεις!

Ακόμη και το γεγονός ότι κάθε μάτι μπορεί και βλέπει από μόνο του, όμως και τα δύο μαζί συντονίζονται και δίνουν μια ενιαία εικόνα, μόνο αυτονόητο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί!

Όσες “τυχαίες συμπτώσεις” και αν συμβούν, δεν θα μπορέσουν ποτέ να δημιουργήσουν ένα ανθρώπινο μάτι.

Κάθε φορά που κοιτάζουμε ένα μωρό που γεννιέται στα μάτια, βλέπουμε καθαρά το χέρι του Θεού, όπως ακριβώς όταν κοιτάζουμε τον πύργο του Eifel στο Παρίσι, βλέπουμε καθαρά τη διάνοια του αρχιτέκτονα που τον δημιούργησε.

Δυστυχώς, οι υλιστικές θεωρίες, δημιουργούν και ηθικά προβλήματα. Αν τα μέλη μιας κοινωνίας αποδεχτούν τις απόψεις αυτές, η κοινωνική συμβίωση θα γίνει αδύνατη.

Στο έργο του “Science and culture and other essays” ο Hux-ley αναφέρει: “Είμαστε ενσυνείδητα αυτόματα, προικισμένα με ελευθερία που δεν είναι πραγματική. Κάνουμε ότι μας αρέσει, αλλά μας αρέσει ότι η ανάγκη μας επιβάλλει”. Ως εδώ, αυτά αποτελούν απόψεις.

Όμως, η συνέχεια των υλιστικών συλλογισμών, είναι απίστευτη: Αφού δεν υπάρχει πραγματική ελευθερία, όλες οι ανθρώπινες πράξεις είναι δικαιολογημένες.

Ακόμη και αυτές που είναι αποτέλεσμα βίας και κτηνωδών παθών, ο φόνος, η παιδεραστία, οι κλοπές.

Μπορεί η καλή πράξη να είναι κοινωνικά ανώτερη της κακής, αλλά και στις δύο οδηγεί η φυσική ανάγκη, οπότε, ούτε τους καλούς μπορούμε να αμείβουμε, ούτε τους κακούς να καταδικάζουμε, αφού όλα απλά κινούνται από τις βαθύτερες ανάγκες τους.

Ο Hume υπερασπίζει το δικαίωμα του ανθρώπου να αυτοκτονήσει, αν έχει τέτοια παρόρμηση. “Δεν θα ήταν έγκλημα, αν μπορούσα να παρεκκλίνω τον

Δούναβη ή τον Ρήνο, και θα έκανα έγκλημα, αν διοχέτευα το αίμα μου λίγα εκατοστά έξω από τη φυσική του ροή;”

Είναι απίστευτο, που μπορεί τελικά να οδηγήσει η ιδέα ότι όλα έγιναν στην τύχη, χωρίς την παρέμβαση κάποιου δημιουργού. Απίθανες ιδέες, γεμάτες από ανισορροπία, γεμίζουν τα βιβλία των υλιστών.

Ο Helvetius υπερασπίζει την οργιαστική ζωή στη Γαλλία, με το επιχείρημα “Και στην Αίγυπτο, η ευφορία και ο πλούτος οφείλεται στο βούρκο (του Νείλου) και όχι σε κάποια αγνότητα!”

Αλήθεια, πόσο λίγοι είναι οι άνθρωποι που είναι πολύ καλοί ή πολύ κακοί! Μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας, αποτελείται από άτομα, που προσπαθούν να ξεπεράσουν τα ελαττώματά τους, τον κακό εαυτό τους, και να γίνουν καλύτεροι.

Πολλοί, το καταφέρνουν, ορισμένοι φτάνουν σε μια κατάσταση που αγγίζει την τελειότητα και την απόλυτη καλοσύνη. Τι θα έκαναν, αν είχαν πεισθεί ότι είναι αποτελέσματα τυχαίων συμπτώσεων, και είναι φυσικό να είναι κακοί; Πως θα υπήρχε μια κοινωνία, που αποτελείται από άτομο με τέτοιες αρχές;

Πόσο σημαντικό είναι ο αυτοπεριορισμός της κακίας και του εγωϊσμού, τι πολύτιμη που είναι η προσπάθεια για τη βελτίωση και την τελείωση!

Ο υλισμός, για πολλούς λόγους δεν επικράτησε. Υπάρχουν όμως και άλλες απόψεις. Μια φιλοσοφία αρκετά εξαπλωμένη είναι ο πανθεϊσμός.

[Μια άλλη, ότι προήλθαμε από τον πίθηκο, με εξέλιξη.](#)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Όσοι πιστεύουν στον πανθεϊσμό, ταυτίζουν το Θεό με τον κόσμο. Ο Θεός δεν έχει ύπαρξη χωριστή από τον κόσμο, δεν είναι δημιουργός, απλά υπάρχει μαζί με τον κόσμο.

Στη Βέδα των Βραχμανιστών, από το 1500 π.Χ. υποστηρίζεται η ταυτότητα της ύπαρξης του κόσμου με την ουσία του Θεού. Κάθε πλάσμα στη φύση, είναι και Θεός.

Ο πραγματικός πατέρας όμως του Ευρωπαϊκού πανθεϊσμού ήταν ο Σπινόζα (1632-1677). Αυτός πίστευε ότι η Βίβλος είναι ένα ωφέλιμο βιβλίο, χρήσιμο να δίνει κατευθύνσεις στον άνθρωπο.

Όμως, ο καθένας μπορεί να σχηματίζει ελεύθερα τις απόψεις του, ανεξάρτητα από αυτή. Οι απόστολοι και οι προφήτες είπαν απλά τη γνώμη τους, έκαναν λάθη, δεν έχει νόημα να τους μιμηθούμε.

Ο Θεός είναι η φύση, που τη θεωρούμε ενεργητικά. Τα πάντα γύρω μας υπήρξαν αιώνια. Και το καλό, και το κακό, πηγάζουν από την αιώνια φυσική ανάγκη, παράγονται όμως χωρίς σχέδιο και σκοπό.

Οι καλοί, οι κακοί, οι διεστραμμένοι, ήταν εξ' ίσου αναγκαίοι για τον κόσμο, γι' αυτό και δημιουργήθηκαν από τη φύση-Θεό. Δεν υπάρχει ηθική διάκριση, ούτε θεία κρίση και τιμωρία.

Ο Θεός δεν αισθάνεται αρνητικά για τους κακούς, ούτε θετικά για τους καλούς. Όταν ο άνθρωπος πεθάνει, το μόνο που μένει είναι η ανάμνηση, και όχι η αθάνατη ψυχή.

Υπήρξαν και άλλοι πανθεϊστές. Ο Φίχτε, ο Έγκελς, ο Schelling, ο Hartmann κ.λ.π. Είναι λογικό ότι αρκετοί άνθρωποι γοητεύτηκαν από την ιδέα πως είναι και Θεοί. Όμως, αυτή η Θεότητα, διαρκεί τόσο λίγο!

Μετά το θάνατο χάνεται και η ύπαρξη, και η θεότητα, μένει μόνο η "ανάμνηση". Φυσικά, από την επιστήμη έχουν οριστικά απορριφθεί οι απόψεις του Σπινόζα, σύμφωνα με τις οποίες η ύλη και η δημιουργία είναι αιώνια.

Δυστυχώς, ο πανθεϊσμός οδήγησε πολλούς ανθρώπους στην αδικία, την ανηθικότητα, την αντικοινωνική συμπεριφορά, αφού τους πρόσφερε την δικαιολογία ότι δεν υπάρχει ηθική διάκριση των πράξεων σε καλές και κακές.

Και όμως, ο άνθρωπος έχει μέσα του τη φωνή της συνείδησης. Ακόμη και όταν κάνει κάτι κακό, το γνωρίζει πολύ καλά.

Υπάρχουν κακοποιοί, οι οποίοι όταν τους συλλάβουν, δηλώνουν ότι τους αξίζει ο Θάνατος, γιατί δεν υπάρχει άλλη τιμωρία για όλα τα κακά που έκαναν!

Υπάρχουν τα πάθη, οι αδυναμίες, η απληστία, όμως μια βαθιά φωνή πληροφορεί με σταθερότητα κάθε άνθρωπο τι είναι καλό και τι κακό.

Αλήθεια, πως θα ήταν η ζωή μας, αν όλοι οι άνθρωποι γύρω μας πίστευαν ότι δεν υπάρχει καλό και κακό, και απλά μπορούν να ικανοποιούν τις ορέξεις και τις επιθυμίες τους;

Μήπως αυτές οι θεωρίες, εκτός από αφελείς, είναι από τη φύση τους καταστροφικές για τον κοινωνικό ιστό; Γιατί ο άνθρωπος να είναι φιλικός και καλός;

Θα επικρατούσε ο νόμος της ζούγκλας, το δίκαιο του ισχυρότερου, και τότε πράγματι θα μοιάζαμε με τα ζώα, όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι εξελικτικοί.

Όμως, πόσο διαφορετική είναι μια κοινωνία, που ο θεμέλιος λίθος της είναι η αγάπη στο συνάνθρωπο, η αλληλοβοήθεια, η επιθυμία να στηρίξουμε όποιον κλονίζεται, η προσπάθεια για ατομική βελτίωση, για κοινωνική προσφορά.

Αυτός τελικά που έφτιαξε τον κόσμο, φρόντισε να δώσει ένα νόμο που θα διατηρήσει τη ζωή, και θα διακρίνει οριστικά τον άνθρωπο από τα υπόλοιπα δημιουργήματα.

Ας περάσουμε τώρα στις απόψεις που θεωρούν ότι κάπως, κάπου, βρέθηκε το πρώτο κύτταρο, ενώθηκε με άλλα κύτταρα στην τύχη, και η σύμπτωση και η εξέλιξη, οδήγησε στον πίθηκο. Αυτός, όλο και πιο συνετός, έγινε κάποια στιγμή άνθρωπος, πρόγονός μας.

Αλήθεια, Τι είναι η ζωή;

Ο Αριστοτέλης λέει ότι “ζωήν δε λέγομεν την δι αυτού τροφήν τε και αύξησιν και φθίσιν”. Πράγματι, η ανταλλαγή της ύλης είναι βασικό γνώρισμα της ζωής.

Διαφέρει η ζωντανή από τη νεκρή ύλη; Όχι, βεβαιώνουν οι υλιστές. Από την κίνηση των ουρανίων σωμάτων, μέχρι την αύξηση φυτών και ζώων και τη

συνείδηση του ανθρώπου, όλα είναι αποτέλεσμα της μηχανικής κίνησης των ατόμων. Άλλωστε, από ανόργανες πρώτες ύλες, παράγονται οργανικές (π.χ. ουρία!)

Άλλο όμως είναι να παράγεις ουρία, και άλλο να παράγεις ζωή. Ζωή, ποιος επιστήμονας έφτιαξε, από ανόργανες πρώτες ύλες;

Εντάξει, δεν μπορούμε εμείς, λένε οι υλιστές, η φύση όμως μπορεί. Υπάρχει η λεγόμενη “αυτοδημιουργία!”

Που την είδατε την αυτοδημιουργία; Στην ερώτηση όμως αυτή, οι υλιστές Helmoht, Kircher, Redi κλπ, πίστεψαν ότι βρήκαν τη λύση.

“Να βάλετε ένα κομμάτι κρέας στον ήλιο, και να το αφήσετε μερικές μέρες. Θα δείτε ότι ξαφνικά θα αρχίσουν και θα βγαίνουν σκουλήκια. Ποιος τα έφτιαξε; Κανείς. Απλά αυτοδημιουργήθηκαν. Έτσι αυτοδημιουργήθηκε κάποια στιγμή και ο άνθρωπος” έλεγαν θριαμβευτικά.

Δυστυχώς για αυτούς, ο Pasteur έβαλε το κρέας σε ένα δοχείο αφού το αποστειρώσε. Στο κρέας δεν βγήκαν σκουλήκια!

Η ανακάλυψη του μικροσκοπίου έδωσε τέλος σε όλη αυτή τη συζήτηση της “αυτοδημιουργίας σκουληκιών”.

Σήμερα, φτιάχνουμε κονσέρβες με κρέας, που δεν καλάει για χρόνια, γιατί απλά το έχουμε υποβάλλει σε μια κατεργασία που σκοτώνει τα σπέρματα που υπήρχαν πάνω του, τα μικρόβια, τους μικροοργανισμούς, από τους οποίους είναι γεμάτο, όμως δεν φαίνονται με γυμνό μάτι.

Η ήττα των υλιστών ήταν πολύ μεγάλη. Που να φανταστούν ότι υπάρχουν στο κρέας μικρόβια και μικροοργανισμοί, που δεν φαίνονται με γυμνό μάτι! Όμως, δεν απογοητεύτηκαν. Με πείσμα επέμειναν στην προσπάθεια, να βρουν άλλη “αυτοδημιουργία” στη φύση.

Ο Bastian έκανε ανάλογες “ανακαλύψεις”, όμως ο Pasteur ζούσε ακόμη και του ανάτρεψε όλα τα δεδομένα. Ο Bastian παραδέχτηκε την ήττα του (ήταν κοσμήτορας της Ιατρικής σχολής στο Λονδίνο τον περασμένο αιώνα).

Μετά το θάνατο του Pasteur, ο Bastian επανήλθε, με νέες προσπάθειες, που και πάλι απέτυχαν. Ο Burke, νόμισε ότι δημιούργησε με τη βοήθεια του ραδίου ζωή, και ονόμασε μάλιστα τους οργανισμούς του ραδιόβια! Αποδείχτηκε και αυτό αυταπάτη.

Ο Leduc πήρε τη σκυτάλη, με τα δενδροειδή του, ο Delage με τους εχίνους, ο Car-rel κλπ. Αποδείχθηκαν όλα αυταπάτες. Πάντα η ζωή γεννάει τη ζωή.

Ο Kelvin δήλωσε το 1871: “Η επιστήμη παρέχει πλήθος ακαταμάχητων αποδείξεων κατά της υπόθεσης της αυτόματης γέννησης της ζωής. Μόνο η ζωή μπορεί να δημιουργήσει ζωή. Σε αυτό καταλήγουμε, μετά από λεπτομερειακή έρευνα”.

Ο υλιστής Haeckel ομολογεί ότι δεν μπορεί να αποδείξει την αυτόματη γέννηση της ζωής. Την χαρακτηρίζει όμως “ορθολογική υπόθεση, επιστημονική πίστη”.

Να λοιπόν που και οι υλιστές “πιστεύουν” αυτά που με πείσμα υποστηρίζουν. Και όμως, ειρωνεύονται όσους έχουν θρησκευτική πίστη και εξήγηση για τη δημιουργία! Γελούν σε βάρος τους. Τι περίεργο!

Ο Arrhenius είναι πολύ γνωστός μας, από τη θεωρία της ηκελτρολυτικής διάστασης που διδαχτήκαμε στο γυμνάσιο (ήταν λανθασμένη δυστυχώς και αντικαταστάθηκε από νεώτερες απόψεις). Ο Arrhenius είχε άποψη και για τη δημιουργία της ζωής.

Το φως, ασκεί πίεση πάνω στα σώματα που πέφτει, είπε σωστά ο Arrhenius. Όταν η πίεση αυτή ασκείται πάνω σε ζωντανά σπέρματα, και υπάρχουν μικρόβια εκεί, μεταφέρονται από το φως σε μεγάλες αποστάσεις. Ας παρακολουθήσουμε το συλλογισμό του.

Τα ρεύματα του αέρα ανεβάζουν τα σπέρματα σε ύψος πάνω από εκατό χιλιόμετρα (!!!), όπου φορτίζονται αρνητικά. Εκεί συναντούν ηλιακή σκόνη με ομώνυμο φορτίο, και απωθούνται εκτός πεδίου βαρύτητας.

Από εκεί σπρώχνονται από την ηλιακή ακτινοβολία και πηγαίνουν σε 20 μέρες στον Άρη, σε 24 μήνες στον Ποσειδώνα, σε 9000 χρόνια στο ηλιακό σύστημα του Κενταύρου!!!

Όμως, και το νέο ηλιακό σύστημα εκπέμπει ακτινοβολία, πως θα πλησιάσουν; Ίσως ο άλλος ήλιος έχει δημιουργήσει σκόνη που ίπταται, τα σωματίδια αυτά της σκόνης συσσωματώνονται, γίνονται βαριά, κάθονται πάνω και τα σπέρματα που ήρθαν από τη γη, και όλα μαζί κατεβαίνουν λόγω της δύναμης της βαρύτητας!

Και η τριβή από την κάθοδο; Ε, δεν θα φτάνει η θερμοκρασία τους 100 βαθμούς, οπότε τα σπέρματα επιβιώνουν! Απλό, έτσι; Αυτό ο Arrhenius το ονόμασε “μεταβίβαση της ζωής από το ένα ηλιακό σύστημα στο άλλο”.

Φυσικά, αυτά τα σπέρματα, θα δημιουργήσουν φυτά, ζώα, ανθρώπους, και γιατί όχι, και τελειότερα πλάσματα.

Αποδείχθηκε όμως ότι είναι αδύνατο να ταξιδέψουν 9000 χρόνια σε υπερβολικό ψύχος, και να μην πάθουν αφυδάτωση. Ξέχασε και τις υπεριώδεις ακτίνες, που πάνω από το στρώμα του όζοντος, καταστρέφουν ταχύτατα τη ζωή, ακόμη και σε πολύ πιο αναπτυγμένες μορφές.

Αν δεν υπήρχε το όζον, τα φυτά και τα ζώα της γης θα εξαφανιζόταν! Ειδικά οι ακτίνες Rontgen φονεύουν σπέρματα, ακόμη και αν βρίσκονται προστατευμένα στο εσωτερικό άλλων σωμάτων!

Το απίστευτο είναι ότι οι υλιστές δεν δέχονται τη Μωσαϊκή δημιουργία, γιατί δεν πιστεύουν σε θαύματα! Η θεωρία του Arrhenius αντίθετα, είναι μια επιστημονική σύλληψη!

Όπως δηλώνει ο Haeckel “είναι παράλογη η εκδοχή της δημιουργίας επειδή η παρέμβαση Θεού-δημιουργού αποτελεί Θαύμα, και το Θαύμα είναι παράλογο. Άρα, δεν υπάρχει δημιουργία”.

Αν συνέβαιναν όμως όσα είπε ο Arrhenius, αυτό θα αποτελούσε κατά πολύ μεγαλύτερο θαύμα, από την παραδοχή ότι αφού βλέπουμε ένα δημιούργημα, π.χ. μια μηχανή, καταλαβαίνουμε αμέσως ότι κάποιος την έφτιαξε, και δεν μπήκαν “από τύχη” τα διάφορα μέρη της το ένα δίπλα στο άλλο, έτσι ώστε να λειτουργεί.

Ας έρθουμε τώρα στη θεωρία του Δαρβίνου (1809-1882).

Το 1859, στο έργο του “On the origin of Species by means of natural selection” υποστήριξε ότι το πλήθος των ειδών που υπάρχουν, είναι αποτέλεσμα προσαρμογής στο περιβάλλον χωρίς καμιά σκοπιμότητα. Τυχαία συνέβαιναν μεταβολές, επικρατούσαν τα είδη με αυτές τις μεταβολές, και έτσι υπήρχε εξέλιξη.

Ο Δαρβίνος απόρριψε τις παλιότερες υλιστικές θεωρίες. Η προσπάθεια του ήταν αξιόλογη, και κάποια σημεία της βοήθησαν την επιστήμη να ακολουθήσει νέους δρόμους.

Οι υλιστές, θεοποίησαν τις Δαρβινικές απόψεις, βρίσκοντας μια νέα αρχή για τις “θεωρίες” τους.

Ας δούμε τη θεωρία του Δαρβίνου υπό το πρίσμα της σύγχρονης επιστημονικής έρευνας.

α) ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Ο Δαρβίνος και οι υλιστές εξόγκωσαν τις δυνατότητες της εξελικτικής θεωρίας πέρα από κάθε λογική.

Η δυνατότητα των οργανισμών για μεταβολή, δεν είναι απεριόριστη, αλλά όπως πρώτος ο Wiggand απόδειξε, περιορίζεται από κάποια όρια, στενά όρια μάλιστα.

Ο άνθρωπος κατάφερε να δημιουργήσει ποικιλίες και φυλές, δεν κατάφερε όμως να δημιουργήσει νέα είδη, όσο και αν προσπάθησε.

Οι εξελικτικοί, μπροστά στην αδυναμία αυτή, παραδέχτηκαν ότι δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε νέα είδη, ισχυρίστηκαν όμως ότι μέσα στους ατέλειωτους αιώνες από τη δημιουργία της γης, αυτό μπορεί να συνέβη, ενώ μέσα στον περιορισμένο χρόνο λίγων δεκάδων ετών πειραμάτων, δεν συνέβη.

Όμως, αυτό που επικαλούνται σαν επιχείρημα, (τους αιώνες που πέρασαν) είναι ολέθριο μειονέκτημα της εξελικτικής μεθόδου. Οι επιστήμονες στο εργαστήριο είχαν γνώσεις βιολογίας και φυσιολογίας, και με υπομονή και συνεχείς φροντίδες, δεν κατάφεραν να προχωρήσουν την εξέλιξη πέρα από ένα στενό όριο.

Στη φύση όμως, μέσα στους αιώνες, συμβαίνουν τυχαίες αλλαγές σύμφωνα με το Δαρβίνο, όχι απαραίτητα προς τη σωστή κατεύθυνση ή τη βελτίωση.

Μπροστά στις αδυναμίες αυτές της μεθόδου, εξελικτικοί όπως ο Delage δέχτηκαν ότι η φυσική επιλογή δεν μπορεί να γεννήσει νέα είδη, αλλά ποικιλίες και φυλές του ίδιου είδους.

Μάλιστα ο Delage έγραψε ότι “η φυσική επιλογή εξαφανίζει τελικά τις κακές φυσικές επιλογές, και προστατεύει το είδος από τον κίνδυνο να χαθεί, με το να το διατηρεί αναλλοίωτο μέσα στους αιώνες!”

Να λοιπόν, που η φυσική επιλογή δεν έκανε από το πρώτο κύτταρο τον πίθηκο και τον άνθρωπο, αλλά διατήρησε το κάθε είδος αναλλοίωτο και το βοήθησε να επιβιώσει, μέσα στις μεταβαλλόμενες συνθήκες του περιβάλλοντος με τη δημιουργία ποικιλιών και φυλών του είδους.

β) ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ

Με τον όρο struggle for existence ο Δαρβίνος περιέγραψε την προσπάθεια του κάθε είδους να επιβιώσει, μέσα σε ένα περιβάλλον γεμάτο με εχθρούς.

Τα πιο προικισμένα άτομα του είδους, επικρατούν, επιβιώνουν και αποκτούν απογόνους. Έτσι, η ίδια η φύση επιλέγει τα ισχυρότερα άτομα κάθε είδους.

Ας δούμε τι λέει η σύγχρονη επιστήμη.

Ο Δαρβίνος σωστά αναφέρει στη θεωρία του τον αγώνα για την ύπαρξη, όμως υπερβάλλει, γιατί του δίνει μεγαλύτερη διάσταση από όση έχει. Είπε ο Δαρβίνος ότι ο αγώνας αυτός διεξάγεται, και ανάμεσα στα άτομα του ίδιου είδους για επικράτηση, και ανάμεσα σε διαφορετικά είδη.

Όμως, σπάνια βλέπουμε στη φύση άτομα του ίδιου είδους, να εξοντώνουν το ένα το άλλο. Τα άγρια ζώα για παράδειγμα όταν μάχονται, σπανιότατα το ένα φονεύει το άλλο. Το ασθενέστερο παραδέχεται την ήττα του και αποχωρεί, επιβιώνει και πολλαπλασιάζεται.

Όμως, υπάρχουν και πολλά είδη που ζουν ομαδικά, και αμύνονται σαν κοινωνία κατά των εχθρών, όπως π.χ. οι μέλισσες, τα μυρμήγκια, πολλά θηλαστικά. Εδώ δεν υπάρχει “αγώνας για επικράτηση” ανάμεσα σε άτομα του ίδιου είδους, αλλά π.χ. στις μέλισσες μια θαυμαστή συνεργασία, για την επιτυχία του κοινού στόχου!

Και στον αγώνα ανάμεσα σε διαφορετικά είδη όμως έχει ανατραπεί η καθολικότητα της Δαρβινικής θεωρίας.

Αν ο αγώνας για επικράτηση είχε τόση ένταση, όση περιγράφει ο Δαρβίνος, χιλιάδες είδη ζώων θα είχαν υποκύψει στα ισχυρότερα είδη και θα είχαν οριστικά εξαφανιστεί.

Όμως, παρατηρούμε μια αξιοθαύμαστη ισορροπία! Τα αρπακτικά ζώα και τα ασθενέστερα, που αποτελούν τροφή, έχουν διατηρηθεί σαν είδη, χωρίς ο αγώνας για επιβίωση να τα εξαφανίσει. μόνο ο άνθρωπος με τα μέσα που διαθέτει, κατάφερε και προκάλεσε όπου το επιδίωξε πλήρη οικολογική καταστροφή και ερήμωση.

Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, τα ατελέστερα είδη θα έπρεπε να έχουν οριστικά εξαφανιστεί! Όμως, μαλάκια, σκουλήκια, σπόγγοι, υδρόζωα, εξακολουθούν να υπάρχουν δίπλα σε είδη πλούσια προικισμένα.

Στη φύση λοιπόν παρατηρείται η συμβίωση του ισχυρότερου με το ασθενέστερο, και δεν κατάφερε ο “αγώνας για επιβίωση” να δημιουργήσει έναν κόσμο, όπως τον οραματίστηκε ο Δαρβίνος, ή πολύ περισσότερο, οι υλιστές που είδαν τη θεωρία του σαν νέα αφετηρία για την στήριξη των απόψεών τους.

Ο Δαρβίνος μίλησε λοιπόν για [εξέλιξη των ειδών](#). Η εξέλιξη όμως αποδείχτηκε ότι περιορίζεται μόνο ανάμεσα σε άτομα του ίδιου είδους.

[Δεν δημιούργησε ποτέ νέο είδος.](#)

Άρα, οι απόψεις των υλιστών, ότι κάπως βρέθηκε στη γη το πρώτο κύτταρο, έγινε πολύπλοκο, έγινε ζώο, πίθηκος, άνθρωπος, είναι τελείως ανυπόστατες, και ας μην δημιουργούν εντυπώσεις σε όσους δεν γνωρίζουν, ότι δήθεν είναι απόψεις που πηγάζουν από τη θεωρία του Δαρβίνου.

Αλήθεια, ακόμη και αν είχαν συμβεί όλα αυτά τα απίστευτα που ισχυρίζονται οι υλιστές, [που βρέθηκε το πρώτο κύτταρο, και που βρέθηκε η γη, πάνω στην οποία “εξελίχθηκε” σε πίθηκο και άνθρωπο;](#)

Πως δημιουργήθηκαν;

Αλήθεια, γιατί επιμένουν τόσο οι υλιστές, σε μια υπόθεση που είναι φανερά χαμένη γι’ αυτούς; Μελετώντας τις βιογραφίες τους, παρατήρησα ότι δεν πρόκειται για παράλογα ή αντικοινωνικά άτομα (οι περισσότεροι), αλλά για επιστήμονες, ερευνητές, παρατηρητές, που προσπάθησαν με ειλικρίνεια να καταλάβουν και να βοηθήσουν την επιστήμη.

Ακολούθησαν όμως ένα δρόμο που δεν τους οδήγησε πουθενά. Είναι προς τιμή τους, που το παραδέχονται αρκετοί από αυτούς.

Ο Romanes το 1891 έγραψε ότι “η τάξη σύμφωνα με την οποία εμφανίστηκαν τα φυτά και τα ζώα στη γη, σύμφωνα με το βιβλίο του Μωϋσή (Γένεση), ανταποκρίνεται στα ευρήματα της γεωλογίας και τη θεωρία της εξέλιξης”.

Ο Haeckel παρατηρεί “Μπορούμε να αποδώσουμε δίκαιο και ειλικρινή θαυμασμό στον Μωυσή, για τη βαθιά του διαίσθηση των μυστικών της φύσης, στην απλή και φυσική του υπόθεση για τη δημιουργία. Η ιδέα του χωρισμού και της διαφοροποίησης και η ιδέα της προοδευτικής εξέλιξης με βρίσκει σύμφωνο”.

[Αλήθεια, είχε ο Μωυσής διαίσθηση; Έκανε το 1500 π.Χ. τον κόπο να γράψει ένα βιβλίο, τη γένεση, για να κάνει υποθέσεις;](#)

Δεν το καταλαβαίνω.

Αντίθετα, μόνο αν είχε τη θεόπνευστη αποκάλυψη, έχει νόημα μια τέτοια προσπάθεια.

Ο Μωσής, δεν είχε φυσικά τη δυνατότητα εκδοτικού οίκου και τυπογραφείου. Δεν συνηθίζοταν τότε να γίνεται τόσος κόπος για να γράψει κάποιος υποθέσεις και διαισθητικές έννοιες.

Όμως, οι υλιστές επιμένουν. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε σαν εξέλιξη του πιθήκου. Υπάρχουν αποδείξεις!

Υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία! Άφησαν τη δημιουργία της γης από τύχη και κρατούν τη θέση “είμαστε απόγονοι των πιθήκων”.

Ας δούμε λοιπόν τα “στοιχεία” τους, και τι συμβαίνει στην πραγματικότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Οι υλιστές συχνά υποστηρίζουν ότι είναι αδύνατο, όλοι οι άνθρωποι πάνω στη γη, να προέρχονται από ένα αρχικό ζευγάρι, τον Αδάμ και την Εύα.

Μαύροι, κίτρινοι, ινδιάνοι, Λάπωνες, άγριοι, ανθρωποφάγοι, πυγμαίοι, πως βρέθηκαν όλοι αυτοί στη γη;

Αυτοί λοιπόν, οι υλιστές, που υποστηρίζουν τόσο πολύ σε άλλα σημεία την εξέλιξη, και μάλιστα σε παράλογο βαθμό, εδώ υποστηρίζουν ότι είναι αδύνατη η εξέλιξη!!! Αρκεί να βγάλουν την αγία γραφή παράλογη και ανυπόστατη.

Αρχικά, θα ήθελα να αναφέρω ότι έχει τεράστια σημασία να καταλάβουμε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν κοινή καταγωγή, ότι είμαστε δηλαδή αδέρφια.

Πολλές ανθρώπινες θεωρίες προσπάθησαν να μας κάνουν να αισθανθούμε ανώτεροι, θεωρώντας τους συνανθρώπους μας υπανθρώπους. Όλες, είχαν φρικτό κοινωνικό αντίκτυπο.

Τι να θυμηθούμε; Τη δήλωση του Caldoun το 1845, ότι οι μαύροι δεν είναι άνθρωποι του ίδιου είδους με τους λευκούς; Βολικό, προέρχονται από τα ανθρωποειδή, οπότε αν τους σκοτώσεις, δεν αποτελεί έγκλημα, αν τους εκμεταλλευτείς, δεν αποτελεί εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο!

Τι να θυμηθούμε; Τις θηριωδίες των πολιτισμένων κρατών που είχαν και έχουν αποικίες στην Αφρική; Τη στιγμή μάλιστα που υποτίθεται ότι ήρθαν να τους εκπολιτίσουν;

Όλα αυτά γεννήθηκαν από τις πολύ διαδομένες υλιστικές απόψεις, ότι κάθε φυλή έχει διαφορετικούς προγόνους. Υπάρχουν ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι. Για τους κατώτερους, ισχύουν νόμοι ανάλογοι με τους νόμους προστασίας των ζώων, που αν είναι υπάκουα και εργατικά, τους επιτρέπουμε να ζήσουν.

Επιστήμες δημιουργήθηκαν για να χωρίσουν τους ανθρώπους σε κατώτερους και ανώτερους. Δεκάδες προικισμένοι άνθρωποι, αφιέρωσαν τη ζωή τους στην προσπάθεια να μετρήσουν τις διαφορές αυτές.

Χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να βρουν διαφορές στους ανθρώπους.

Το χρώμα των τριχών, της ίριδας, του δέρματος. Το ανάστημα, το σχήμα του κρανίου και η κωρητικότητα. Η διαμόρφωση του προσώπου, η μύτη, το

σαγόνη, τα χείλη, τα βλέφαρα. Η φυλετική οσμή, το αίμα, η γενετήσια ωριμότητα, η γήρανση. Δεκάδες κριτήρια, εκατοντάδες έρευνες.

Πόσες φυλές τελικά υπάρχουν;

Ο Keane το 1896 μέτρησε 63. Ο Deniker 6 βασικές και είκοσι εννέα ποικιλίες. Ο Hillaire 12. Ο Flower 14. Ακόμη και σήμερα, οι επιστήμονες διαφωνούν. Ας δούμε όμως τις φυλετικές διαφορές.

Το χρώμα του δέρματος, είναι το πρώτο που προσέχουν οι άνθρωποι. Οφείλεται στη μελανίνη. Αλήθεια, υπάρχει η λευκή και η μαύρη φυλή. Είναι όμως όλοι οι λευκοί ίδιοι; Είναι όλοι οι μαύροι ίδιοι;

Στη λευκή φυλή, οι αγρότες και οι ψαράδες, είναι πού πιο μαύροι από τους υπαλλήλους ενός γραφείου. Όμοια, τα παιδιά των μαύρων που μετακόμισαν σε ψυχρές περιοχές, δεν έχουν το βαθύ μαύρο των προγόνων τους.

Ο Hettinger μελέτησε Ευρωπαίους, που μετακόμισαν σε θερμές περιοχές, και σύντομα το χρώμα τους μεταβλήθηκε. Η μεταβολή ήταν εντονότερη στους απογόνους. Όσοι πήγαν στη Γουινέα απέκτησαν το χρώμα του χαλκού, στην Αβησσυνία του ορείχαλκου.

Με τα ζώα, τι συμβαίνει; Τα κατοικίδια ζώα, αλλάζουν χρώμα αν μεταφερθούν σε διαφορετικά κλίματα, συχνά δε μετά από λίγες γενιές γίνονται αγνώριστα. Η εξέλιξη, όπως αποδείχθηκε, είναι δυνατή ανάμεσα στα άτομα του ίδιου είδους.

Δεν αποδείχτηκε ποτέ ότι οι διάφοροι άνθρωποι έχουν διαφορές είδους. Ο τελείως πρόσφατος έλεγχος του DNA, επιβεβαίωσε με τον πιο απόλυτο τρόπο, ότι όλες οι φυλές, ανήκουν στο ίδιο είδος, το ανθρώπινο, οι δε πίθηκοι, και οι πιο εξελιγμένοι, έχουν τελείως διαφορετικό DNA, και δεν θα εξελιχθούν ποτέ σε ανθρώπους!

Τι σημαίνει ότι λευκοί, μαύροι, λάπωνες, κινέζοι, όλοι έχουν το ίδιο DNA;

Ότι είναι όλοι του ίδιου είδους, άνθρωποι.

Τι σημαίνει ότι οι πίθηκοι και όλοι οι πιθανολογούμενοι “πρόγονοι” του ανθρώπου δεν έχουν το ίδιο DNA;

Σημαίνει ότι δεν είναι, ούτε θα γίνουν ποτέ άνθρωποι.

Ας συνεχίσουμε όμως να εξετάζουμε τις διαφορές, τώρα που είδαμε ότι το χρώμα, είναι ένα στοιχείο που αλλάζει ακόμη και μέσα στην ίδια γενιά, πόσο μάλλον μέσα σε εκατοντάδες γενιές.

Το τρίχωμα. Τα μαλλιά των μαύρων είναι διαφορετικά από τα μαλλιά των λευκών! Όμως, και μέσα στην κάθε φυλή, οι διαφορές στα μαλλιά είναι πολύ σημαντικές! Αυτό το επιχείρημα θα είχε νόημα, αν όλοι οι λευκοί είχαν τα ίδια μαλλιά, ενώ οι μαύροι διαφορετικά. Όμως, οι διαφορές στην εμφάνιση είναι μεγάλες. στην εργαστηριακή ανάλυση όμως, τα μαλλιά των ανθρώπων κάθε φυλής, είναι ίδια!

Επίσης, αν μεταφέρουμε ένα κοπάδι πρόβατα από την Ευρώπη στην Αφρική, το απαλό και μακρύ τρίχωμα που είχαν στην Ευρώπη, αντικαθίσταται στην Αφρική από τρίχες σκληρές και κοντές, όπως πρώτος παρατήρησε ο Quatrefages.

Στα ψηλά οροπέδια των Άνδεων, το τρίχωμα των ευρωπαϊκών προβάτων γίνεται πολύ πιο κοντρό.

Με λίγα λόγια, μέσα σε λίγα χρόνια μπροστά στα μάτια του ανθρώπου συμβαίνουν μεταβολές που είναι ανάλογες με αυτό που έγιναν στους ανθρώπους, και τους έκαναν να φαίνονται διαφορετικοί.

Εξέλιξη; Θα ρωτήσουν ειρωνικά οι υλιστές. Ναι, εξέλιξη, αλλά μέσα στα όρια του είδους, όπως απόδειξε η επιστήμη, και όχι δημιουργία καινούριων ειδών!

Η κρανιακή χωρητικότητα, όμως, δεν είναι μεγαλύτερη στους λευκούς;

Όχι. Και, το χειρότερο, αποδείχθηκε ότι λευκοί με πολύ μικρότερη κρανιακή χωρητικότητα από το μέσο όρο, έγιναν πολύ πιο έξυπνοι και διάσημοι στην πολιτική, τις τέχνες, τα γράμματα, την επιστήμη, από άτομα με πολύ πιο μεγάλη χωρητικότητα από το μέσο όρο.

Οι γλώσσες; Δεν χωρίζονται σε εξελιγμένες, και σε πολύ λιγότερο εξελιγμένες; Ναι, αλλά η γλώσσα, χαρακτηρίζει κάθε στιγμή το επίπεδο ενός λαού. Όσο ένας λαός αναπτύσσεται περισσότερο, τόσο εξελίσσει τη γλώσσα του. Όσο πέφτει σε χαμηλότερα πολιτιστικά και πνευματικά επίπεδα, τόσο η γλώσσα του εκχυδαίζεται, λιγοστεύει ο αριθμός των λέξεων, νοθεύεται με πρόσληψη ξένων στοιχείων.

Πάντως, οι γλώσσες αν και φαίνονται τελείως ξένες μεταξύ τους, έχουν πάρα πολλές συγγένειες, ώστε να αισθάνεται κανείς μεγάλη έκπληξη, όταν βλέπει ίδιες λέξεις για ίδιες έννοιες, σε πληθυσμούς που απέχουν μεταξύ τους χιλιάδες χιλιόμετρα.

Τι φανερώνει αυτό; Ότι κάποτε όλοι μίλαγαν την ίδια γλώσσα, και μετά απομακρύνθηκαν και δημιουργήθηκαν οι διαφορές!

Ας δούμε τώρα την καταγωγή των ανθρώπων, ανεξάρτητα από την οριστική απόδειξη που έδωσε η μελέτη του DNA.

Είναι δυνατό να δεχτούμε με τη λογική ότι ένα κτήνος εξελίχθηκε σε άνθρωπο; Ακόμη και οι οπαδοί της καταγωγής μας από τον ανθρωποπίθηκο, παραδέχονται τη δυσκολία στο άλμα αυτό.

Ο Torinard γράφει στο έργο του “L’ homme dans la nature” ότι “οποιοσδήποτε και αν είναι οι προσπάθειες μας στην αναζήτηση των ζωολογικών χαρακτήρων που χωρίζουν τον άνθρωπο από το κτήνος, πρέπει να αναγνωρίζουμε ότι η άβυσσος που υπάρχει ανάμεσα σε ζώα και ανθρώπους στη φυσιολογία, είναι υπερβαλλόντως μικρή σε σχέση με την ψυχολογική διαφορά ανθρώπου και κτήνους”.

Αλήθεια, πως απόκτησε το κτήνος δυνατότητα σύλληψης και επεξεργασίας αφηρημένων εννοιών; Ποιο κτήνος αναζήτησε λύσεις στα προβλήματά του, σε αναλογία με αυτές που αναζήτησε ο άνθρωπος;

Οι υλιστές όμως γράφουν “Δεν βλέπετε τους ημιάγριους ανθρώπους της Αφρικής και της Αυστραλίας; Δεν είναι αυτοί ζωντανοί απόδειξη, ότι για να φτάσουν οι πολιτισμένοι άνθρωποι στην σημερινή κατάσταση, πέρασαν από όλα αυτά τα εξελικτικά στάδια;”

Οι Gilbert και Chinchole, που εξέτασαν τις άγριες φυλές, με σειρά αποδείξεων παρουσίασαν την άποψη ότι οι σύγχρονοι άγριοι, δεν βρίσκονται σε μια ενδιάμεση εξελικτική βαθμίδα, αλλά προέρχονται από προγόνους πολύ πιο πολιτισμένους και εξελιγμένους από αυτούς!!!

Δυσμενείς συνθήκες τους οδήγησαν όλο και πιο κάτω, μέχρι το βαθμό της βαρβαρότητας. Ο αυτόχθονας Αυστραλός για παράδειγμα, σήμερα βρίσκεται στην κατώτερη βαθμίδα της ανθρώπινης κλίμακας, μέχρι το σημείο μερικοί συγγραφείς να αρνούνται να τον χαρακτηρίζουν άνθρωπο.

Τα εργαλεία του θυμίζουν παλαιολιθική εποχή. Και όμως, τα παιδιά τους, όταν τα πήραν λευκοί και τα μόρφωσαν έδειξαν εξαιρετική ευφυΐα, έμαθαν γλώσσες, προσαρμόστηκαν ευχερέστατα, διακρίθηκαν μερικά ανάμεσα στους συμμαθητές τους.

Αν ήταν “ζώα”, θα το πετύχαιναν;

Ο Hale παρατηρεί ότι οι διάλεκτοι των αυτοχθόνων Αυστραλών έχουν εκπληκτική τελειότητα!!! Η γραμματική τους έχει επτά κλήσεις με δέκα ως δώδεκα πτώσεις!!! Υπάρχουν συζυγίες, εγκλίσεις, χρόνοι.

Τι σημαίνει; Ότι υπήρχε αξιόλογη προγενέστερη κατάσταση, αφού η γλώσσα είναι πάντα καθρέπτης της διάνοιας.

Οι άγριοι αυτοί έχουν και αστρονομικές γνώσεις. Καθορίζουν την ώρα με μεγάλη ακρίβεια. Όσο και αν διολίσθησαν λόγω δύσκολων βιοτικών συνθηκών σε βαρβαρότητα, διατηρούν τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά, που κανένα κτήνος δεν μπόρεσε ποτέ να πλησιάσει.

Δεν εξελίσσονται από τον πιθηκάνθρωπο προς τον άνθρωπο όπως έγραφαν οι θεωρίες των υλιστών, αλλά αντίθετα, εξελίσσονται αρνητικά, από ανώτερα πολιτιστικές βαθμίδες σε κατώτερες!

Παρόμοια είναι η κατάσταση της φυλής Tinneh στη Βόρειο Αμερική (μεταξύ του όρμου Hudson και της Αλάσκας).

Οι Morioris, που κατοικούν στα νησιά Chatam της Πολυνησίας, εγκαταστάθηκαν εκεί στις αρχές του δέκατου πέμπτου αιώνα. Προέρχονται από τη Χαβάη. Όμως, μετά από τρεις αιώνες άθλιας και απομονωμένης ζωής, έφτασαν στον έσχατο βαθμό εκφυλισμού και αγριότητας.

Ο Δαρβίνος ονόμασε τους Φουεγίνους, τους κατοίκους της γης του πυρός, “υποδεέστερους σχεδόν και των ευφυών κτηνών”.

Οι επιστήμονες, μετά την επισήμανση του Δαρβίνου, ασχολήθηκαν σοβαρά με τη μελέτη των πληθυσμών αυτών. Ο Bone που μελέτησε προσεκτικά τη γλώσσα τους, έγραψε ότι είναι τόσο πλούσιο, ώστε μια μόνο εξήγησε υπάρχει, να είναι λείψανο αρχαίου λαμπρού πολιτισμού.

Μια διάλεκτος αυτής της γλώσσας έχει τέλεια γραμματική και 30.000 λέξεις, προφανώς πολύ περισσότερες από τις σημερινές ανάγκες της φυλής. Έχουν κάτι ανάλογο (τα ευφυή κτήνη του Δαρβίνου;).

Ο Δαρβίνος φυσικά δεν ήταν γλωσσολόγος. Κατάληξε πρόχειρα και επιπόλαια στα συμπεράσματά του, από απλή παρατήρηση της κατάστασης της φυλής. Έσπρωξε στον υλισμό όμως δεκάδες ανθρώπους, που εμπιστεύτηκαν τα τόσα πρόχειρα συμπεράσματά του.

Αλήθεια, συνέχεια ακούω για τις επιτυχίες του Δαρβίνου. Γιατί είναι τόσο άγνωστο στην πατρίδα μας, πόσο διαφορετική είναι η πραγματικότητα;

Γιατί π.χ. τόσο λίγοι ξέρουν την τελική άποψη της επιστήμης, που εκφράζει τόσο παραστατικά ο Schelling “το έργο που θα έχει η ιστορία στο μέλλον, είναι να αποδείξει πως τόσοι λαοί ήρθαν σε αυτή την άγρια κατάσταση, ενώ σε προηγούμενα στάδια της εξέλιξής τους, είχαν παρουσιάσει αξιόλογο πολιτισμό, γλώσσα και κατακτήσεις”.

Έτσι λοιπόν, οι υλιστές έπεσαν στην παγίδα των απόψεών τους.

Αφού οι επιστήμονες σήμερα δέχονται ότι υπήρξε εξέλιξη στους σημερινούς ημιάγριους πληθυσμούς, αλλά από τελειότερες πολιτιστικές βαθμίδες προς χειρότερες, πρέπει να δεχτούν ότι ο άνθρωπος έχει κοινή αρχή, σύμφωνα με τη βιβλική παράδοση, και δεν είναι εξελιγμένο κτήνος, αλλά “η κορωνίδα της δημιουργίας”.

Το απόδειξε η ανάλυση του DNA, το απόδειξαν οι γλωσσολόγοι, το καταλαβαίνει σήμερα ο καθένας που απλά και αμερόληπτα μελετήσει τις σύγχρονες επιστημονικές κατακτήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Υπάρχει λοιπόν Θεός; Η απάντηση βγαίνει αβίαστα από το μυαλό μου, τη λογική, τα δεδομένα. Ναι, υπάρχει Θεός.

Είναι λογικό να πούμε, όταν δούμε ένα θαυμαστό κατασκεύασμα “Ποιος άραγε το έφτιαξε;”. Κανείς λογικός άνθρωπος δεν θα πει “Έπεσαν τυχαία τα υλικά, δημιουργήθηκε, και λειτουργεί με θαυμαστή ακρίβεια”.

Η Μωσαϊκή περιγραφή της δημιουργίας ανταποκρίνεται με θαυμαστό τρόπο στις σημερινές επιστημονικές ανακαλύψεις.

Ο Μωσής έγραψε ένα Θρησκευτικό βιβλίο, αιώνες πριν γεννηθούν οι επιστήμονες. Και όμως, αστρονόμοι, αστροφυσικοί, μαθηματικοί, γεωλόγοι, ανθρωπολόγοι, ιατροί, γλωσσολόγοι, όλοι σήμερα αναγνωρίζουν την σωστή επιστημονικά περιγραφή.

Μιλήσαμε ήδη για τις Θαυμαστές λεπτομέρειες της γέννησης, που δεν εξηγούνται με την ανθρώπινη γνώση του Μωσή, ούτε το περιβάλλον του. Η διήγησή του είναι προφανώς θεόπνευστη.

Αλήθεια, θα πουν πολλοί, αυτό είναι Θαύμα, πιστεύεις στα Θαύματα;

Πολλοί άνθρωποι, που δέχονται σε γενικές γραμμές τη Χριστιανική διδασκαλία, διστάζουν όταν τους ρωτάνε “Πιστεύεις στα θαύματα;”

Οι υλιστές, περιγράφουν τα δικά τους παράλογα θαύματα, που δεν τα έκανε κανείς, αλλά μόνο η τύχη, αισθάνονται επιστήμονες, όταν όμως ακούσουν για κάποιον που πιστεύει στα θαύματα που κάνει ο δημιουργός Θεός, γελούν ειρωνικά, κοιτάζουν περιπαικτικά, με αυτό το βλέμμα που λέει “Καλά, εσύ ακόμη τέτοια πιστεύεις;” και “*τι κρίμα, που είσαι και επιστήμονας, και λες ότι κάποιος ανατρέπει τους φυσικούς νόμους*”.

Ας μελετήσουμε όμως, τι είναι Θαύμα και ποια είναι η πραγματικότητα σε αυτό το τόσο σοβαρό ζήτημα.

Τι είναι φυσικό; Ότι ανήκει στον ορατό κόσμο, με τους νόμους και τις δυνάμεις του, λέει ο Hettinger. Και τι είναι υπερφυσικό; Ότι ξεπερνάει τους φυσικούς νόμους και την τάξη που κάθε φορά γνωρίζουμε.

Δύο σημαντικές παρατηρήσεις πρέπει να γίνουν από την πρώτη στιγμή. Η πρώτη: Νομίζουμε ότι γνωρίζουμε όλους τους φυσικούς νόμους και τις αιτίες πολλών πραγμάτων.

Όμως, πολύ συχνά, οι θεωρίες μας ανατρέπονται.

Τα κυριότερα βιβλία των υλιστών γράφτηκαν τους περασμένους αιώνες. Γνωρίζαμε τότε, τι είναι φυσικό; Ποιοι είναι οι φυσικοί νόμοι; Ναι, έλεγαν όλοι. Σήμερα όμως ξέρουμε ότι σε μεγάλο βαθμό, είχαμε κάνει λάθος.

Για παράδειγμα, όλοι έδιναν μεγάλη σημασία στους **νόμους του Νεύτωνα**. Σήμερα γνωρίζουμε ότι αυτοί **οι νόμοι δεν ισχύουν γενικά**. Σε μεγάλες ταχύτητες, έχουν πλήρως ανατραπεί. “Συγγνώμη, Νεύτωνα” είπε ο Einstein, όταν τους ανάτρεψε.

Αν κάποιος προκαλούσε μια πυρηνική έκρηξη, ανάλογη με αυτή της Χιροσίμα, τι θα έλεγαν όλοι τον προηγούμενο αιώνα; Θαύμα! Από μια πολύ μικρή ποσότητα ύλης, βγήκε μια τεράστια ποσότητα ενέργειας, κάτι αδύνατο. Θαύμα!

Ήταν Θαύμα; Όχι, απλά, το περιορισμένο ανθρώπινο μυαλό, δεν μπορούσε να συλλάβει αυτές τις κατακτήσεις, που, φυσικά, είναι και αυτές φυσικοί νόμοι που πρόσφατα ανακαλύψαμε.

Σήμερα, πολλοί πάλι κάνουν το ίδιο λάθος. Πάλι πιστεύουν ότι τα ξέρουν όλα. Αν λοιπόν κάτι γίνει διαφορετικό από αυτό που ξέρουν, ή δεν θα το πιστεύουν, ή θα το αποδώσουν σε θαύμα.

Υπάρχουν λοιπόν “Θαύματα” που δεν είναι καθόλου θαύματα, απλά φυσικοί νόμοι που δεν γνωρίζουμε.

Το δεύτερο που έχω να πω, είναι ότι ναι, **υπάρχουν πραγματικά θαύματα. Τι πιο λογικό. Η υπέρτατη δύναμη, που μπόρεσε να δημιουργήσει το θαυμαστό αυτό κόσμο, σίγουρα μπορεί να κάνει πράγματα που δεν μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε να κάνουμε μόνοι μας.**

Όπως η ατομική βόμβα του περασμένου αιώνα ήταν ακατανόητη, ο δημιουργός όμως είχε φτιάξει έτσι την ύλη και φυσικά το ήξερε, έτσι και σήμερα, αυτά που είναι σε εμάς άγνωστα, υπερφυσικά, θαύματα, ο δημιουργός με την κατά πολύ ανώτερη διάνοια, μπορεί να τα πραγματοποιήσει.

Πως είναι δυνατό, να βλέπουμε καθημερινά το θαύμα της δημιουργίας, τελείως ανεξήγητο με τους ανθρώπινους νόμους, αλλά εμείς να “μην πιστεύουμε σε θαύματα!”

Γιατί υποτιμάμε τον δημιουργό;

Αυτός που έφτιαξε μια μηχανή, γνωρίζει περισσότερα από αυτόν που απλά ζει και τη χρησιμοποιεί.

Πόσοι από τους ανθρώπους που καθημερινά βλέπουν τηλεόραση, χρησιμοποιούν το τηλέφωνο, κατανοούν το μηχανισμό τους; Αν βγει ένα τηλέφωνο με καινούριες δυνατότητες, κανείς δεν θα μιλήσει για θαύμα, αλλά για επίτευγμα των μηχανικών, αυτών που ήξεραν.

Γιατί λοιπόν, αν ακούσουμε κάτι που δεν καταλαβαίνουμε στο θρησκευτικό πεδίο, είμαστε έτοιμοι να πούμε “αφού εγώ δεν το καταλαβαίνω, άρα είναι ψέμα, απάτη, δεν έγινε έτσι!”

Ο Nietzsche παρατηρεί “Τα θαύματα ανήκουν στην υψηλότερη τάξη πραγμάτων, που είναι φύση και αυτή”.

Αυτό που ήταν υπερφυσικό για ανθρώπους περασμένων αιώνων, είναι φυσικό για εμάς.

Τηλέφωνο, αεροπλάνο, δορυφόροι, διαστημόπλοια, μικροσκοπία, υποβρύχια, ιατρικά μηχανήματα, εγχείρηση αντικατάστασης οργάνων κλπ. Αυτό λοιπόν που είναι υπερφυσικό για μας σήμερα (και πολλοί το ειρωνεύονται), θα είναι φυσικό για τους ανθρώπους των επόμενων αιώνων.

Και, ασφαλώς, είναι ήδη φυσικό για τον σοφό κατασκευαστή του μηχανισμού απόλυτης ακρίβειας που λέγεται σύμπαν.

Τι απαντούν οι υλιστές σε αυτά τα επιχειρήματα;

“Καλά, αφού ο Θεός είναι πάνσοφος και τέλειος, γιατί δεν έκανε τέλειο τον κόσμο, και αναγκάζεται να παρεμβαίνει και να κάνει θαύματα για να διορθώσει τις αδικίες και τις ατέλειες;”

Αμφισβητούν δηλαδή ότι ο θεός είναι πάνσοφος, παντοδύναμος και ικανός.

Όμως, ο Θεός έκανε τον άνθρωπο ελεύθερο, τον έδωσε δηλαδή το πιο πολύτιμο δώρο. Δεν τον έκανε ρομπότ. Αποτέλεσμα αυτής της ελευθερίας, είναι ο κόσμος που βλέπουμε σήμερα. Θα προτιμούσαν όμως να είναι άβουλα ρομπότ, ώστε να μείνει “τέλειος” ο κόσμος;

Θα έπρεπε πάντως να ξέρουν ότι και το τελειότερο έργο, αν βρίσκεται σε συνεχή εξέλιξη και εξάρτηση από τις επιλογές ατελών ηθικά όντων όπως οι άνθρωποι, είναι επόμενο να χρειάζεται διορθωτικές παρεμβάσεις.

Σήμερα ο άνθρωπος εξαντλεί τις δυνατότητες αυτοκαθαρισμού των νερών και του αέρα. Που είναι η ανθρώπινη σοφία; Αν ο Θεός δεν είχε δώσει τις δυνατότητες αυτοκαθαρισμού στο υγρό και αέριο περιβάλλον, η ζωή σήμερα δεν θα υπήρχε.

Πως λοιπόν αποδίδουν στο Θεό ευθύνη, ότι το έργο του ήταν ατελές, τη στιγμή που εμείς οι άνθρωποι κάνουμε ότι μπορούμε για να καταστρέψουμε τη δημιουργία, με μόνο όφελος την πρόσκαιρη “άνοδο του βιωτικού επιπέδου” δηλαδή τον υπερκαταναλωτισμό;

Ας συγκεντρώσουμε τώρα την προσοχή μας στα επόμενα ερωτήματα που γεννιούνται. Εντάξει, υπάρχει Θεός. Ήρθε σε επικοινωνία με τον Μωυσή, και αυτός μπόρεσε να γράψει τη γέννηση. Άρα υπάρχει Θεός που δεν είναι αδιάφορος για τα δημιουργήματά του. Έδωσε τον Μωσαϊκό νόμο, τις εντολές, τον ηθικό κανόνα που ήταν ατελής βέβαια, ανάλογος όμως με την κατάσταση των ανθρώπων εκείνης της εποχής.

Ο Χριστός όμως; Υπήρξε; Ορισμένοι λένε ότι είναι μυθικό πρόσωπο. Αν υπήρξε, είναι Θεός άνθρωπος, και τα δύο εξ' ίσου; Προϋπήρξε, ή έγινε “σαν θεός”; Ας προσπαθήσουμε να παρακολουθήσουμε τα γεγονότα, και να βγάλουμε συμπεράσματα.

Η εμφάνιση και διάδοση του Χριστιανισμού δεν υπακούει σε κανένα από τους νόμους της λογικής.

Ποιές πιθανότητες είχε να διαδοθεί αυτή η πίστη, αν κάναμε μια μαθηματική εκτίμηση; Καμία! Κι όμως διαδόθηκε. Και στο πιο μικρό χωριό, σε ένα μεγάλο μέρος της γης, υπάρχει μια εκκλησία.

Ας σκεφτούμε τί ακριβώς συνέβη.

Ας υποθέσουμε ότι σήμερα έρχεται στην Αθήνα μια ομάδα ξένων ανθρώπων, φτωχών, πεινασμένων, που κατάγονται από μια μακρινή χώρα. Μας λένε ότι ο δάσκαλός τους, που ήταν ένας μαραγκός από μια άγνωστη πόλη, τη Ναζαρέτ, καταδικάστηκε από τους συμπολίτες του σε θάνατο και σταυρώθηκε μαζί με άλλους ληστές.

Εμείς αγνοούμε και το δάσκαλο - μαραγκό και τον τόπο που έγιναν όλα αυτά. Όμως, λένε, αυτός ο δάσκαλος ήταν γιος του Θεού, που γεννήθηκε με

θαύμα, και όμως αυτό καθόλου δεν τον ωφέλησε, γιατί έζησε πτωχός, βασανίστηκε, πέθανε νέος με τον πιο ατιμωτικό τρόπο.

Όμως, θα μας έλεγαν οι ξένοι, όλα αυτά τα έκανε γιατί ήθελε να αναστηθεί σε τρεις μέρες, και έτσι να συγκωρευθούμε εμείς, οι Έλληνες, και όλος ο κόσμος, από τις αμαρτίες μας, και να ζήσουμε και εμείς αιώνια, αν πιστέψουμε σε αυτό το δάσκαλο.

Έτσι, να γκρεμίσουμε τους πατροπαράδοτους θεούς, να γκρεμίσουμε τις εκκλησίες, τις εικόνες, να αποκηρύξουμε ότι πιστεύουμε και από εδώ και πέρα να πιστεύουμε μόνο στο δάσκαλό τους, που μόλις μας αποκάλυψαν!

Αλήθεια, πόσες πιθανότητες υπάρχουν να μας πείσουν; Πιστεύω Καμία. Και όμως αυτό ακριβώς συνέβη σε τόσες και τόσες πόλεις πριν είκοσι αιώνες, και ο Χριστιανισμός διαδόθηκε!!

Γκρεμίστηκαν οι τότε ναοί, διώχτηκαν οι θεοί, και οι άνθρωποι πίστεψαν στον Χριστό που κήρυξε ο Παύλος και οι απόστολοι.

Αλήθεια, είναι απίστευτο. Δεν μπορεί να έγινε σύμφωνα με τη λογική. Να ένα αληθινό θαύμα, αντίθετο στη φύση των ανθρώπων.

Ναι, αλλά τι κήρυξε ο Παύλος και οι απόστολοι; Κάτι που ήταν ιδιαίτερα αρεστό, κολάκευε τις φυσικές κλίσεις και τάσεις των ανθρώπων;

Ξέρουμε ότι οι αρχαίοι θεοί, είχαν ελαττώματα και αδυναμίες ανάλογες με τους ανθρώπους. Έρωτες, πάθη, μίση, κακίες, έκαναν τον άνθρωπο να αισθάνεται δικαιωμένος που και αυτός ήταν έτσι, σαν τους θεούς του.

Δίδαξε ο Χριστιανισμός κάτι ανάλογο;

Δίδαξε τελείως αντίθετα προς τα ορμέμφυτα των ανθρώπων.

Δίδαξε την αγάπη και προς τους εχθρούς, την αυτοθυσία, την ταπείνωση.

Πόσο δύσκολο είναι για το σημερινό άνθρωπο να υποτάξει την κακή φύση του, μετά από τόσους αιώνες σωστά παραδείγματα και νουθεσίες.

Τότε, ήταν πραγματικά απίστευτο να υπάρχουν άνθρωποι που να εγκαταλείπουν τους πατροπαράδοτους θεούς, για να γίνουν Χριστιανοί.

Οι αρχαίοι θεοί κολάκευαν τον εγωισμό, τη φιλαυτία, πρόσφεραν ευκαιρίες για γλέντι, ελεύθερες ερωτικές σχέσεις με τις ιέρειες ή με τους υπόλοιπους κατοίκους της πόλης.

Ο Χριστιανισμός δίδαξε αποχή από κάθε τέτοια ενέργεια, και εντολή ηθικής τελείωσης, μέσα από την ταπείνωση! Και επιβλήθηκε.

Και οι ναοί ερήμωσαν, και τα είδωλα σήμερα κοσμούν τα μουσεία, σαν αγάλματα μιας άλλης εποχής.

Τι ανακάλυψαν αυτοί οι άνθρωποι, που θυσίαζαν ευχαρίστως και τη ζωή τους για να μην αρνηθούν την πίστη τους στο Χριστό; Την αληθινή ευτυχία, τη γαλήνη, την ειρήνη, που μόνο ο Χριστός μπορεί να δώσει, αν πιστέψουμε στο λόγο του και εφαρμόσουμε τη διδασκαλία του. Καμία ανθρώπινη προσπάθεια δεν ήταν δυνατό να οδηγήσει σε ανάλογο αποτέλεσμα.

Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Υπήρξε ο Χριστός ή ήταν μυθικό πρόσωπο;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε, αφού μελετήσουμε τα στοιχεία που έχουμε. Θα ερευνήσουμε όχι με γνώμονα την πίστη, αλλά την επιστημονική έρευνα.

Άλλωστε και σε μένα προηγήθηκε η επιστημονική έρευνα που οδήγησε στην πίστη και μετά ήρθε το θαύμα της αναγέννησης, όπου ο παλιός άνθρωπος χάθηκε και γεννήθηκε ένας νέος άνθρωπος.

Μισεί ότι έκανε πριν και χαιρείται για αυτά που περιφρονούσε. Γεμίζει όμως με τόση ευτυχία, που είναι αδιανόητη για τους ανθρώπους που δεν γνώριζαν την αλήθεια.

Ας αφήσουμε όμως τα συναισθήματα και ας επιστρέψουμε στην αυστηρότητα της επιστημονικής ανάλυσης.

Υπάρχουν ιστορικά τεκμήρια, που βεβαιώνουν την παρουσία του Χριστού πάνω στη γη. Θα μελετήσουμε τις πηγές και μετά θα μελετήσουμε τις αντιρρήσεις. Μόνο αν δούμε και τις αντίθετες απόψεις, θα είμαστε βέβαιοι ότι μπορούμε να οδηγηθούμε σε ασφαλή συμπεράσματα.

Ο Ρωμαίος ιστορικός Κορνήλιος Τάκιτος (γεννήθηκε το 52 μ.Χ.) στο έργο

του Annales όπου αναπτύσσει την ιστορία της Ρώμης από το 14 μ.Χ. ως το 68 μ.Χ. αναφέρει (XV, 14):

“ Ο Νέρων υπόβαλλε σε ιδιαίτερες τιμωρίες εκείνους που ο λαός ονομάζει Χριστιανούς.

Εκείνος, από τον οποίο προήλθε το όνομα, είναι ο Χριστός, ο οποίος θανατώθηκε επί της βασιλείας του Τιβερίου, όταν διοικητής της επαρχίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος.

Η ολέθρια αυτή πίστη, που καταστάληκε πρόσκαιρα, ξαναφάνηκε όχι μόνο στην Ιουδαία, την εστία του κακού, αλλά και στη Ρώμη, όπου από παντού μαζεύονται όλα τα κακά και τα αισχρά”.

Σημαντική μαρτυρία. Ο Τάκιτος είναι τελείως αντίθετος στο Χριστιανισμό. Δεν αμφισβητεί ούτε ότι υπήρξε ο Χριστός, ούτε ότι ο Χριστιανισμός εξαπλώθηκε παρά τους διωγμούς. Όλα έγιναν “επί βασιλείας του Τιβερίου, όταν διοικητής της επαρχίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος”.

Τι λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, στο ευαγγέλιό του;

“Εν έτει πέντε και δεκάτω, της ηγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ηγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου της Ιουδαίας και τετραρχούντος Γαλιλαίας Ηρώδου, Φιλίππου δε του αδελφού αυτού τετραρχούντος της Ιουραίας και Τραχωνίδος χώρας, και Λυσανίου της Αβιλινης τετραρχούντος, επί αρχιερέως Άννα και Καϊάφα...”

Πλήρης συμφωνία. Αν ο Χριστός ήταν μυθικό πρόσωπο, θα ζούσε “κάποτε”. Δεν θα υπήρχε τόσο ακριβής περιγραφή της κοινωνίας μέσα στην οποία έζησε.

Ο Λουκάς και ο Τάκιτος, ο Χριστιανός και ο ειδωλόλατρες, συμφωνούν απόλυτα.

Άλλος Ρωμαίος ιστορικός, ο Σουετώνιος, γεννήθηκε το 75 μ.Χ. και έγραψε την ιστορία των αυτοκρατόρων της Ρώμης. Την πρώτη φορά που αναφέρει του Χριστιανούς (Vita Neronis XVI,2)λέει “τιμωρήθηκαν οι Χριστιανοί, άνθρωποι με νέα και κακοποιό δεισιδαιμονία”.

Είναι λοιπόν νέα ακόμη η Χριστιανική πίστη, και τιμωρήθηκαν (64μ.Χ.) από το Νέρωνα.

Ο Σουετώνιος στη συνέχεια (Vita Claudii XXV,4)αναφέρει “τους Ιουδαίους που δημιουργούσαν θόρυβο στη Ρώμη εξαιτίας του Χριστού, του εξόρισε”.

Ο Κλαύδιος λοιπόν, το 53 μ.Χ. έκδοσε διάταγμα, με το οποίο εξόριζε τους Ιουδαίους εξαιτίας του Χριστιανισμού.

Οι πράξεις των αποστόλων επιβεβαιώνουν το γεγονός!

Όταν ο απόστολος Παύλος ήρθε στην Κόρινθο, βρήκε τον Ακύλα και την Πρίσκιλλα, Ιουδαίους που ζούσαν προηγουμένως στη Ρώμη και έφυγαν “δια το διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τους Ιουδαίους από της Ρώμης” (Πράξεις 1 και 2).

Οι Χριστιανοί λοιπόν, πριν το 52 μ.Χ., είχαν γίνει αρκετοί στη Ρώμη, τόσο που ανάγκασαν τον Κλαύδιο να εξορίσει όλους τους Ιουδαίους. Και ο Σουετώνιος θεωρεί τον Χριστό απολύτως υπαρκτό πρόσωπο.

Ο μεγαλύτερος ιστορικός της Ρώμης, ο Πλίνιος ο νεώτερος, μαρτυρεί και αυτός με τη σειρά του για το Χριστό.

Ήταν φίλος του αυτοκράτορα Τραϊανού και στάλθηκε σαν Legatus Caesaris στην Βιθυνία της Μ. Ασίας.

Έγραψε λοιπόν: “Το μίσημα της δεισδαιμονίας των Χριστιανών εκτείνεται όχι μόνο στις πόλεις αλλά και στους αγρούς και στα χωριά”.

Αναφέρει σε επιστολή στον αυτοκράτορα (Επιστολή Χ,96): “Οι Χριστιανοί συνηθίζουν να συνέρχονται μια τακτή ημέρα πριν την ανατολή του ήλιου, και να αναπέμπουν ύμνους στον Χριστό, σαν να μιλούν σε Θεό”.

Η τακτή αυτή ημέρα ήταν και είναι η Κυριακή.

Ανάκρινε προσωπικά πολλούς Χριστιανούς και συγκέντρωσε πολλές πληροφορίες για τη ζωή και την πίστη τους.

Ο ίδιος ήθελε να προστατέψει την ειδωλολατρική θρησκείας και επικοινωνεί με επιστολές με τον αυτοκράτορα, με θέμα την καταστολή και εξάπλωση της νέας θρησκείας.

Δεν φαίνεται ούτε καν υποψία ότι ο Χριστός είναι μυθικό πρόσωπο. Ο Πλίνιος κάνει λόγο για “τον Χριστό” και όχι για “κάποιο Χριστό”. Ενοχλείται γιατί τον υμνούν “σαν Θεό”.

Όλα αυτά έγιναν σε εποχή πολύ κοντά στη σταύρωση του Χριστού. Υπήρχαν αυτόπτες μάρτυρες της ζωής και της δράσης του Χριστού που διώχθηκαν και μαρτύρησαν.

Ποτέ, κανένα ιστορικό στοιχείο δεν εκφράζει αμφιβολία για την ύπαρξη του Χριστού!

Πότε γεννήθηκαν οι “αμφιβολίες”; Από τους “διανοητές” μετά τον δέκατο έβδομο αιώνα μετά Χριστό!!!

Αλήθεια, τι λένε οι χειρότεροι εκθροί του Χριστού, οι Ιουδαίοι; Αν ήταν ανύπαρκτο πρόσωπο, δεν είναι λογικό να το τονίζουν με ιδιαίτερο ζήλο; Ποτέ οι Ιουδαίοι δεν ισχυρίστηκαν ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ανύπαρκτο πρόσωπο. Μάλιστα, αρκετά γι’ αυτόν αναφέρουν τα ιερά τους βιβλία και οι ιστορικοί τους.

Ας αρχίσουμε από τον Εβραίο ιστορικό Ιώσηπο που γεννήθηκε το 37 μ.Χ. στην Ιερουσαλήμ. Φαρισαίος ο ίδιος, είχε στενό σύνδεσμο με τις οικογένειες των αρχιερέων Άννα και Καϊάφα. Στο έργο του “Ιουδαϊκή αρχαιολογία” που έγραψε Ελληνικά, αναφέρονται τα εξής:

Αρχικά (XVIII,5,2)γράφει για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή: “Τισί δε εκ των Ιουδαίων εδόκει ολωλέναι του Ηρώδου στρατόν υπό του Θεού, και μάλα δικαίως τινυμένου κατά ποινήν Ιωάννου του επικαλουμένου Βαπτιστού• κτείνει γαρ τούτον ο Ηρώδης αγαθόν άνδρα...”

Μερικοί λοιπόν Ιουδαίοι πίστευαν ότι καταστράφηκε ο στρατός του Ηρώδου από τον Θεό, και πολύ δίκαια, γιατί τιμώρησε με την ποινή του θανάτου τον Ιωάννη το Βαπτιστή. Εφόνευσε λοιπόν ο Ηρώδης τον αγαθό αυτόν άντρα. Δεν φαίνεται λοιπόν ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι ιστορικό πρόσωπο; Ότι βάπτιζε και ότι ήταν “άνήρ αγαθός”;

Ο Ιώσηπος παρακάτω (XX,9,1) γράφει:

“Ο αρχιερέας Άνανος καθίζει συνέδριο κριτών και παραγαγών εις αυτόν τον αδελφόν Ιησού τον λεγόμενον Χριστόν (Ιάκωβος το όνομα αυτού)και τινες εταιρους, ως παρανομησάντων κατηγορίαν ποιησάμενος παρέδωσε λευθησομένους (για να λιθοβοληθούν).

Κανείς ποτέ δεν αμφισβήτησε τη γνησιότητα του κειμένου αυτού. Η εποχή για την οποία γράφει ο Ιώσηπος, είναι μόλις 30 χρόνια πριν, υπάρχουν πολλοί που έζησαν τα γεγονότα. Σημαντικό είναι που αναφέρει “Ιησού τον λεγόμενον Χριστόν”.

Ο Ιώσηπος σαν Εβραίος δεν δέχεται ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός - Μεσσίας που περίμεναν, σαν ιστορικός όμως έχει την ανάγκη να περιγράψει τα γεγονότα όσο το δυνατό καλύτερα. Θυμόμαστε την περιγραφή του Ματθαίου στο κοτ’ 63-65:

“Έξορκίζω σε κατά του Θεού του ζώντος, ίνα ημιν είπης ει συ ει ο Χριστός ο υίος του Θεού” ρωτάει ο Καϊάφας, και όταν ο Ιησούς λέει ναι, “τότε ο αρχιερεύς διέρρηξε τα ιμάτια αυτού λέγων ότι εβλασφήμησε”.

Ο Ιώσηπος λοιπόν μιλάει για τον Ιάκωβο, τον αδελφό του Ιησού, του λεγόμενου Χριστού”. Δεν αμφισβητεί ούτε στιγμή ότι υπήρξε ο Ιησούς, ο λεγόμενος Χριστός και γράφει 30 χρόνια μετά τα γεγονότα. Η ένδειξη αυτή είναι πολύ σοβαρή.

Ας συνεχίσουμε.

Ο Ιώσηπος στην Ιουδαϊκή αρχαιολογία του και συγκεκριμένα στο XVIII 3,3 γράφει:

“Τίγνεται δε κατά τούτον τον χρόνον Ιησούς, σοφός ανήρ. Ην γαρ παραδόξων έργων ποιητής, διδάσκαλος ανθρώπων των ηδονή ταληθή δεχομένων.

Πολλούς μεν Ιουδαίους, πολλούς δε και του Ελληνικού επηγάγετο και αυτόν ενδείξει των πρώτων ανδρών παρ ημίν, σταυρώ επιτετιμηκότος Πιλάτου, ουκ επαύσαντο οι το πρώτον αυτόν αγαπήσαντες.”

Αλήθεια, γιατί ένας Φαρισαίος δεν αγνόησε τελείως τον Ιησού; Μήπως ο Χριστιανισμός είχε εξαπλωθεί σε βαθμό που ήταν πλέον αδύνατο κάποιος ιστορικός να αποσιωπήσει τα γεγονότα;

Ο Ιώσηπος λοιπόν, σαν ιστορικός, ανέφερε την Ιουδαϊκή άποψη. Δεν υπάρχει κανένα δείγμα ότι κάποιιοι την εποχή εκείνη πίστευαν ότι ο Ιησούς δεν υπήρξε. Έζησε, δίδαξε, σταυρώθηκε και “ουκ επαύσαντο οι το πρώτον αυτόν αγαπήσαντες”.

Ο Ιώσηπος μιλάει στα βιβλία του για τους αυτοκράτορες Αύγουστο, Τιβέριο, Κλαύδιο, Νέρωνα. Τον Κυρήνιο (διοικητή της Συρίας) τον Φήστο, τον Φήλικο, τα πρόσωπα δηλαδή που αναφέρουν τα ευαγγέλια και οι πράξεις των αποστόλων.

Υπάρχουν άλλα στοιχεία; Ναι, τα πιο σημαντικά, αναφέρονται στο **Ταλμούδ**, το ιερό βιβλίο των Εβραίων. Το Ταλμούδ αποτελείται από τα βιβλία της Mishnah και της Gemara. Η Mishnah (ο προφορικός νόμος) είναι η παράδοση των πρεσβυτέρων. Η Gemara είναι σχόλια των Ραβίνων πάνω σε ότι περιέχει η Mishnah.

Τα ιερά βιβλία των Εβραίων μιλούν με βεβαιότητα για την ύπαρξη του Ιησού Χριστού.

Δεν παραδέχονται φυσικά τη θεότητα του, παραδέχονται όμως χωρίς καμιά αμφιβολία την ύπαρξή του.

Όπως είναι φυσικό, προσπαθούν να τον υποτιμήσουν.

Έτσι γράφεται “κατά την εσπέρα του Εβραϊκού Πάσχα κρέμασαν τον Ιησού από τη Ναζαρέτ”. Τονίζουν μάλιστα ότι ο Ιησούς ήταν καρπός πορνείας, έκανε δε θεραπείες που βασιζόνταν σε μαγεία.

Σύμφωνα με τον Εβραίο καθηγητή J. Klausner, στο βιβλίο του “Ιησούς της Ναζαρέτ”: ”Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ήταν προδότης του Ισραήλ, ο οποίος ασκούσε μαγεία, περιφρονούσε τους λόγους της σοφίας, οδήγησε το λαό στην πλάνη και έλεγε ότι δεν ήρθε για να καταλύσει τον Μωσαϊκό νόμο αλλά να τον συμπληρώσει.

Κρεμάστηκε την παραμονή του Πάσχα σαν αιρετικός και πλάνος του λαού. Οι μαθητές του έκαναν τα ίδια έργα στο όνομά του”.

Νομίζω ότι το πρόβλημα της ύπαρξης του Ιησού Χριστού πάνω στη γη, συζητήθηκε αρκετά, και τα συμπεράσματα είναι αβίαστα.

Θεωρώ περιττό να αναφερθώ σε δεκάδες άλλες αποδείξεις από διάφορους χώρους. Ακόμη και στη Συριακή ιστορία, ο Σαραπίων έγραψε (μετά το 73 μ.Χ.) ότι “οι Ιουδαίοι καταστραφέντες εκ της χώρας αυτών, διωχθέντες ζώσιν εν τη διασπορά, ο σοφός βασιλεύς όμως δεν απέθανε χάρις εις τους νέους νόμους που έδωσε. Ένεκα της καταδίκης του σοφού βασιλέως αφαιρέθη από τους Ιουδαίους το βασίλειον”.

Ο μόνος “σοφός βασιλεύς” που κατεδικάστη, πριν το 73 μ.Χ., ήταν ο Ιησούς Χριστός

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Αναφερθήκαμε στους Ρωμαίους, τους Ιουδαίους, τους εθνικούς, όσους δηλαδή δεν ήταν Χριστιανοί, αποδεδειγμένα, από τα ίδια τα γραπτά τους κείμενα.

Ας αναφερθούμε τώρα και στους Χριστιανούς, που μαρτύρησαν και αυτοί για τον Ιησού Χριστό, όχι μόνο με τα έργα τους, τα κείμενά τους, αλλά και με τη θυσία της ίδιας της ζωής τους.

Γεννιέται αβίαστα το ερώτημα: εκατομμύρια άνθρωποι θυσίασαν τη ζωή τους και διώχθηκαν για το τίποτα;

Τη στιγμή που αρκούσε να πουν, με λόγια, ότι απορρίπτουν τον Ιησού Χριστό, και να αποκατασταθούν απόλυτα, δεν το δέχτηκαν, αλλά πέθαναν μαρτυρικά.

Το 1945 ο καθηγητής του Εβραϊκού Πανεπιστημίου E. Sukenik ανακάλυψε μετά από ανασκαφές δύο τάφους κοντά στην Ιερουσαλήμ, στους οποίους ήταν σκαλισμένες επιγραφές.

Χαράχθηκαν γύρω στο 50 μ.Χ. Ήταν ικεσίες προς τον Ιησού Χριστό, να αναστήσει από τους νεκρούς τα πρόσωπα που ήταν μέσα στον τάφο! Κανείς ποτέ δεν αμφισβήτησε τη γνησιότητα των ευρημάτων ούτε τη χρονολογία που χαράχθηκαν, γύρω στο 50 μ.Χ.!

Οι άνθρωποι που πέθαναν το 50 μ.Χ. ήταν σύγχρονοι του Χριστού. Δεν άκουσαν για Αυτόν, έζησαν στο περιβάλλον όπου έδρασε, και του αποδίδουν τη δύναμη να τους αναστήσει από τους νεκρούς. Τον επικαλούνται με τα κείμενα που υπάρχουν στον ίδιο τους τον τάφο, να τους χαρίσει την αιώνια ζωή!

Σημαντικές πληροφορίες για τη ζωή και το έργο του Ιησού Χριστού, δίνει η Αγία Γραφή. Λέω σημαντικές και όχι όλες τις πληροφορίες, γιατί αυτό θα ήταν αδύνατο.

Ο ίδιος ο Ιωάννης αναφέρει “έστι δε και άλλα πολλά όσα εποίησε ο Ιησούς, άτινα εάν γράφηται καθ εν, ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία” (κ’30 και κα’25).

Πράγματι, ο Ιησούς Χριστός έδρασε τρία χρόνια, πάνω από χίλιες ημέρες. Όμως τα ευαγγέλια αναφέρονται σε σαράντα περίπου από αυτές τις ημέρες.

Τα λόγια που αποδίδουν οι Ευαγγελιστές στον Ιησού Χριστό, θα χρειαζόταν έξι περίπου ώρες για να τα πει!

Η Καινή Διαθήκη δεν είναι μια συστηματική ιστορική πραγματεία, ούτε οι ευαγγελιστές υπήρξαν επιστήμονες βιογράφοι.

Αυτό που υπάρχει στην Καινή Διαθήκη, είναι η ζωή, το έργο και η διδασκαλία του Ιησού, τόση ώστε να πείθεται κάθε άνθρωπος ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο υιός του Θεού, και ο νόμος του είναι η νέα διαθήκη μεταξύ Θεού και ανθρώπων.

Ο Ιωάννης το λέει: “ταύτα γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι ο Ιησούς εστίν ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχετε εν τω ονόματι αυτού” (κ.31).

Η Καινή Διαθήκη λοιπόν αναγκαστικά περιέχει ένα μέρος από την παράδοση της εκκλησίας, που γράφτηκε για πρακτικούς λόγους. Η Αγία Γραφή, με την Ιερή Παράδοση που δεν γράφτηκε, αποτελεί το σύνολο των γνώσεων που έχει ένας Χριστιανός για τον Ιησού Χριστό και τη διδασκαλία του.

Ο Άγγλος παπυρολόγος C. Roberts διαπίστωσε ότι ο πάπυρος που ανακάλυψε ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Βαρκελώνης Κάλαγγαν, στα σπήλαια του Κουμράν κοντά στη Νεκρή Θάλασσα, το 1955, γράφτηκε το 50 μ.Χ. Ο πάπυρος αυτός έχει περικοπή από το κατά Μάρκο Ευαγγέλιο.

Δεκάδες, εκατοντάδες ευρήματα απόδειξαν οριστικά ότι:

α) Τα Ευαγγέλια Λουκά και Μάρκου γράφτηκαν πολύ νωρίς, λίγα μόλις χρόνια μετά το θάνατο του Χριστού.

Οι Πράξεις των αποστόλων πριν το 60 μ.Χ. Το Ευαγγέλιο του Ματθαίου γράφτηκε πριν το 60 μ.Χ.

Οι εκτιμήσεις διαφέρουν κατά λίγα μόνο χρόνια, κανείς σύγχρονος όμως δεν δέχεται ότι γράφτηκαν από άτομα που δεν έζησαν τη ζωή, το έργο και τη σταύρωση του Ιησού Χριστού.

β) Το Ευαγγέλιο του Ιωάννη και η αποκάλυψη, γράφτηκαν λίγα χρόνια αργότερα. Αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι ο Ιωάννης θεωρεί πολλά

από τα στοιχεία των άλλων ευαγγελίων γνωστά και δεν τα αναφέρει πάλι, όμως τονίζει ιδιαίτερα στοιχεία από τη διδασκαλία του Ιησού, που σαν μαθητής του άκουσε άμεσα.

Ο Ματθαίος, γιος του Αλφαιού, λεγόταν πρώτα Λευίς, όταν δε ακολούθησε το Χριστό, πήρε το όνομα Ματθαίος. Ήταν τελώνης από την Καπερναούμ και πλούσιος. Απαρνήθηκε τα πάντα, ακολούθησε το Χριστό.

Μετά την σταύρωση και την πεντηκοστή κήρυξε το Ευαγγέλιο στους Εβραίους, στα Ιεροσόλυμα και την Παλαιστίνη. Πήγε στους Πάρθους, όπου μαρτύρησε για το Χριστό.

Έγραψε το ευαγγέλιό του για να αποδείξει στους Εβραίους ότι ο Ιησούς είναι ο υιός του Θεού, απόγονος του Αβραάμ, της φυλής Ιούδα, της γενιάς Δαβίδ, ακριβώς όπως είπαν οι προφήτες.

Ο Μάρκος αρχικά λεγόταν Ιωάννης, είναι ο νέος που ακολουθεί τους αποστόλους Πέτρο, Βαρνάβα, Παύλο. Ο Μάρκος διασώζει τη διδασκαλία του αποστόλου Πέτρου, λέει ότι του είπε ο Πέτρος για το Χριστό.

Μαρτύρησε στην Αλεξάνδρεια. Το ευαγγέλιό του το έγραψε για να διδάξει όχι τους Εβραίους, όπως ο Ματθαίος, αλλά τους ειδωλολάτρες Ρωμαίους και τους εθνικούς. Ασχολήθηκε όχι να αποδείξει ότι κατάγεται από τον Δαβίδ ο Ιησούς αλλά με τη ζωή και το έργο του.

Ο Λουκάς ήταν γιατρός. Έγραψε το τρίτο ευαγγέλιο και τις πράξεις των αποστόλων.

Είναι ιδιαίτερα μεθοδικός, σαφής, χρησιμοποιεί ιατρική ορολογία στην περιγραφή των ασθενειών και θεραπειών από τον Ιησού. Καταγόταν από την Αντιόχεια.

Υπήρξε μαθητής και του Παύλου, του οποίου παρακολούθησε το μαρτύριο στη Ρώμη. Κήρυξε στη Δαλματία και στη Γαλλία.

Ο Ιωάννης, μαθητής του Χριστού από νεαρή ηλικία, έγραψε το τέταρτο ευαγγέλιο, τις τρεις καθολικές επιστολές και την αποκάλυψη.

Ήταν **αγράμματος ψαράς**, γιος του Ζεβεδαιού και της Σαλώμης. Κήρυξε στην Ασία, με κέντρο την Έφεσο, εξορίστηκε στην Πάτμο (λόγω των διωγμών του Δομητιανού). Αποτελεί πραγματικό θαύμα πως ένας ψαράς έγραψε ένα βιβλίο όπως η αποκάλυψη!

Εδώ φαίνεται καθαρά η “άνωθεν” στήριξη και βοήθεια. Μου θυμίζει το Μωυσή που έλεγε: “Κύριε, ανάθεσε το έργο μου σε κανέναν άλλο, γιατί εγώ

είμαι βραδύγλωσσος και βραδύλαλος, ποιμένας προβάτων εδώ και σαράντα χρόνια!”. Και όμως έγραψε τη γέννηση, που αιώνες μετά, όταν γεννήθηκαν οι επιστήμες, την θεωρούν ένα απολύτως ακριβές σύγγραμμα.

Ο Παύλος ήταν ο πιο μορφωμένος από τους αποστόλους. Είχε ανώτατη μόρφωση, από τον ξακουστό δάσκαλο του νόμου Γαμαλιήλ. Η σπουδή ήταν “κατά ακρίβεια του πατρώου νόμου”.

Ο Παύλος είχε αναδειχθεί σε ραββίνο, δάσκαλο του Εβραϊκού νόμου, ήταν δε ένα από τα πιο δυναμικά στελέχη των Εβραίων. Στην Ιερουσαλήμ έδρασε με μεγάλο φανατισμό εναντίον των Χριστιανών, σε σημείο ώστε όταν έγινε ο ίδιος Χριστιανός, οι άλλοι Χριστιανοί για καιρό εξακολουθούσαν να τον φοβούνται.

Ο Παύλος ήταν μια πολύ ιδιαίτερη προσωπικότητα. Η ζωή και η δράση του προκαλούν κατάπληξη και στους άπιστους.

Έγραψε 14 επιστολές μοναδικής αξίας. Οι πρώτες γράφτηκαν από το 52 μ.Χ. και πάντως όλες πριν το 65 μ.Χ., οπότε και μαρτύρησε στη Ρώμη.

Σε αυτές φανερώνεται ένας άνθρωπος όχι απλά μορφωμένος, αλλά μεγαλοφυής.

Ικανός να συλλογίζεται και να αποδεικνύει, να χειρίζεται τις γραφές και τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, άριστος στο να αποδεικνύει το συλλογισμό του. Άνθρωπος ατρόμητος, με ισχυρότατη θέληση, ανίκητος από τις απέραντες κακουχίες, δυσκολίες, ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις.

Ήταν “κατά νόμον Φαρισαίος” (Φίλιπ. γ’5) και όμως άφησε μια λαμπρή σταδιοδρομία, γεμάτη τιμές και δόξες, και διάλεξε ένα δρόμο γεμάτο κόπους, οδύνες, φυλακίσεις, κατατρεγμούς.

Γιατί;

Τι συνέβη στη ζωή του και άλλαξε;

Τι έπρεπε να συμβεί στη δική μας ζωή για να υπάρχει τέτοια απόλυτη και παράλογη μεταστροφή; Φαίνεται από τις επιστολές του να είναι άνθρωπος με ελαττωμένη κρίση;

Να δέχεται αβίαστα ότι δεν έχει καλά εξετάσει; Γιατί θεώρησε όλη του την προηγούμενη ζωή ένα τίποτα, και το μόνο που είχε αξία ήταν ο Χριστός; (Φίλιπ. γ’7, Α’ Κορινθ. ιε 31, Α’ Κορινθ. ια 23).

Ας φανταστούμε τον εαυτό μας, να αγωνιζόμαστε να σπουδάσουμε, να ολοκληρώνουμε τις σπουδές, να αρχίζουμε με επιτυχία μια εργασία που έχει τη μεγαλύτερη εκτίμηση και τις υψηλότερες απολαβές.

Ξαφνικά, σταματάμε τη δουλειά, κατηγορούμε τους πρώην φίλους και συνεργάτες μας και αρκούμενοι μόνο σε “τροφές και κλινοσκεπάσματα” να αρχίσουμε να περπατάμε από πόλη σε πόλη, από κωριό σε κωριό, και να διδάσκουμε τις απόψεις μας. Να μας δέρνουν, να μας φυλακίζουν, να πεινάμε, εμείς όμως να συνεχίζουμε ακατάπαυστα το δρόμο μας.

Από τα γραπτά μας φαίνεται ότι δεν τρελαθήκαμε, αλλά έχουμε ένα μυαλό άξιο θαυμασμού. Τι πρέπει να γίνει για να υπάρξει μια τόσο μεγάλη μεταστροφή στη ζωή μας;

Ο Παύλος περιγράφει αναλυτικά την εμπειρία του.

Είδε καθαρά το Χριστό να εμφανίζεται μέσα σε φως που υπερέβαινε το φως του ήλιου. Δεν τον είδε στον ύπνο του, ούτε σε όραμα, αλλά μέρα, ενώ περπατάγε.

Δεν ήταν αφελής, ήξερε να ξεχωρίζει το πραγματικό από τι ψεύτικο. Μόνο μια τέτοια εμπειρία ήταν ικανή να αλλάξει τη ζωή του Παύλου τόσο ριζικά.

Και αυτό έγινε. Η ζωή του σφραγίζει την ειλικρίνεια της μαρτυρίας του, πέρα από κάθε αμφιβολία.

Ο Παύλος άλλωστε είπε ότι ο Χριστιανισμός είναι τόσο παράξενη για την εποχή του διδασκαλία, που φαινόταν στους Έλληνες μωρία (χαζομάρα) ενώ στους Ιουδαίους σκάνδαλο.

Πράγματι, οι Έλληνες δεν κατανοούσαν την ανάσταση των νεκρών, και οι Ιουδαίοι δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι ο μεσσίας που περίμεναν θα ήταν όπως είπε ο Ησαΐας και όχι ένας λαμπρός βασιλιάς που θα τους οδηγούσε σε λαμπρές επιτυχίες.

Ο Παύλος λοιπόν καταλάβαινε ότι αυτά που δίδασκε, έμοιαζαν με μωρία για άλλους και ήταν σκάνδαλο σε άλλους. Ένας φανατικός ποτέ δενδέχεται ότι αυτά που λέει είναι δυνατό κανείς να τα θεωρήσει μωρία.

Ο Παύλος όμως δεν υπήρξε ποτέ φανατικός. Καταπλήσσει με την κατανόηση που δείχνει στην αδυναμία των άλλων, με την αγάπη και τις πατρικές συμβουλές, που δείχνουν έναν ανώτερο ψυχικά άνθρωπο.

Ο Ιάκωβος ήταν παιδί του Ιωσήφ, του κατά κόσμο πατέρα του Χριστού. Γι' αυτό λέγεται αδελφός του Χριστού.

Το παιδί αυτό ο Ιωσήφ το είχε αποκτήσει από προηγούμενο γάμο, πριν μνηστευτεί την Μαρία, την μητέρα του Χριστού. Μεγάλωσε στο ίδιο σπίτι ο Ιάκωβος με τον Χριστό, και τα ευαγγέλια τον αναφέρουν με σαφήνεια αδελφό του Κυρίου.

Ο Ιάκωβος διακρίθηκε για την αγιότητά του και την ηθική του τελείωση, έγινε δε ο πρώτος επίσκοπος της εκκλησίας των Ιεροσολύμων που ιδρύθηκε μετά την πενήτηκοστή.

Ο Ιάκωβος έγραψε επιστολή “Προς τις δώδεκα φυλές των Εβραίων που βρίσκονται στη διασπορά”. Κυκλοφόρησε ανάμεσα στους Εβραίους λίγα μόλις χρόνια μετά την σταύρωση του Χριστού. Η επιστολή απευθύνεται στη γενιά που έζησε ταυτόχρονα με το Χριστό, που γνώριζαν την ιστορία της ζωής και του έργου του, και διακρίνεται για το ηθικό της περιεχόμενο.

Τα 25 από τα 27 βιβλία λοιπόν της Καινής Διαθήκης γράφτηκαν από αυτόπτες μάρτυρες που “σενέφαγαν και συνέπιον” μαζί με το Χριστό, το γνώρισαν καλά, το έργο του, τα θαύματά του, τη διδασκαλία του, τη ζωή του (Πράξεις 41, Α' Ιωάννου α'1, Β' Πέτρου α'16).

Γράφτηκαν λίγα χρόνια μετά τη σταύρωση, εκτός από το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο, που γράφτηκε λίγα χρόνια αργότερα από τα άλλα.

Οι πρώτοι Χριστιανοί που διάβασαν την Καινή Διαθήκη, είχαν ζήσει οι ίδιοι τα γεγονότα, και δεν είναι δυνατό να θυσίασαν τη ζωή τους στους διωγμούς που ακολούθησαν για μια ψεύτικη διδασκαλία.

Ήταν αφελείς οι πρώτοι Χριστιανοί;

Δέχονταν χωρίς έλεγχο, με πίστη μόνο, ότι τους έλεγαν και ότι τους έγραφαν; Καθόλου.

Έχουμε πολλά παραδείγματα που αποδεικνύουν το αντίθετο. Για παράδειγμα ας αναφέρουμε τον άγιο Ειρηναίο, επίσκοπο της Λυών στη Γαλλία που γεννήθηκε το 140 μ.Χ.

Σε συγγράμματα λοιπόν του Αγίου Ειρηναίου βλέπουμε να ασχολείται με την αποκάλυψη του Ιωάννη, και να λέει ότι το κείμενο που αυτός χρησιμοποιεί είναι το “εν πασι τοις σπουδαιοις και αρχαιοις αντιγραφοις” και ότι “περι αυτού μαρτυρούντων εκείνων των του Ιωάννην εορακότων”.

Διορθώνει δε ένα άλλο κείμενο της αποκάλυψης, που εμφάνιζε κάποιες διαφορές.

Σήμερα έχουμε στα χέρια μας [4.000 χειρόγραφα που περιέχουν την Καινή Διαθήκη, ολόκληρη ή κατά τμήματα](#). Έχουμε τον Σιναϊτικό κώδικα και τον κώδικα του Βατικανού. Τον Αλεξανδρινό κώδικα και τον κώδικα του Βέζα.

Τόσα και τόσα αντίγραφα που γράφτηκαν σε τόσο μακρινές περιοχές της γης, τόσο παλαιά, και συμφωνούν στο περιεχόμενο! Οι μικρές διαφορές στις λέξεις ή στη σειρά των λέξεων που παρουσιάζουν, δεν αλλάζουν σε τίποτα το νόημα και την ουσία του περιεχομένου του αρχικού κειμένου.

Τα μικρά λάθη των αντιγραφών διορθώνονται εύκολα, όταν υπάρχουν τόσο πολλά αντίγραφα των αρχικών κειμένων, από κάθε γωνιά του αρχαίου κόσμου. Η απλή παραβολή των κειμένων δείχνει καθαρά ποιο ήταν το αρχικό κείμενο, αυτό που έδωσαν οι πιο πολλοί αντιγραφείς!

[Η ουσία όμως ποτέ, σε κανένα αντίγραφο, δεν αλλοιώνεται!](#)

[Είμαστε απόλυτα σίγουροι για το κείμενο των ευαγγελίων.](#)

Είναι τελείως ανυπόστατος και επιστημονικά απαράδεκτος ο συλλογισμός “μήπως προστέθηκαν ή αφαιρέθηκαν λέξεις από το Χριστό”.

Πως συνεννοήθηκαν όλοι οι αντιγραφείς, σε τόσο μακρινές περιοχές, σε μια εποχή που το ταξίδι ήταν μια περιπέτεια; Ας δούμε όμως, άλλα αρχαία κείμενα, που τα δεχόμαστε σαν αυθεντικά, σε πόσα αντίγραφα τα έχουμε.

Τα έργα του Ιούλιου Καίσαρα τα έχουμε σε 9-10 αντίγραφα, που το πιο παλιό γράφτηκε 900 χρόνια μετά το θάνατο του Καίσαρα.

Η ιστορία του Θουκυδίδη που γράφτηκε 460-400 π.Χ. διασώθηκε χάρη σε 8 χειρόγραφα, που το παλαιότερο γράφτηκε τον δέκατο αιώνα μετά Χριστό δηλαδή 1.400 χρόνια μετά το Θουκυδίδη!!!

Ο Ηρόδοτος, όμοια με το Θουκυδίδη. Ο Όμηρος, ακόμη χειρότερα, το πιο “αρχαίο” του αντίγραφο που έχουμε είναι του δέκατου τρίτου αιώνα μετά Χριστό!!! Για τον Πλάτωνα, είμαστε ευτυχείς που βρήκαμε ένα αρχαιότερο αντίγραφο των έργων του, του ένατου αιώνα μετά Χριστό.

Κανείς ποτέ δεν αμφισβήτησε την γνησιότητα των έργων του Θουκυδίδη και

του Ηρόδοτου. και ας βρέθηκαν ελάχιστα αντίτυπα, και ας είναι το παλαιότερο αντίτυπο δεκατέσσερις αιώνες μεταγενέστερο του συγγραφέα!

Και όμως, τα ευαγγέλια που έχουμε παπύρους και αντίγραφα από την εποχή, τη γενιά που έζησε ο Χριστός, πολύ περισσότερα δε από κάθε άλλο έργο αρχαίου συγγραφέα, ε, αυτά λοιπόν βρήκαν να αμφισβητήσουν ορισμένοι υλιστές επιστήμονες!

Τον Όμηρο, που το πρώτο αντίγραφο από τα έργα του που έχουμε, γράφτηκε 2.000 χρόνια μετά το θάνατό του, δεν τον αμφισβητούν.

Το Χριστό, που όλα τα έργα που αναφέρονται στη ζωή του γράφτηκαν από τη γενιά που έζησε μαζί του, που έχουμε τόσα αρχαία κείμενα από διαφορετικές πηγές, τον αμφισβητούν!

[Αυτή λοιπόν είναι η “στρατευμένη επιστήμη”](#), η επιστήμη δηλαδή που έχει υποταχθεί σε ένα σκοπό, που εργάζεται για να αποδείξει ένα προκατασκευασμένο συμπέρασμα.

Πόσο διαφέρει από την ελεύθερη επιστήμη, που ερευνά με συνέπεια και μέθοδο τα ευρήματα, με ραδιοανθρακική χρονολόγηση, με αρχαιολογικά ευρήματα, με γλωσσολογικές μεθόδους και καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα ότι “το ασφαλέστερο σε γνησιότητα κείμενο είναι η Καινή Διαθήκη και γενικά η Αγία Γραφή”.

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Βερολίνου Hanw Lietzmann τονίζει ότι είναι σπανιότατη για την αρχαία φιλολογία μια τέτοια πληθώρα πηγών.

Ο διάσημος παπυρολόγος καθηγητής F. Kenyon στο έργο του “The Bible and archaeology” γράφει “Και τα τελευταία στηρίγματα των αμφιβολιών για τα κείμενα των γραφών που έφτασαν ων εμάς, έχουν πια ανατραπεί”.

Οι υλιστές εξακολουθούν να αναφέρουν τις μικροδιαφορές λέξεων, που υπάρχουν στα διάφορα αντίγραφα, και ας μην αλλοιώνουν το περιεχόμενο.

Είναι όμως αυτονόητο, ένας αντιγραφέας να κάνει κάποια μικρά λάθη στις λέξεις ή στη σειρά των λέξεων, που δεν πέφτουν στην αντίληψή του, αφού δεν αλλάζει το νόημα των όσων γράφει.

Ένα ακόμη σαθρό επιχείρημα των “ορθολογιστών”, όπως αυτοαποκαλούνται είναι: [“Οι συγγραφείς στόχευαν στη δική τους δόξα, γι’ αυτό έγραψαν τα βιβλία τους”](#).

Είναι πολύ εύκολο να αναιρεθεί αυτό το επιχείρημα.

Αν διαβάσει κανείς τα Ευαγγέλια, παρατηρεί ότι κανείς από τους συγγραφείς δεν επιδιώκει τη δική του δόξα. Απεναντίας, επικρίνουν τον εαυτό τους και τονίζουν τα λάθη τους.

Ας θυμηθούμε πόσο έχει τονιστεί η άρνηση του Πέτρου “πριν αλέκτωρ λαλήσει”. Το Ματθαίο που αποκαλεί τον εαυτό του Τελώνη στην προηγούμενη ζωή του.

Τον ύπνο των μαθητών όταν τους είχε ζητήσει ο Κύριος στη Γεσθημανή να αγρυπνήσουν μαζί του. Την απιστία του Θωμά. Τον Παύλο, που στις επιστολές του αποκαλεί τον εαυτό του “έκτρωμα” (Α’ Κορινθίους 1ε 8) “ελάχιστο των αποστόλων” (1ε, 9) “πρώτο των αμαρτωλών” (Α’ Τιμοθ. α’ 13).

Άλλη εκδοχή των υλιστών είναι ότι “[απόκρυψαν τα ελαττώματα του Χριστού](#), ωραιοποίησαν τη διδασκαλία του, αλλοίωσαν το πρόσωπό του” και αυτό είναι επιχείρημα που δεν έχει στηρίγματα.

Ποιος από τους ψαράδες-μαθητές του, ήρθε να διορθώσει το τέλειο ηθικό κήρυγμα, την χωρίς προηγούμενο τελειότητα της διδασκαλίας του Χριστού;

Ο Χριστός, που απάντησε και αποστόμωσε τους πιο μορφωμένους από τους Φαρισαίους, που τους άφηνε άλαλους με τα λόγια του, χρειάστηκε “αναθεώρηση” από τους μαθητές του;

Ας δούμε όμως, η περιγραφή του Χριστού είναι ανάλογη με την περιγραφή κάποιου που θα ήθελαν οι μαθητές να προβάλλουν σαν σημαντικό, σπουδαίο, μεσσία;

Μας τον παρουσιάζουν πτωχό, χωρίς σπίτι, χωρίς υπάρχοντα, κάνουν λόγο για τον κόπο που αισθανόταν στην οδοιπορία, τη πείνα του, τη δίψα του. Έρχεται σε επικοινωνία με αμαρτωλούς, με τελώνες, με πόρνες και μάλιστα συγχωρεί την προηγούμενη ζωή τους. “ούτε εγώ σε καταδικάζω. Πήγαινε και μηκέτι αμάρτανε”.

Μια γυναίκα που είχε μοιχεύσει, σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο έπρεπε να θανατωθεί με πετροβολισμό! Ο Χριστός με ένα “μηκέτι αμάρτανε” τη συγχωρεί! Αυτό ήταν απίστευτο για την κοινωνία αυτή. Οι εχθροί του πάντα του προσάπτουν “αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς” (Λουκά 1ε 1).

Οι εχθροί του τον κατηγορούν για άρχοντα των δαιμονίων.

Τον πιάνουν, τον φτύνουν, τον κοροϊδεύουν, τον δέρνουν, τον σταυρώνουν ανάμεσα στους ληστές.

Που βλέπουν οι υλιστές τη διήγηση που αποβλέπει στη βελτίωση της εικόνας του Χριστού;

Για εκείνη την εποχή, όλα αυτά αποτελούσαν την **κάθοδο στο τελευταίο σκαλί της κοινωνικής κλίμακας!**

Ας δούμε όμως αναλυτικά τις απόψεις όσων ισχυρίζονται ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ο Dupuis (1742-1809) διατύπωσε μια παράδοξη θεωρία για τον Ιησού Χριστό. Σε τρίτομο έργο του (*L' origine de tous les cuttes ou la teligion universelle*) αναφέρει:

“Ο Ιησούς συμβολίζει τον ήλιο. Οι δώδεκα απόστολοι συμβολίζουν τα δώδεκα ζώδια.

Γι’ αυτό η γέννηση του Χριστού συμπίπτει με την ακμή του χειμώνα, όταν ο ήλιος δείχνει ταπεινωμένος από τη δύναμη του σκότους. Η ανάσταση συμπίπτει με την ανατολή της άνοιξης, οπότε το φως θριαμβεύει στο σκοτάδι”.

Δεν δίνει σημασία ο Dupuis ούτε στο Ταλμούδ, ούτε στις συντριπτικές αποδείξεις που αναφέρθηκαν, που αφήνουν έξω από κάθε αμφιβολία ότι ο Ιησούς Χριστός έζησε για 33 χρόνια στη γη.

Αν ακολουθήσουμε το συλλογισμό του Dupuis, μπορούμε να αποδείξουμε με ανάλογο τρόπο ότι καμία από τις ιστορικές προσωπικότητες δεν υπήρξε σ’ αλήθεια.

Χαρακτηριστικό είναι το έργο του J. Peres “*Comme quoi Napoleon n’ a jamais existe*”, όπου ο Peres ακολουθεί τη “μέθοδο” του Dupuis και αποδεικνύει ότι ο Μέγας Ναπολέων δεν υπήρξε ποτέ!

Γράφει ο Peres “Ο Ναπολέων ήρθε από την Ανατολή, ανήλθε στο θρόνο της Γαλλίας, και κατέληξε στις δυτικές θάλασσες όπου και πέθανε. Παριστάνει λοιπόν τον ήλιο.

Ο Ναπολέων είχε τρεις αδελφές και τέσσερις αδελφούς. Και ο Απόλλων είχε αδελφές τις τρεις χάριτες και αδελφούς τις τέσσερις εποχές του χρόνου, (που στη γαλλική γλώσσα που γράφτηκε το βιβλίο έχουν γένος αρσενικό).

Άρα, ο Ναπολέων είναι παράσταση μυθική του Απόλλωνα. Μάλιστα, το όνομα Ναπολέων θα μπορούσε να προέρχεται από το Απόλλων”, βάσει αληθοφανών ισχυρισμών του Peres!

Καταλαβαίνουμε όλοι, πόσο αυθαίρετοι είναι οι συλλογισμοί του Dupuis, και που καταλήγουμε, αν αρνηθούμε όλες τις ιστορικές πηγές και αρχίζουμε να κάνουμε συλλογισμούς, χωρίς στοιχεία, χωρίς άλλα δεδομένα.

Όλοι οι συγγραφείς που ισχυρίστηκαν ότι δεν υπήρξε ο Χριστός, αναιρέθηκαν εύκολα από δεκάδες άλλους επιστήμονες που είχαν πλήθος ιστορικές αποδείξεις και αρχαιολογικά ευρήματα.

Οι αρνητές λοιπόν του Χριστού, τελικά δέχτηκαν ότι υπήρξε ο Ιησούς, δεν δέχονται όμως ότι υπήρξε Θεός.

Σήμερα, λοιπόν βλέπουμε πλέον να [κυκλοφορούν βιβλία που αρνούνται τη θεότητα, όχι την ύπαρξη του Ιησού Χριστού.](#)

[Υπήρξε λοιπόν. Τι ήταν όμως;](#)

Άνθρωπος, λένε οι αρνητές του. Τότε, ήταν απατεώνας, αφού ισχυρίστηκε ότι είναι Θεός, ενώ ήξερε καλά ότι κοροϊδεύει τους συνανθρώπους του! Ας δούμε όμως τι ισχυρίστηκαν οι αρνητές.

Ο Herman Reimarus (1694-1768) σε τεράστιο έργο, χιλιάδων σελίδων, ισχυρίζεται συνοπτικά τα εξής:

[Βάση του Χριστιανισμού υπήρξε η απάτη.](#) Ο Ιησούς ήθελε να ανέβει στο θρόνο του Δαβίδ και συνεννοήθηκε με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, να υποστηρίξει ο ένας τον άλλο!!

Είχε κανονιστεί η εξέγερση για τις μέρες του Πάσχα, αλλά ο Ιησούς, ελπίζοντας στην υποστήριξη του κόσμου, εξεγέρθηκε μόνος του νωρίτερα, πράγμα που οδήγησε τους άλλους αρχηγούς της επανάστασης να τον συλλάβουν και να τον κατηγορήσουν, ώστε τελικά να σταυρωθεί.

Οι μαθητές του συνέχισαν την απάτη, για ιδιοτελείς σκοπούς. Συνεννοήθηκαν για 50 μέρες, έκλεψαν το σώμα από τον τάφο, και ισχυρίστηκαν ότι αναστήθηκε.

Σε μια κρίση ειλικρίνειας όμως ο Reimarus αναφέρει ότι [“είναι παράδοξο, οι άνθρωποι αυτοί διδάξαν την τελειότερη και αγνότερη ηθική διδασκαλία που υπήρξε ποτέ”](#).

Είναι αλήθεια παράδοξος ο συλλογισμός του Reimarus.

[Κάποιοι απατεώνες, με τον πιο ανέντιμο και ανειλικρινή τρόπο προσπάθησαν να επιβάλλουν την πιο μυθική και αγνή διδασκαλία που υπήρξε ποτέ στη γη! Τι παράξενο!](#)

Αρκετά συγγράμματα αναιρέσαν απόλυτα την παράξενη άποψη του Reimarus. Ο Weinel γράφει χαρακτηριστικά “Ο Reimarus δεν έχει

καταλάβει τίποτα από την ιστορική έρευνα, και τρομάζω από την ποσότητα της παραφροσύνης, που διαφαίνεται”.

Ο Hase γράφει ότι το βιβλίο του Reimarus ήταν προϊόν “ζώντος και αποκαλυμμένου μίσους”.

Σήμερα, κανείς πια δεν υποστηρίζει τις απόψεις αυτές.

Ο Bahrdt έγραψε ένδεκα τόμους, όπου ισχυρίζεται τα εξής

Ο Ιησούς ήταν αρχηγός της αίρεσης των Εσσαίων, που είχε πολλά μέλη σε όλες τις κοινωνικές τάξεις όχι μόνο στην Παλαιστίνη, αλλά και στην Αίγυπτο και τη Βαβυλώνα. Στην ίδια αίρεση ανήκε ο Ιωσήφ από Αριμαθαίους, που ζήτησε το σώμα του Ιησού. Να λοιπόν πως έγιναν τα πράγματα.

Οι Εσσαίοι βρήκαν τον νόθο Ιησού, που είχε πολλά χαρίσματα. τον πήραν υπό την προστασία τους και τον στήριξαν, ώστε έγινε όργανο της κίνησης τους.

Όταν ο νεαρός Ιησούς έμαθε στην Ιερουσαλήμ για το θάνατο του Σωκράτη στην Αθήνα, αναλύθηκε σε δάκρυα (!!!) και ζήτησε τη φήμη και τη δόξα του Έλληνα φιλόσοφου.

Στο περιβάλλον του υπήρξε ένας Πέρσης γιατρός, που τον δίδαξε για δύο φάρμακα, ένα για τους οφθαλμούς και ένα για τις νευρικές νόσους. Δίπλα του ο Ιησούς είχε τον ευαγγελιστή Λουκά που ήταν πολύ καλός γιατρός.

Ο Ιησούς και ο Λουκάς, με τις γνώσεις και του Πέρση γιατρού, ήταν εύκολο να κάνουν κάποιες θεραπείες που εντυπωσίασαν, και δημιούργησαν τη φήμη των θαυμάτων.

Ο Ιησούς αισθανόταν συχνά τύψεις για την υποκρισία του ότι κάνει θαύματα, αλλά δεν γινόταν διαφορετικά.

Θα σταματήσουμε τη διήγηση του Bahrdt, γιατί είναι προφανές ότι ο συγγραφέας έχει ιδιαίτερη μυθοπλαστική ικανότητα.

Το πρόβλημα είναι ότι αυτοί οι ισχυρισμοί, δεν στηρίζονται πουθενά, γεννήθηκαν απλά στο μυαλό του συγγραφέα.

Οι επικριτές του τον κατηγορούν για “άγνοια”, “μυθιστορηματική φαντασία”, “έλλειψη της παραμικρής γνώσης επιστημονικής έρευνας” κλπ.

Ο Harnack μάλιστα παρατηρεί ότι “δεν είναι δυνατό ο Ιησούς να είχε την παραμικρή σχέση με τους Εσσαίους.

Οι Εσσαίοι δεν είχαν καμιά επαφή με αμαρτωλούς ή ακάθαρτους.

Πλενόντουσαν τελετουργικά πολλές φορές τη μέρα, και ήταν τελείως αντίθετοι σε οποιαδήποτε επικοινωνία με αμαρτωλούς, ακάθαρτους, άπιστους.

Ο Ιησούς απεναντίας κατηγορήθηκε ότι είχε συνεχή επικοινωνία με αμαρτωλούς, έτρωγε μαζί τους, προσπαθούσε να τους επαναφέρει σε ηθικό δρόμο.

Ο Paulus, αρνητής του Χριστού και αυτός (σαν θεού), προσπάθησε να αποφύγει το σκόπελο της απόδοσης δόλου και αγυρτείας σε έναν δάσκαλο τέλειης ηθικής.

Προσπάθησε να αποδώσει σε άλλες αιτίες, εκτός από δόλο, τα θαύματα. Ας παρακολουθήσουμε το συλλογισμό του.

Ο τυφλός θεραπεύτηκε με κολλύριο. Τα δαιμόνια έφυγαν με καταπραϋντικό. Η νηστεία, στην πραγματικότητα ήταν μια σωστή διαίτα, που βοηθάει τον πάσχοντα να αυτοθεραπευτεί.

Ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό, απλά λιποθύμησε.

Τον έβαλαν στο μνήμα, αφού τον άλειψαν με μεγάλης ποσότητας αρώματα. Ο σεισμός που έγινε, κύλησε από μόνος του τον λίθο! Τα αρώματα τον συνέφεραν, όπως ο αιθέρας συνεφέρει κάποιο λιπόθυμο!

Βγήκε έξω, βρήκε τα ρούχα του κηπουρού, τα έβαλε, και έτσι λέει το ευαγγέλιο ότι “τον νόμισαν για τον κηπουρό” (!!!). Κανείς δεν έμαθε από εκεί και πέρα πως έζησε και πως πέθανε.

Αλήθεια, ο Paulus λέει ότι ο Ιησούς δεν προσπάθησε να κάνει θαύματα, απλά οι άλλοι τον παρεξήγησαν! όμως, δεν είναι δόλος, να αφήνει τους μαθητές να πιστεύουν ότι κάνει θαύματα, χωρίς να τους λέει την αλήθεια;

Ήταν λοιπόν κάποιος, που του ήρθαν τα πράγματα βολικά, και απλά άφησε τους άλλους να πιστεύουν ότι είναι θεός!

Δεκάδες είναι τα βιβλία που αμφισβήτησαν τη θεότητα του Ιησού. Αν τα κατατάξουμε σε κατηγορίες, υποστηρίζουν:

α) Ότι ήταν ένας επιδέξιος απατεώνας

β) Ότι ήταν ηθικός, αλλά οι άλλοι παραξήγησαν την ύπαρξη και την παρουσία του

γ) Ότι ήταν ένας ασήμαντος, αλλά οι μαθητές και ο Παύλος του έδωσαν ιδιότητες που ποτέ δεν είχε, για δικό του όφελος.

Όμως, πουθενά δεν φαίνεται στην ιστορία **το όφελος**.

Οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα υπέστησαν διωγμούς, και όμως δεν πρόδωσαν την πίστη τους.

Απεναντίας, ο Χριστιανισμός, παρά τους χιλιάδες μάρτυρες, εξαπλώθηκε με απίστευτη ταχύτητα, χάρη στην αυταπάτηση και την απόλυτη πίστη των πρώτων Χριστιανών.

Ποιο όφελος είχε ο Παύλος, ο Ματθαίος, ο Πέτρος, οι μαθητές;

Μόνο μια εξήγηση υπάρχει. Το όφελος προφανώς δεν υπήρξε στον κόσμο αυτό. Η βασιλεία του Χριστού, όπως ο ίδιος ο Ιησούς είπε, δεν είναι βασιλεία αυτού του κόσμου.

Μόνο για κάτι το απόλυτα βέβαιο θυσιάστηκαν οι μαθητές, ο Παύλος, οι πρώτοι Χριστιανοί.

Η ηθική διδασκαλία του Χριστιανισμού αποτελεί κάτι το ανεπανάληπτο. Οι αρνητές του Ιησού, όλοι, δέχονται την ηθική τελειότητα της διδασκαλίας αυτής. Πολλοί παραδέχονται ότι δεν μπορούν να εξηγήσουν πως συμβιβάζεται η τελειότητα της διδασκαλίας και η αγυρτεία του διδασκάλου.

Αν οι μαθητές έφτιαχναν ένα ψεύτικο Χριστό, δεν θα πέθαιναν για να υποστηρίξουν το ψέμα που οι ίδιοι δημιούργησαν.

Ας δούμε όμως, με συντομία, τη διδασκαλία του Ιησού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Διαβάζοντας με προσοχή τα λόγια που είπε ο Ιησούς, παρατηρούμε αμέσως ένα καταπληκτικό χαρακτηριστικό.

Τα πιο βαθιά νοήματα, οι τελειότερες ηθικές διδασκαλίες, είναι διατυπωμένες με πολύ απλά λόγια!!!

Αυτό δεν είναι αυτονόητο. Οι φιλόσοφοι όλων των εποχών δεν απευθύνονται στον απλό άνθρωπο.

Απευθύνονται στους λίγους, τους μορφωμένους, που μπορούν να παρακολουθήσουν τους συλλογισμούς, τα διανοήματά τους.

Το ξετύλιγμα των σκέψεων συχνά αναγκάζει και τους πιο μορφωμένους να διαβάζουν ερμηνευτικά σχόλια, παρατηρήσεις άλλων φιλοσόφων και συγγραφέων πάνω στο ίδιο θέμα, να κάνουν σύνθετους συλλογισμούς.

Ο Χριστός όμως απευθύνεται στον απλό άνθρωπο. Λέει όλα αυτά, που κανείς φιλόσοφος δεν προσέγγισε, και τα λέει με απλότητα.

Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν μπορεί να καταλάβει το λόγο του Χριστού.

“Όσα θέλετε να σας κάνουν οι άνθρωποι, αυτά και εσείς να κάνετε σε αυτούς” λέει ο Ιησούς.

“Με όποιο μέτρο κρίνετε, με το ίδιο μέτρο θα κριθείτε. Αν συγχωρείτε τους άλλους, θα σας συγχωρέσει ο ουράνιος πατέρας. Αν δεν συγχωρείτε τους συνανθρώπους σας, ούτε ο ουράνιος πατέρας θα σας συγχωρέσει”.

Απλό, εύληπτο, υπέροχο. Διδάσκει την αγάπη, την καλοσύνη. Χτυπάει τον εγωισμό και τη φιλαυτία. Αποτελεί το άριστο θεμέλιο μιας κοινωνίας.

Πάρα πολλοί από τους απλούς λόγους του Ιησού, είναι σήμερα παροιμίες σε ολόκληρο τον κόσμο. Ας δούμε μερικούς λόγους

“απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι”,

“ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνει”,

“εκ του περισεύματος της καρδίας το στόμα λαλεί”,

“πολλοί εισί οι κλητοί, ολίγοι δε οι εκλεκτοί”,

“τον μεν πνεύμα πρόθυμο, η δε σαρξ ασθενής” και τόσα άλλα.

Οι εκφράσεις, ο λόγος, είναι τόσο χαρακτηριστικά που φαίνεται αμέσως κάτι αν το είπε ή όχι ο Ιησούς. Το ύφος είναι μοναδικό. Ας δούμε παραδείγματα

“Αιτείται και δοθήσεται υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε και ανοιγήσεται υμίν”.

“Δεύτε προς πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι και εγώ αναπαύσω υμάς”.

“Οι έσχατοι έσονται πρώτοι, και οι πρώτοι έσχατοι”.

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε αριστοτεχνικά τη λεγόμενη Σωκρατική μέθοδο, με την οποία οδηγούσε τους μαθητές ή τους άλλους ανθρώπους να δώσουν μόνοι τους τη σωστή απάντηση.

Χρησιμοποίησε πάρα πολλές εικόνες από την καθημερινή ζωή, και παρομοιώσεις, για να γίνει απόλυτα κατανοητός. Με τις παραβολές έδωσε διαχρονικά μηνύματα, με τρόπο που άμεσα γίνονται αντιληπτά από τους απλούς ανθρώπους όλων των εποχών.

Η σπορά, η συγκομιδή, οι πονηροί και οι αγαθοί εργάτες, ο ποιμένας, το πρόβατο, ο έμπορος των μαργαριταριών, η δραχμή που χάθηκε, πένθος, χαρά, λύπη, δάκρυα, πλούτος, φτώχεια, πείνα, δίψα, υγεία, ασθένεια, όλες οι παραστάσεις που έχουν οι άνθρωποι από τη ζωή τους πάνω στη γη, έγιναν διήγηση, παραβολή, διδασκαλία, από όπου βγήκε το τέλειο ηθικό κήρυγμα, που όμοιό του ποτέ δεν ακούστηκε.

Ας δούμε λίγα σημεία της πρωτοφανούς αυτής διδασκαλίας.

1. Η ύπαρξη του Θεού

Δίπλα στο φρέαρ της Σαμάρειας, ο Ιησούς είπε σε μια γυναίκα:

Ο Θεός είναι πνεύμα, που δεν μπορεί να κλειστεί σε τοπικά όρια και εθνικούς φραγμούς. Είναι πανταχού παρών, έτοιμος να ακούσει όποιον του μιλάει. “Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν”.

2. Ο Θεός είναι πατέρας

Ζητάει, στην Κυριακή προσευχή, να αποκαλούμε το Θεό πατέρα.

“Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς”. Είναι ένας πατέρας που ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους.

Απαντάει στις προσευχές, αρκεί να φερόμαστε στους ανθρώπους, όπως θέλουμε να μας φερθούν και αυτοί! Θεέ, συγχώρεσέ μας, όπως και εμείς συγχωρούμε τους συναθρώπους μας, λέει η Κυριακή προσευχή.

3. Η βασιλεία των ουρανών

Η ψυχή είναι αθάνατη. Ο κόσμος αυτός, αποτελεί τόπο κρίσης. Η αμοιβή των δικαίων και των ταπεινών είναι η αιώνια ζωή.

“Εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών” είπε ο Ιησούς. Και “ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται”.

Το αναστάσιμο “Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοις εν τοις μνήμασιν ζωήν χαρισάμενος” εκφράζει με τον πιο φανερό τρόπο την πίστη των Χριστιανών στην αιώνια ζωή.

Ο “τον Θάνατο καταπατήσας” υποσχέθηκε ότι θα πάρει τους δικαίους κοντά του, εκεί που είναι ο ουράνιος πατέρας.

4. Η εντολή της αγάπης

Είναι η πιο σημαντική εντολή. Η αγάπη αυτή είναι πρωτόγνωρη, περιλαμβάνει όσους μας μισούν, μας αδικούν.

Η αγάπη έχει τη δύναμη να συνετίσει και να διορθώσει πολλούς, τη στιγμή που η αντιπαράθεση και ο θυμός τους κάνουν όλους χειρότερους.

“Αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τους μισούντας υμάς και προσεύχεστε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διοκόντων υμάς”.

5. Οι εχθροί της ψυχής

Ο μαμμωνάς. Το χρήμα και τα υλικά αγαθά.

Αν αυτά γίνουν πρώτος στόχος του ανθρώπου, αυτός γίνεται άδικος, εγωιστής, φέρνει τη δυστυχία στους άλλους ανθρώπους.

Η απληστία, η πλεονεξία, η αγωνία της απώλειας, σημαδεύουν την προσωπικότητα και της δίνουν απάνθρωπα χαρακτηριστικά.

Η μέριμνα.

Η αγωνιώδεις φροντίδα, τι θα γίνουμε, τι θα κάνουμε, μήπως γίνει ότι φοβόμαστε.

Ο Ιησούς δίδαξε τη φυσιολογική φροντίδα, που βάζει τα υλικά αγαθά στη δεύτερη θέση, αφήνοντας για την πρώτη θέση την προσπάθεια για βελτίωση την αγάπη, την εμπιστοσύνη στο Θεό.

Ο άνθρωπος πρέπει να δείχνει εμπιστοσύνη στον ουράνιο πατέρα, να μην φέρεται με το φόβο και την αγωνία που δείχνουν άτομο που δεν πιστεύει ότι μπορεί ο Θεός να το προστατέψει και να το βοηθήσει.

Η φιλαυτία.

Ο άνθρωπος που έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, δεν αγαπάει κανένα.

Φέρεται στους άλλους υποτιμητικά, χωρίς ενδιαφέρον και αγάπη. Προσπαθεί να τους χρησιμοποιήσει για να πετύχει ότι πιστεύει ότι δικαιούται. Εκμεταλλεύεται, καταπιέζει, θεωρεί “υπάνθρωπους” πολλούς από τους συνανθρώπους του.

6) Η αλληλοβοήθεια.

Ο Ιησούς τονίζει με έμφαση την ανάγκη να βοηθάμε ο ένας τον άλλο.

Φτάνει στο σημείο να θεωρεί τον εαυτό του οφειλέτη, αν προσφέρουμε βοήθεια σε κάποιο συνάνθρωπό μας! “Αφού προσφέρατε σε έναν από τους πτωχούς αδελφούς σας, σε εμένα προσφέρατε” λέει!

Η επί του όρους ομιλία, αποτελεί το καταστατικό της Χριστιανικής πίστης. Αιώνες οι άνθρωποι σκύβουν πάνω από το ευαγγέλιο του Ματθαίου, και μένουν έκπληκτοι από το ηθικό ύψος, στο οποίο ανεβάζει ο Ιησούς τον άνθρωπο.

Ας δούμε ένα τμήμα από την επί του όρους ομιλία του Ιησού Χριστού. Είναι άξιο ιδιαίτερης προσοχής ότι προσπαθεί να κτυπήσει τη ρίζα του κακού.

Αντί για το “μη φονεύσεις” ζητάει το “μη οργισθείς κατά του αδελφού σου”. Πράγματι, η οργή οδηγεί στο μίσος, τον εγωισμό, την κακία, καμιά φορά και το φόνο. Αν κάποιος δεν οργισθεί, δεν φτάνει ποτέ στα επόμενα στάδια.

Αντί για το “μη μοιχεύσεις” ο Ιησούς λέει “μη επιθυμήσεις την γυναίκα του πλησίον σου”.

Πράγματι, μετά την επιθυμία ακολουθεί μια κατάσταση που περιέχει έλλειψη ικανοποίησης για όσα έχουμε, κακία για τους άλλους, αχαριστία, έλλειψη αγάπης για το σύζυγο της γυναίκας, προσπάθεια ίσως να κερδίσουμε την εύνοια του αντικειμένου του πόθου, και μια κατηφόρα, που κλονίζει οικογένειες, αφήνει παιδιά ορφανά, δημιουργεί θανάσιμο μίσος, συμπλοκές, δίκες, φόνους.

Τα χειρότερα εγκλήματα, τα πιο θανάσιμα αμαρτήματα που οδήγησαν μικρά παιδιά στην απόγνωση, ξεκίνησαν από μια απλή επιθυμία, μια έλξη, που αφέθηκε ανεξέλεγκτη, δυνάμωσε, καλλιεργήθηκε, και οδήγησε σε τραγικές συνέπειες όσους φταίνε και όσους δεν φταίνε.

Ας δούμε την υπέροχη αυτή διδασκαλία. Αν ο άνθρωπος την ακολουθήσει, πράγματι, “δεν θα περπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως της ευτυχίας στη ζωή”.

“Όταν ποιήσεις ελεημοσύνη, μη σαλπίσεις εμπροσθén σου, ώσπερ οι υποκριταί ποιούσιν εν τας συναγωγαίς και εν ταις ρύμαις όπως δοξασθώσι υπό των ανθρώπων”.

Ο Ιησούς ενδιαφέρεται για τα βαθύτερα κίνητρα της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Θέλει να κάνουμε ελεημοσύνη, αλλά από αγάπη, όχι για επίδειξη. Αξία έχει η ειλικρινής, η άδοξη προσφορά.

Αιώνες αργότερα, το marketing έχει ανακαλύψει την αξία της προσφοράς, σαν διαφήμιση. “Αυτή η εκδήλωση έγινε με την ευγενική χορηγία της. . . εταιρίας” διαβάζουμε. Όμως, αυτό αποτελεί είδος διαφήμισης!

Αυτό ακριβώς κάνουν και οι άνθρωποι που υπερηφανεύονται:

“Ξέρεις πόσους φτωχούς έχω βοηθήσει;” ή “να βοηθάς τους φτωχούς, όπως εγώ”. Σύμφωνα με τον Ιησού “έλαβαν ήδη τον μισθόν αυτών”. Η αμοιβή τους δόθηκε από τους ανθρώπους.

Όταν όμως κάποιος βοηθάει χωρίς επίδειξη, “ο πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ, αποδώσει σοι εν τω φανερώ”.

«Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά» . Δεν μπορούμε να έχουμε στην ίδια θέση το Θεό και το χρήμα.

Θα εργαζόμαστε, θα απολαμβάνουμε τα υλικά αγαθά, όμως θα βοηθάμε τους συνανθρώπους μας, και θα κερδίζουμε ότι μπορούμε να κερδίσουμε τίμια. Όχι αδικώντας τους άλλους.

Όχι να κερδίζουμε κάνοντας τους άλλους δυστυχημένους. Όποιος αγαπήσει το χρήμα πάνω από όσο πρέπει, σίγουρα θα αδικήσει, θα σπείρει δυστυχία, θλίψη. Δεν θα έχει αγάπη, κατανόηση, ανθρωπιά. “Ου δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν” λέει ο Ιησούς. Πράγματι, υπάρχει σύγκρουση!

Αν κάποιος θέλει να κερδίσει όσο γίνεται περισσότερα χρήματα, γρήγορα θα καταλάβει ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει μένοντας τίμιος και δίκαιος.

Ο διπλανός του, που αδικεί και κλέβει, πρόσκαιρα θα έχει περισσότερα. Όμως, μαζί με τα περισσότερα χρήματα, η συνείδησή του, που τον πληροφορεί ότι είναι άδικος, του δηλώνει ότι ο Θεός δεν πρόκειται να τον βοηθήσει. Στηρίζει λοιπόν την ελπίδα του στα χρήματα, και προσπαθεί με αυτά να “εξασφαλίσει” όσο γίνεται περισσότερο.

Όμως, κάθε έξυπνος άνθρωπος καταλαβαίνει ότι με τα άδικα χρήματα κανείς δεν αγοράζει τα πάντα.

Ο Έλβις Πρίσλεϋ, η Μαίριλυν Μονρόε, ο Αριστοτέλης Ωνάσης, σίγουρα είχαν πολλά χρήματα.

Δεν μπόρεσαν όμως να αγοράσουν την ευτυχία, ούτε να εξασφαλίσουν τη μακροζωία. Πέθαναν νωρίτερα και πιο δυστυχημένοι, από πολλούς απλούς ανθρώπους που έχουν λίγα υλικά αγαθά, έχουν όμως την εμπιστοσύνη τους στο Θεό.

“Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και αυρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσετε υμίν. Πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται.

Τις ἐστιν ἐξ υμῶν ἄνθρωπος, ὃν εἰάν τι αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθω ἐπιδώσῃ αὐτῷ; καὶ εἰάν τι αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσῃ αὐτῷ; εἶναι οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόνται τοῖς τέκνοις υμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ πατήρ υμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτούσιν αὐτόν;”

Ο Ιησούς μας προτρέπει να ζητάμε. Να ζητάμε και θα μας δοθεί!

Είναι υπόσχεση, και την έχουμε δει πολλές φορές στη ζωή μας να εκπληρώνεται.

Ναι, θα μου πείτε ὅποιος προσεύχεται, του δίνει ο Θεός αυτό που ζητάει; Έχω ξέρω πολλούς που ζητούν, και ο Θεός δεν τους δίνει τίποτα!

Ο Χριστός μας προτρέπει να ζητάμε, και θα μας δοθεί. Δεν λέει ψέματα. Αν διαβάσουμε προσεκτικά, μας λέει πως πρέπει να ζητάμε ὡστε να εισακουστούμε.

α) Ας προσέξουμε το λόγο Του “αν προσεύχεσαι και θυμηθείς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει κάτι ἐναντίον σου, σταματά την προσευχή, πήγαινε, συμφιλίωσου με τον ἀδελφό σου, και μετά ἔλα και προσευχήσου για να εισακουστείς”.

Πριν προσευχηθούμε, πρέπει να αγαπάμε ὅλους τους ανθρώπους, να μην ἔχουμε ἀδικήσει κανένα, ἢ, αν ἔχουμε ἀδικήσει, να ἐπανορθώσουμε! Διαφορετικά, ὁ Θεός ἀρνείται και αὐτός να μας ἀκούσει!

Πόσοι ἀπό ἐμᾶς, που παραπονιόμαστε, ὅτι δεν μας ἀκούει ὁ Θεός, δεν μισούμε, δεν ἔχουμε ἐγωισμό, δεν ἀδικούμε! Ας συμφιλιωθούμε, ας ἔχουμε ἀγάπη, τιμιότητα, δικαιοσύνη. Τότε, ας προσευχηθούμε.

Καλῶ ὅποιον διαβάσει αὐτές τις γραμμές να το δοκιμάσει.

Τότε, ας πετάξει στα σκουπίδια αυτό το βιβλίο. Ο Θεός θα του φανερωθεί, τόσο έντονα, τόσο χαρακτηριστικά στη ζωή του, που “οι αποδείξεις” αυτού του βιβλίου, είναι πλέον άχρηστες.

Αν αποκτήσουμε προσωπικά πείρα σε κάτι, δεν χρειαζόμαστε πια αποδείξεις!

Το είδαμε, το αισθανθήκαμε, είδαμε απίστευτα πράγματα να συμβαίνουν έξω από κάθε λογική στη ζωή μας, και γνωρίζουμε.

“Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες” λέει ο Ιησούς, αλλά όμως στηρίζει την πίστη μας με έργα που, καθένας από εμάς, ας κρίνει αν αποτελούν προϊόν τύχης ή απάντησης του Θεού.

β) Να ζητάμε πράγματα που θα μας ωφελήσουν, στο δρόμο για ευτυχία, υγεία, ηθική βελτίωση.

Δεν έχει νόημα να ζητάμε πράγματα με τα οποία θα αδικηθούν άλλοι (Θεέ μου τιμώρησέ τον), θα κάνουμε επίδειξη (Θεέ μου θέλω ένα καινούργιο αυτοκίνητο), θα μας βλάψουν (Θεέ μου, ας κερδίσω το λαχείο, να μην έχω ανάγκη κανένα).

Αλήθεια, αν κερδίσουμε πεντακόσια εκατομμύρια στο λαχείο, θα μας βλάψει; Πολύ πιθανό.

Οι ενενήντα στους εκατό από εμάς θα βλαφτούν. Ο άνθρωπος όταν έχει πολλά χρήματα και “δεν έχει ανάγκη κανένα”, γίνεται υπερήφανος, εγωιστής, αποκτά αίσθημα ανωτερότητας.

Αρχίζει και περιφρονεί τους φτωχούς, απορεί “πώς ζούνε” μερικοί άνθρωποι, σιχαίνεται “τους βρωμιάρηδες” (που ίσως δεν έχουν νερό να πλυθούν), ειρωνεύεται τους “μικροαστούς με τις συνήθειές τους”.

Ο μεγάλος πλούτος και η μεγάλη δυστυχία, είναι οι δύο δρόμοι που απομακρύνουν με ασφάλεια τον άνθρωπο από το Θεό.

Το συμφέρον όμως του ανθρώπου βρίσκεται στην ηθική του τελείωση, όχι στην επίδειξη. Ο άνθρωπος πρέπει να απολαμβάνει τη ζωή, να χαιρείται, όμως να αισθάνεται ότι εξαρτάται από το Θεό.

Να μην πιστέψει όπως ο πλούσιος της παραβολής “Ψυχή μου, έχεις πολλά αγαθά, κείμενα εις έτη πολλά”. Γιατί, το αύριο, κανείς δεν το γνωρίζει, ούτε το αγοράζει.

γ) Να μοιάζουμε με τα παιδιά.

Να έχουμε ψυχή παιδιού.

Να ζητάμε κάτι από το Θεό, όπως ένα παιδί από τον πατέρα του.

Όχι όπως ο Φαρισαίος “Θεέ μου, σε ευχαριστώ που είμαι καλός, τίμιος, και όχι σαν εκείνο εκεί τον Τελώνη”. Γιατί ο Θεός “υπερηφάνους αντιτάσσεται”, και στους ταπεινούς μόνο δίνει χάρη.

δ) “Ου πας ο λέγων μοι Κύριε, Κύριε εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλά ο ποιών το θέλημα του πατρός μου του εν τοις ουρανοίς”.

Δεν έχουν νόημα τα μεγάλα και ωραία λόγια, οι ωραίες εκφράσεις, οι επικλήσεις.

Σημασία έχει μόνο να εφαρμόζουμε τη διδασκαλία του Χριστού, που με λίγα λόγια: “Πάντα όσα αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι ούτω και υμείς ποιείτε αυτοίς. Ούτος γαρ εστίν ο νόμος και οι προφήται”.

Δοκιμάστε. Σας βεβαιώνω ότι **θα έχετε τις αποδείξεις που θέλετε.**

Όποιος εφαρμόσει τους απλούς αυτούς κανόνες, θα έχει όλες τις αποδείξεις.
Θα ζητήσει και θα λάβει.

Θα κρούσει και θα του ανοιχθεί.

Η γαλήνη και η ευτυχία που θα κερδίσει, θα είναι τα επιπλέον, αυτά που έλαβε χωρίς να τα ζητήσει.

Αυτή είναι η εξήγηση και για τους πρώτους Χριστιανούς. Θα δει τι κατάλαβαν, και άφησαν τα είδωλα και τις υλικές απολαύσεις που έφερνε μαζί η παλιά Θρησκεία.

Παρουσιάζεται σήμερα ο Θεός στη ζωή μας; Γίνονται θαύματα σήμερα;

Ο Χριστός είναι ο ίδιος, τότε, τώρα, και στους αιώνες. “Η γη θα παρέλθει, οι λόγοι μου όμως δεν θα παρέλθουν” είπε. **Η καλύτερη απόδειξη είναι πάντα η προσωπική εμπειρία.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Όταν διαβάσει κάποιος τους προφήτες, μένει έκπληκτος!

Τα έργα τους γράφτηκαν αιώνες ολόκληρους πριν το Χριστό, και αποτελούν κορυφαία έργα της Εβραϊκής φιλολογίας. Πιστεύω ότι λίγοι άνθρωποι έχουν διαβάσει προσεκτικά τα βιβλία αυτά.

Είναι πολύ ενδιαφέρον να αναζητήσουμε το Χριστό ανάμεσα στις γραμμές τους.

Ας ξεκινήσουμε τη σύντομη προσπάθειά μας από τον [Δαβίδ](#). Προφητεύει με καταπληκτικό τρόπο για το Χριστό. Τι λέει;

Ο Χριστός θα είναι απόγονος του Δαβίδ. Θα είναι βασιλεύς και θα βασιλεύσει με δικαιοσύνη και αλήθεια. Θα υπερασπίσει τους φτωχούς.

Θα είναι θεός, που γεννήθηκε πρόκειται πάντων των αιώνων. Θα κατέβει από τον ουρανό και θα είναι Θεός, Κύριος, δυνατός, θα λατρεύεται αιωνίως.

Πριν από τη δόξα του όμως θα υποστεί φρικτά πάθη, θα τον χλευάσουν.

Θα του τρυπήσουν τα χέρια και τα πόδια, θα βάλουν σε κλήρο τα ρούχα του. Θα υποφέρει από βασανιστική δίψα. Θα βγει ένδοξος από τον τάφο του και θα βασιλεύσει αιώνια με ειρήνη και δικαιοσύνη, σε όλους τους λαούς.

Είναι απίστευτη αυτή η προφητεία!

Δεν μπορεί να μιλάει για άνθρωπο ο Δαβίδ, αφού τονίζει ότι θα είναι Θεός, γεννημένος πρόκειται πάντων των αιώνων, και θα βασιλεύσει αιώνια, όχι στο Ισραήλ, αλλά σε όλα τα έθνη.

Ας δούμε όμως μερικούς από τους χαρακτηριστικούς ψαλμούς του Δαβίδ.

“Ωρυξαν (τρύπησαν) χείρας μου και πόδας μου” (Ψαλμός κα’ 17)

“Διαμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς, και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον” (κα’ 19)

“Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχει μοι ινατί εγκατέλειπές με;” (κα’ 16)

“Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου” (ρθ’ 1)

“Κάθου εκ δεξιών μου εως αν Θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου” (ρθ’ 1)

“Και προσκυνήσουσιν αυτώ πάντες οι βασιλείς της γης, πάντα τα έθνη δουλεύσωσιν αυτω. Έσται το όνομα αυτου ευλογημένο εις τους αιώνας. Και ευλογημένον το όνομα της δόξης αυτου εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος” (σα’ 5-19)

Αλήθεια, μιλαγε ο Δαβιδ για έναν άνθρωπο;

Ποιος είναι αυτός που θα προσκυνήσουν **όλοι οι βασιλείς της γης**; Τι εννοεί ο βασιλιάς Δαβιδ “είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου; Δεν εννοεί ειπε ο Θεός στο Χριστό; Ποιος ήταν κύριοι για το βασιλιά Δαβιδ, οι απόγονοί του;

“Συ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδεκ” (ρθ’ 4)

“Φάγονται πέννητα και εμπλησθήσονται και αινέσουσιν Κύριον οι εκζητούντες αυτόν ζήσονται αι καρδιαι αυτών εις αιώνα αιώνος” (κα’27)

“Εκ γαστρός πρόκειται εωσφόρου εγέννησά σε” (β’7)

“Κρίνει τους πτωχούς του λαού και σώσει τους υιούς των πενήτων και ταπεινώσει συκοφάντην” (σα’4)

Ο Δαβιδ καταλαβαινει ότι προφητεύει. Γράφει στο Β’ Βασιλέων 23, 2
“Πνεύμα Κυρίου ελάλησεν εν εμοί, και ο λόγος αυτου επί γλώσσης μου”.

Πριν τον Δαβιδ, ας θυμηθούμε τον Ιακώβ, που μάζεψε τα δώδεκα παιδιά του λίγες στιγμές πριν πεθάνει.

Αφού επέκρινε τον Συμεών και τον Λευϊ, μίλησε προφητικά για το γιο του Ιούδα:

“Ουκ εκκλείπει άρχων εξ Ιούδα και ηγούμενος εκ των μηρών αυτου, εως εάν έλθη ώ απόκειται και αυτός προσδοκία εθνών”.

Είναι απίθανο, ένας πατέρας που πεθαίνει και χαιρετάει τα 12 παιδιά του, να ξεχωρίσει ένα από αυτά, και να του πει ότι από τη ρίζα του θα γεννηθεί κάποιος που προσδοκούν τα έθνη, όλος ο κόσμος δηλαδή!

Όχι το κωριό, η πόλη, το κράτος του Ισραήλ, αλλά όλος ο κόσμος!

Κάτι που πράγματι έγινε!

Βέβαια, προηγήθηκε η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ.

Ακόμη και σήμερα περιμένουν οι Εβραίοι την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού. Ας δούμε, ποια είναι η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ.

“Πληθύνω το σπέρμα σου, ως τους αστέρες του ουρανού και ως την άμμο την παρά το χείλος της θαλάσσης. Ευλογηθήσονται εν τω σπέρματί σου πάντα τα έθνη της γης, ανθ’ ων υπήκουσας της εμείς φωνής” (Γέννεση, κβ’16).

Η υπόσχεση του Θεού επαναλήφθηκε στον Ισαάκ

“και ευλογηθήσονται εν τω σπέρματί σου πάντα τα έθνη της γης” (Γέννεση, κη’14).

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν. Μόνο ο Χριστός επαληθεύει αυτές και τόσες άλλες προφητείες. Ας δούμε όμως τη συνέχεια, πριν βγάλουμε συμπέρασμα.

Ας πάμε στον Ησαΐα, που προφητεύει με τόσο χαρακτηριστικό τρόπο για την έλευση του Ιησού Χριστού.

“Δώσει, λέγει Κύριος, αυτός υμίν σημείον. Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν και καλέσει το όνομα αυτού Εμμανουήλ” (ζ’14)

“Παιδίον εγεννήθη ημίν, υιός και εδόθη υμίν ου η αρχή εγενήθη επί του ώμου αυτού και καλείται το όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνος” (θ’6)

“Μεγάλη η αρχή αυτού, και της ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον. Επί του Θρόνου Δαβίδ και την βασιλείαν αυτού κατορθώσει αυτήν και αντιλαβέσθαι αυτής κρίματι και εν δικαιοσύνη από του νυν και εις τον αιώνα” (θ’7)

“Εξελεύσεται ράβδος εκ της ρίζας Ιεσσαί και άνθος εκ της ρίζας αναβήσεται. Και αναπαύσεται επ’ αυτόν το πνεύμα του Θεού, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλήs και ισχύος, πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας.

Εμπλήσει αυτόν πνεύμα φόβου Θεού Χ Ου κατά την δόξαν κρινεί, ουδέ κατά την λαλιάν ελέγξει.

Αλλά κρινεί ταπεινώ κρίσιν και ελέγξει τους ταπεινούς της γης και πατάξει γην τω λόγω του στόματος αυτού και εν πνεύματι διασφάλιση χειλέων ανελεύσει. Και έσται δικαιοσύνη αζωσμένος την οσφυν αυτού και αλήθεια ειλημένος τας πλευράs (ια’1)

“Και επί τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι” (μβ’1).

Όπως ο Δαβίδ, έτσι και ο Ησαίας, 800 χρόνια πριν την έλευση του Χριστού, είδε καθαρά το μαρτυρικό του θάνατο και μάλιστα με σημαντικές λεπτομέρειες

“Τον νότον μου έδωκα εις μάστιγας, τας δε σιαγόνας μου εις ραπίσματα, το δε πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων” (ν’6)

“ανομίαν ουκ εποίησε, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού” (νγ’9)

“από των ανομιών του λαού μου ήχθη εις θάνατον” (νγ’8)

“ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει και περι ημών οδυνάται. Αυτός ετραυματίσθη διασφάλιση τας αμαρτίας ημών, τω μώλωπι αυτού ημεις ιάθημεν” (νγ’4, 5)

“ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη και ως αμνός εναντίον του κείροντος αυτόν άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα αυτού” (νγ’7)

“και εν τοις ανόμοις αλογίσθη και αυτόs αμαρτίας πολλών ανήνεγκε και διασφάλιση τας αμαρτίας αυτών παρεδόθη” (νγ’12).

Είναι φανερό, ότι ο Χριστός που περίμενε το Ισραήλ δεν θα ήταν ένας ένδοξος βασιλιάs, που θα οδηγούσε το λαό αυτό σε νίκες και κατακτήσεις, αλλά ο υιός του Θεού, που θα μαρτυρούσε “διασφάλιση τας αμαρτίας ημων”.

Δεκάδες είναι οι προφητείες που προαναγγέλλουν με αξιοθαύμαστο τρόπο την έλευση του Χριστού.

Ας δούμε όμως και εδώ λίγες προφητείες που θεωρώ πολύ σημαντικές.

Η προφητεία του **Μιχαία** “από Βηθλεέμ της κόμης όπου ήν Δαβίδ, ο Χριστός έρχεται” είναι πολύ σημαντική.

Αρκετοί υλιστές συγγραφείς κατηγορούν το Χριστό ότι “προσάρμοσε τη ζωή του ώστε όλα να γίνουν σύμφωνα με τις προφητείες, για να πείσει ότι είναι ο αναμενόμενος Χριστός”.

Τον κατηγορούν δηλαδή για κοινό απατεώνα.

Την παραπάνω προφητεία, τον Μιχαία την αποσιωπούν, γιατί δεν είναι φυσικά δυνατό ένας άνθρωπος να διάλεξε και τον τόπο γέννησής του για να πείσει τους άλλους!

Τα λόγια του Μιχαία “και συ με Βηθλεέμ, γη Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη είναι εν τοις ηγεμόσι ΙούδαX εκ σου γαρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου” που αναφέρονται στο β’ κεφάλαιο του Ματθαίου, φανερώνουν ότι οι Ισραηλίτες γνώριζαν από που θα έρθει ο Μεσίας.

Αυτό φαίνεται και από τις πληροφορίες που δόθηκαν στον Ηρώδη, όταν γεννήθηκε ο Ιησούς.

Ο Ησαΐας μίλησε, αιώνες πριν για τον Ιωάννη το βαπτιστή. Στο μ’ κεφάλαιο του Ησαΐα βλέπουμε

“Φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, ευθείας ποιείτε τους τριβούς του Θεού ημών”.

“οφθήσεται η δόξα Κυρίου και όψεται πάσα σαρξ το σωτήριο του Θεού”.

Πράγματι, πριν τον Χριστό, ετοίμασε την οδό του Κυρίου ο Ιωάννης ο Πρόδρομος.

Οι υλιστές αναγκάζονται, για να δικαιολογήσουν την εκπλήρωση της προφητείας, να συμπεράνουν ότι υπήρξε συνεννόηση του Ιωάννη και του Ιησού, για να εξαπατήσουν τον Εβραϊκό λαό.

Ο Ιωάννης βέβαια μαρτύρησε, χωρίς να φανερώσει “το κόλπο”.

Αυτό δεν μπορούν να το εξηγήσουν.

Ο Ζαχαρίας και ο Ιερεμίας αναφέρουν τα αργύρια, που πήρε ο Ιούδας για να παραδώσει τον Ιησού. Αυτό το τονίζει και ο Ματθαίος (κζ'9-10).

Στο Ζαχαρία βλέπουμε “Ψίψον εις τον κεραμέα αυτήν την λαμπράν τιμήν, εις την οποίαν εξετιμήθης από αυτούς. Και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια και έριψα αυτά εν τω οίκω κυρίου, εν τω κεραμει”.

Πράγματι, ο Ιούδας αγόρασε με τα 30 αργύρια που κέρδισε από την προδοσία του, τον αγρό του κεραμέως!

[Η μία έκπληξη διαδέχεται την άλλη.](#) Πως να μην σκεφτούμε το Χριστό, όταν διαβάζουμε την προφητεία του Δαβίδ, στον ξθ' ψαλμό “Έδωκαν εις το βρώμα μου κολήν και εις την δίψαν μου επότησαν με όξος”.

Κάθε ένας από εμάς, ας βγάλει το δικό του συμπέρασμα.

Υπήρξε άλλος, εκτός του Ιησού, στον οποίο εκπληρώθηκαν οι προφητείες; Εκπληρώθηκαν πράγματι οι προφητείες, ή κάποιοι “προφήτες” είπαν κάποιες γενικότητες και στον Ιησού ταιριάζουν μερικά από αυτά;

Ή, μήπως ο Ιησούς Χριστός, είναι ο υιός του Θεού, που σύμφωνα με το Θεϊκό σχέδιο, ήρθε στη γη να λυτρώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία και να του χαρίσει αιώνια ζωή, διδάσκοντας τον ηθικό νόμο που όμοιός του δεν ακούστηκε ποτέ στη γη και η έλευσή του προαναγγέλθηκε από αιώνες με θαυμαστή ακρίβεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Ας δούμε τώρα ένα κείμενο που γράφτηκε πριν από δεκάδες αιώνες, και προκαλεί έκπληξη για την ακρίβεια της επιστημονικής περιγραφής. Έναν αιώνα πριν, θεωρούσαν “έκστατικό όραμα”, “μύθοι” κλπ.

“Τακήσονται οι σάρκες αυτών, εσθηκότων αυτών επί τους πόδας αυτών, και οι οφθαλμοί αυτών ρυήσονται εκ των ώτων αυτών, και η γλώσσα αυτών τακήσεται εν τω στόματι αυτών” (Ζαχαρίας ΙΔ’12).

Αλήθεια, ποιο όπλο υπήρχε εκείνη την εποχή, που μπορούσε να προκαλέσει τέτοια αποτελέσματα; Το τόξο, τα βέλη, το μαχαίρι, η σφενδόνα, ο κριός;

Διαβάζοντας μια επιστημονική περιγραφή των αποτελεσμάτων της ατομικής βόμβας, θυμήθηκα το Ζαχαρία.

“Όταν πέσει μια ατομική βόμβα, οι επιπτώσεις στον πληθυσμό εξαρτώνται από την απόσταση που βρίσκεται ο καθένας από το σημείο της έκρηξης...

Όσοι βρίσκονται μέσα σε μια πρώτη ζώνη, ανάλογα την ισχύ της βόμβας, τήκονται και εξαφανίζονται...

Όσοι βρίσκονται σε μια δεύτερη ζώνη, παθαίνουν τα εξής: Λιώνουν οι σάρκες τους, τα μάτια τους, η γλώσσα τους, παραμένουν δε μόνο τα κόκκαλα που αντέχουν σε μεγαλύτερες θερμοκρασίες...”

Ο λόγος του Ζαχαρία έμεινε ανεξήγητος για πολλούς αιώνες.

Οι υλιστές συγγραφείς βρήκαν ευκαιρία, και τον ένταξαν στη σφαίρα της φαντασίας, του οράματος, της έκστασης στην οποία οδηγείται κανείς από χρήση ναρκωτικών ουσιών και μέθης, και τόσα και τόσα άλλα.

Σήμερα, κανείς δεν μπορεί να μη δει την προφητεία, για το τέλος αυτού του κόσμου. Θα γίνει λοιπόν θερμοπυρηνικός πόλεμος...

Ο Πέτρος στη Β’ επιστολή του (γ’10) λέει

“ήξει δε η ημέρα του Κυρίου, εν ή ουρανοί ριζηδόν παρελεύσονται. **ΤΑ ΔΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΥΣΟΥΜΕΝΑ ΛΥΘΗΣΟΝΤΑΙ**, και η γη και τα εν αυτή έργα κατακαήσεται”.

Η γη λοιπόν είχε μια αρχή, όπως απόδειξε η επιστήμη. Η ενέργεια του σύμπαντος συνεχώς υποβαθμίζεται, και όλοι οι επιστήμονες σήμερα δέχονται ότι θα υπάρξει ένα τέλος. Τι λέει η γραφή;

“Ο ουρανός και η γη παρελεύσονται” (Ματθ. 24, 35)

“Αμήν λέγω υμίν, εως αν παρέλθει ο ουρανός και η γη...” (Ματθ. 5, 18)

“Ο ουρανός και η γη παρελεύσονται” (Λουκάς 21, 33)

“Και είδον ουρανόν καινόν και γη καινήν” (Αποκάλυψη 21, 1)

“καινούς δε ουρανούς και γη καινή προσδοκώμεν, εν οίς δικαιοσύνη κατοικεί” (Β’ Πέτρου 3, 13).

Την εποχή που γράφτηκε το ευαγγέλιο, υπήρχαν πολύ λίγοι άνθρωποι ακόμη πάνω στη γη. **Δεν υπήρχε μόλυνση, ούτε τα ανθρώπινα μέσα για να προκληθούν οικολογικές καταστροφές.**

Φαινόταν λοιπόν για αιώνες περίεργο το γεγονός ότι η γη και ο ουρανός θα παρέλθουν. Κανείς δεν έκανε τότε τέτοιες σκέψεις. Απεναντίας θεωρούσαν τον **ουρανό και τη γη θεότητες, και οι θεοί δεν ήταν λογικό να “παρέλθουν”.**

Ακόμη και ο Ησαΐας όμως το είπε “Έσται γαρ ο ουρανός καινός και η γη καινή...”, οκτώ αιώνες πριν από το Χριστό!

Ζούμε σε μια εποχή, που καταλαβαίνουμε όλο και περισσότερο το λόγο του Θεού.

Σήμερα ξέρουμε τι εννοούσαν οι προφήτες και ο Ιωάννης με τις περιγραφές της πυρηνικής έκρηξης, τι εννοούσε ο Πέτρος.

Καταλάβαμε τι είναι το “χάραγμα”. Ανακαλύψαμε ότι ο Μωυσής είχε δίκαιο, τόσο πολύ που μόνο κάποιος που δεν θέλει να το δει, δεν το βλέπει.

Πλησιάζουν οι έσχατες ημέρες; Ο λόγος του Θεού μας απαγορεύει να κάνουμε τέτοιες υποθέσεις!

“Τρηγορείτε ουν, ότι ουκ οίδατε την ημέρα ουδέ την ώρα εν η ο υιός του ανθρώπου έρχεται” (Ματθ. 25, 13)

“Ουκ υμών εστι γνωναί χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία” (Πραξ. 1, 7)

“Ηξει δε η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί” (Πειρ. Β’3, 10).

Αντί λοιπόν να συναγωνιζόμαστε ο ένας τον άλλο σε ικανότητα πρόβλεψης, έτοιμοι!

Ας λέμε “**ελθέτω η βασιλεία σου**”, όπως λέει η προσευχή που μας δίδαξε ο Ιησούς.

Αν πράγματι εφαρμόζουμε τη Χριστιανική διδασκαλία, ήδη βιώνουμε την ειρήνη, τη χαρά, την ευτυχία, την πρόγευση δηλαδή της αιώνιας ζωής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Υπάρχουν πολλοί, που δέχονται την αλήθεια των ευαγγελίων. Δεν έχουν όμως διαβάσει οι ίδιοι αναλυτικά και προσεκτικά τα θεόπνευστα αυτά κείμενα, και παρασύρονται εύκολα σε σφάλματα.

Μια μέρα βρέθηκα σε μια παρέα, και κάποιος από τους γνωστούς μου είπε:

“Ο Χριστός ήταν ένας τέλειος άνθρωπος. Δεν ισχυρίστηκε ποτέ ο ίδιος ότι ήταν Θεός.

Οι μαθητές του τον θεοποίησαν. Πέστε μου, που είπε ότι είναι Θεός”

και περισσότεροι από δέκα νέοι άνθρωποι, δεν είχαν τίποτα να απαντήσουν.

Πρέπει να μελετήσουμε με προσοχή τα ευαγγέλια και όλη την αγία γραφή. Τότε, θα βοηθήσουμε πολλούς καλοπροαίρετους συνανθρώπους μας, που απλά δεν γνωρίζουν την αλήθεια, αλλά αν την ακούσουν, αμέσως την καταλαβαίνουν και η ζωή τους αλλάζει.

Αλήθεια, είπε ποτέ ο Ιησούς ότι είναι Θεός;

Φυσικά και το είπε.

Ας δούμε μερικά από τα εδάφια

“Αμήν, αμήν λέγω υμίν, πριν Αβραάμ γενέσθαι εγώ ειμί” (Ιωάννης 8, 58).

“Τίνα με λένουν οι άνθρωποι είμαι;” ρωτάει ο Χριστός τους μαθητές του, και απαντάει ο Πέτρος

“Συ ει ο Χριστός, ο υιός του Θεού του ζώντος”

Ο Χριστός, αυτός που περίμεναν, που προανάγγειλαν οι προφήτες. Ο Χριστός του απαντάει:

“Μακάριος είσαι, διότι σαρξ και αίμα δεν σοι αποκάλυψε τούτο, αλλά ο πατήρ μου εν τοις ουρανοίς... Θέλω σοι δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών...”

Ο άπιστος Θωμάς είπε “Ο Κύριός μου και ο Θεός μου”. **Αν ο Ιησούς δεν ήταν Θεός, και δεν τον διόρθωσε, δεν θα έπρεπε να είναι απατεώνας;**

Ας δούμε με συντομία μερικά ακόμη εδάφια

“εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων” (Φιλ. 2, 10)

“ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως” (Κολ. 1, 15)

“Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί” (Α΄ Τιμοθ. 3, 16)

“Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου” (Ἰωάννη 18, 36)

“Ἴνα σε εἰδήτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιένει ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς” (Μάρκου 2, 5)

“ἀφέωνται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι” (Λουκ. 7, 48).

Στο δικαστήριο ὁ ἀρχιερέας ἐσκίσε τὰ ρούχα τοῦ σε ἐνδείξει ἀγανάκτησης, γιὰ τὸ Ἰησοῦς “βλασφήμησε”, ἀφοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. “Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις” (Μαρκ. 13, 26)

“Τὸν δε ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνετε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρε ἐκ νεκρῶν, οὐ ἡμεῖς μάρτυρες εαμέν” (Πράξεις 3, 15).

Δεκάδες ἐδάφια μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε. Μποροῦμε ὅμως νὰ επικαλεστοῦμε καὶ τὴν κοινὴ λογικὴ. Ὁ Παῦλος, οἱ ἀπόστολοι, μαρτύρησαν καὶ τὸ πρόσωπό τους ἐλάμπε ἀπὸ χαρὰ, γιὰ τὸ θὰ συναντούσαν τὸν Χριστό. Ἐλεγαν ὅλοι ψέματα, καὶ πέθαναν γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὸ ψέμα τους; Γιὰ πῶς λόγο, γιὰ ποῖο ὄφελος;

Ἐκὼ ἀκούσει τὴν παράξενη ἀποψη: “Ἐδῶ, στὴ γῆ εἶναι ὁ παράδεισος, ἐδῶ καὶ ἡ κόλαση. Ὅλα ἐδῶ πληρῶνονται, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία”.

Ἀρχικὰ, ἡ κοινὴ λογικὴ λέει ὅτι ὄχι, δὲν πληρῶνονται ὅλα ἐδῶ.

Στὴ γῆ βασιλεύει ἡ ἀδικία.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἀποδώσει δικαιοσύνη, καὶ θὰ κρίνει τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα με τὶς πράξεις τους.

“Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἐτοιμοί, ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐρχεται” (Ματθ. 24, 44)

“Ἴδού, ἐρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς” (Ἀποκάλυψη 1, 7)

“οίδατε ότι η ημέρα του Κυρίου, ως κλέπτως εν νυκτί ούτως έρχεται” (Α’Θεσ. 5, 1)

“πως φύγητε από τις κρίσεως” (Ματθ. 23, 33)

Ο ίδιος ο Ιησούς τόνισε στους μαθητές του, ότι όποιος αρνηθεί το λόγο του και διώξει τους αποστόλους του, θα τιμωρηθεί αυστηρότερα από ότι τιμωρήθηκαν τα Σόδομα και Γόμορα (Ματθαίος 10, 15).

Ο Ιησούς μας τονίζει συνεχώς ότι θα κριθούμε
“Μη κρίνετε ίνα μη κριθείτε: εν ώ γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτο μετρηθήσεται υμίν (Ματθ. 7, 1).

Δεν διστάζει ο Ιησούς να τονίσει
“Πορεύεσθε απ’ εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον” (Ματθ. 25, 41).

“Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένων υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου” (Ματθ. 25, 34).

“Πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν” (Ιωάννου 14, 2).

“Θησαυρίζετε θησαυρός εν ουρανών” (Ματθ. 6, 20).

“Την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείναι” (Ματθ. 10, 28).

“ποιήσατε εαυτοίς φίλους εκ του μαμωνά της αδικίας ίνα, όταν εκλίπητε, δέξωνται υμάς εις τας αιωνίους σκηνάς” (Λουκάς 16, 9).

Αλήθεια, ας σκεφτούμε την προτροπή αυτή του Χριστού. Να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας με τα χρήματα που είναι τόσο άδικα μοιρασμένα στη γη. Έτσι, θα γίνουμε δεκτοί από αυτόν στην κρίση.

Μετά από όλα αυτά, δεν νομίζω ότι μπορεί κάποιος να πει ότι ο Ιησούς δεν είπε με σαφήνεια που είναι ο παράδεισος και που η κόλαση! Πάντως, όχι στη γη!

Ας προσέχουμε λοιπόν τι λέμε. Ας σκεπτόμαστε. Πέφτουμε σε σοβαρά σφάλματα, χωρίς να το καταλάβουμε.

Εμπιστευόμαστε **μάγους, μέντιουμ, αστρολόγους, ζώδια, οιωνούς**, όταν κάθε σοβαρός άνθρωπος, και οι επιστημονικοί σύλλογοι (π.χ. οι αστρονόμοι, οι ψυχολόγοι κλπ) λένε καθαρά ότι όλα αυτά είναι αυθαίρετα.

Ο λόγος του Θεού σε πολλά σημεία τα καταδικάζει με αυστηρότητα!

“Πειράζει που διαβάζουμε τα ζώδιά μας;” ρωτάνε οι μαθητές μου.

Πειράζει που τα πιστεύετε.

Για δύο λόγους:

Πρώτο, διότι δείχνετε ότι δεν είστε έξυπνοι. Είναι δυνατό να εξαρτάται η ζωή μας από τα “άστρα” και όχι από την δική μας προσπάθεια, πρωτοβουλία, αυτενέργεια, θέληση;

Και δεύτερο, ο Θεός που το απαγορεύει, ξέρει ότι θα οδηγηθούμε σε λάθος δρόμο. Αντί να στρέφουμε την προσοχή μας στις δικές μας ενέργειες, θα κοιτάμε τι είπαν τα άστρα για μας!!!”

Ο άνθρωπος πρέπει να νοιώθει υπεύθυνος για τις πράξεις του, και να προσπαθεί να διαμορφώσει το μέλλον του, επιδιώκοντας το καλλίτερο γι’ αυτόν μέσα στα όρια του Θεϊκού νόμου, που είναι ο απόλυτος φυσικός νόμος.

Αλήθεια, αφού όλα αυτά είναι τόσο προφανή, τόσο βέβαια, σύμφωνα με την απλή λογική, αλλά και σύμφωνα με κάθε μορφής επιστημονική έρευνα, γιατί είναι πιστοί Χριστιανοί μόνο ένα μικρό ποσοστό από τους συνανθρώπους μας;

Ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε γιατί:

α) Πιστεύεις σήμερα, τον εικοστό αιώνα;

ακούω συχνά να μου λένε. Σίγουρα, αυτοί οι άνθρωποι κάνουν ένα λογικό σφάλμα. Τι σχέση έχει ο αιώνας με την ύπαρξη του Θεού;

Αν δούμε για παράδειγμα μια καινούργια πολυκατοικία, καταλαβαίνουμε ότι την έφτιαξε ένας αρχιτέκτονας, ενώ αν δούμε μια παλιά πολυκατοικία, ένα παλιό κτίσμα, ή έστω την Ακρόπολη, δεν καταλαβαίνουμε ότι όλα αυτά φτιάχτηκαν από κάποιον;

Δεν υπάρχει πλέον η έννοια της δημιουργίας επειδή βρισκόμαστε στον εικοστό αιώνα;

β) “Σήμερα, την εποχή των κομπιούτερ, της επιστήμης, εσύ ακόμη πιστεύεις;”

Πράγματι, το κομπιούτερ με βοήθησε πολύ να συλλέξω στοιχεία από πολλά πανεπιστήμια, μέσω του Internet...

... μόνο που τα στοιχεία αυτά αποδεικνύουν ακριβώς το αντίθετο από ότι ισχυρίζονται πολλοί άνθρωποι.

Αποδεικνύουν ότι όλα έγιναν με μια Θαυμαστή, μοναδική ακρίβεια, που δεν οφείλεται στην τύχη, στη σύμπτωση.

Αλήθεια, θα μπορούσε να φτιαχτεί “κατά τύχη” ένας υπολογιστής; Όχι φυσικά. Τότε, πως θα μπορούσε να φτιαχτεί κατά τύχη ο κόσμος, με όλες τις θαυμαστές ρυθμίσεις που περιγράφηκαν στις πρώτες σελίδες του βιβλίου;

Κοιτάζοντας τον υπολογιστή, και επικοινωνώντας μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα με κάθε γωνιά του πλανήτη, τις βιβλιοθήκες, τα πανεπιστήμια, τις προσωπικές σελίδες των επιστημόνων, σκέφτομαι, αν είναι δυνατό να πιστεύουν σοβαρά ότι πριν από μερικές γενιές είμαστε πίθηκοι! Ακόμη και στην αρχαιότητα υπήρξαν τα περίφημα επτά θαύματα του κόσμου, που προκαλούν και σήμερα έκπληξη και θαυμασμό.

γ) Οι άνθρωποι φοβούνται την ειρωνεία.

Πράγματι, το πνεύμα της ειρωνείας, είναι σατανικό πνεύμα. Η γελοιοποίηση του συνανθρώπου μας κρύβει κακία, μοχθηρία, εγωισμό.

Όλα αυτά όμως είναι τόσο έξυπνα κρυμμένα πίσω από το “χιούμορ”. Με το πρόσχημα ότι κάνουμε τη ζωή μας πιο χαρούμενη προκαλούμε στον συνάνθρωπό μας τη δυστυχία.

Κάθε άνθρωπος φοβάται μήπως τον ειρωνευτούν.

Χρειάζεται μεγάλη δύναμη χαρακτήρα, για να μπορούμε να μένουμε σταθερά στο στόχο μας, στις πεποιθήσεις μας, χωρίς να φοβόμαστε “τι θα πουν οι άλλοι”.

Οι χριστιανοί είναι ισχυρές προσωπικότητες. Ξέρουν τι θέλουν, και δεν λυγίζουν μπροστά στο φόβο της ειρωνείας. Αν γνωρίζουν καλά τη Χριστιανική διδασκαλία, γρήγορα γίνονται πολύ αγαπητοί, για πολλούς λόγους.

Φέρονται με αγάπη σε όλους. Προσπαθούν να μη δημιουργούν προβλήματα, και επί πλέον προσπαθούν να διευκολύνουν τους άλλους να λύσουν τα δικά τους. Δεν απειλούν την ευτυχία των συνανθρώπων τους.

Δεν επιβουλεύονται την περιουσία τους, την οικογένεια τους.
Είναι ένα στήριγμα σε όποιον δυστυχήσει ακολουθώντας τις κοσμικές
αυταπάτες. Τελικά, κερδίζουν.

Βέβαια, οι Χριστιανοί τα πετυχαίνουν όλα αυτά, γιατί δεν είναι μόνοι τους.
Έχουν ένα στήριγμα που είναι ακαταμάχητο

“Είναι σκληρό να κλωτσάς σε πέτρα” είπε ο Κύριος στο νεαρό Παύλο, πριν
πιστέψει. Και, ο Παύλος αργότερα είπε, αν ο Θεός είναι μαζί μας, τι
σημασία έχει ποιος είναι εναντίον μας;

δ) Οι άνθρωποι απιστούν βλέποντας το κακό παράδειγμα.

*Δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο, άνθρωποι “καθώς πρέπει” όπως
δάσκαλοι, καθηγητές, ιερείς, να αποδεικνύεται ότι είναι κλέφτες,
εκμεταλλευτές, παιδεραστές, τελείως διεφθαρμένοι.*

Τι εντύπωση προκαλεί, ένας ιερέας, που τη μια μέρα λέει “Οι δε δειλοί και
άπιστοι και βδελυκτοί και φονείς και πόρνοι και μάγοι και πάντες οι
ψεύσται, θέλουσι έχει την μερίδα αυτών εν τη λίμνη τη καιομένη με πυρ
και θείου” και **την άλλη μέρα αποδεικνύεται ότι ο ίδιος ο ιερέας
ανήκει σε μια από αυτές τις κατηγορίες!**

Τι σκέφτονται τότε οι άνθρωποι; Άρα, μας κοροϊδεύει!

Τίποτα από αυτά που έλεγε δεν πιστεύει, τίποτα δεν είναι αλήθεια.

Μας κοροϊδεύουν, για να μπορούν να μας ελέγχουν ευκολότερα!

Είναι κατανοητή η οργή που προκαλούν οι υποκριτές που βρίσκονται
ανάμεσά μας. Εμπορεύονται την πίστη μας, κερδίζουν από την προσπάθειά
μας να πλησιάσουμε το Θεό.

Μοιάζουν με τους εμπόρους που έδιωξε ο Χριστός από το ναό λέγοντάς τους
ότι έκαναν σπήλαιο ληστών τον οίκο του Θεού.

Πρέπει όμως να είμαστε αντικειμενικοί. Τα λίγα αυτά παραδείγματα, όση
οργή και αν προκαλούν, δεν πρέπει να μας κρύβουν και τους τόσους άξιους
ιερείς, που αγωνίζονται με αυταπάρνηση μέσα σε αντιξοες συνθήκες, να
διδάξουν το λόγο του Θεού.

Να δούμε τους τόσους καλούς ανθρώπους, που κάνουν ένα πολύ αξιόλογο έργο, αλλά είναι ταπεινοί, δεν το προβάλλουν. Ο τύπος και τα μέσα ενημέρωσης προβάλλουν μόνο το κακό.

Αν σήμερα κλέψει ένας ιερέας, θα γίνει πρώτη είδηση σε όλα τα δελτία ειδήσεων.

Θα ακούσουμε “Οι ιερείς κλέβουν”. Θα δημιουργηθεί η εντύπωση ότι οι περισσότεροι κλέβουν. Κανείς δεν θα σκεφτεί ότι “ένας ιερέας έκλεψε, αλλά πόσες χιλιάδες ιερείς κάνουν αυτά που διδάσκουν”.

Να προσπαθήσουμε πάντα να είμαστε αντικειμενικοί. Να μη μας παρασύρει η οργή, ο συναισθηματισμός, αλλά να κρίνουμε ήρεμα, εκτιμώντας όλα τα δεδομένα.

Αν ανακαλύψουμε μερικά κίβδηλα νομίσματα κανείς δεν θα συμπεράνει “άρα, όλα τα νομίσματα είναι κίβδηλα”.

Αν ανακαλύψουμε μερικούς κίβδηλους ιερείς και δασκάλους, δεν είναι λογικό να συμπεράνουμε ότι όλοι είναι κίβδηλοι.

ε) Οι άνθρωποι απιστούν βλέποντας τις δοκιμασίες.

Αλήθεια, μπορεί μια αρρώστια, μια δοκιμασία, να είναι καλή για τον άνθρωπο;

Ναι, γιατί οι πιο πολλοί τότε μόνο θυμούνται το Θεό. Όσο τα πράγματα πάνε καλά, οι άνθρωποι βουλιάζουν στην αναζήτηση του πλούτου, τον εγωισμό, την ειρωνεία για τους πιο φτωχούς.

Όταν βρεθούν σε αληθινή ανάγκη, θυμούνται ότι δεν είναι αυτάρκεις, δεν αγοράζονται με τα χρήματα ούτε η υγεία, ούτε η ευτυχία.

Παρακαλούν το Θεό να τους βοηθήσει και κάποιοι επιστρέφουν στην προσευχή, στην κατανόηση της μικρότητάς τους.

Πολλοί άνθρωποι θέλουν το Θεό συνεργάτη στη δουλειά τους.

Έχω δει εμπόρους να σταυρώνουν το πρώτο χιλιάριο της είσπραξης, για να έρθουν κι' άλλα.

Αυτό που έχει πρώτα όμως σημασία για τον άνθρωπο, είναι η ηθική βελτίωση, η επιδίωξη της προσωπικής αξίας, η σκέψη της μέλλουσας κρίσης.

Αυτό έχει και για το Θεό την πρώτη προτεραιότητα. Μια αρρώστια, μια δυστυχία, αν μας ξαναφέρει στο δρόμο του Θεού, είναι μεγάλη ευτυχία για τον άνθρωπο.

Ο πλούτος και η ευτυχία δεν πρέπει να απομακρύνουν κανένα από το στόχο του, απεναντίας θα πρέπει να γίνονται τα μέσα να δίνεται αγάπη και βοήθεια σε συνανθρώπους μας.

Είναι τόσο μεγάλη η χαρά που αισθάνεται ο άνθρωπος όταν μάθει να δίνει, και όχι μόνο να παίρνει!

Κανείς δεν θα περάσει στη γη αδοκίμαστος.

Τη στιγμή της δοκιμασίας, πρέπει να δοξάζουμε το Θεό, και να τον παρακαλούμε να μας βοηθήσει, όπως τα παιδιά τον πατέρα τους.

Είναι σίγουρο, ότι η ευλογία που θα ακολουθήσει, θα είναι μεγαλύτερη από τη δοκιμασία. Προτείνω να διαβάσετε τον “Ίώβ”, ένα από τα αριστουργήματα που κρύβονται μέσα στην Παλαιά Διαθήκη.

Αναφέρεται ακριβώς σε αυτούς τους προβληματισμούς.

στ) Οι άνθρωποι παρασύρονται από τη φιλοσοφία.

Υπάρχουν φιλοσοφικά ρεύματα, που οδηγούν τον άνθρωπο κατ’ ευθείαν στην καταστροφή.

Υπάρχουν όμως και ιδέες, που είναι λογικοφανείς, αληθοφανείς, ύπουλα όμως περιέχουν το σπέρμα της καταστροφής.

Άκουσα κάποτε στο Πανεπιστήμιο την άποψη “Δεν πιστεύω τίποτα, δεν ελπίζω τίποτα, είμαι ελεύθερος”

Όμορφο ακούγεται. Ιδιαίτερα αυτό το τελευταίο “είμαι ελεύθερος”. μόνο που είναι τελείως παράλογο.

Τι σχέση έχει η ελευθερία του ανθρώπου, με το “δεν ελπίζω τίποτα”!

Κάποιος που δεν ελπίζει τίποτα, δεν έχει σχέδια, όνειρα, προοπτική, δεν μπορεί να είναι ούτε δημιουργικός, ούτε ευτυχισμένος. Ευτυχία, ακόμη και

με την κοσμική έννοια, είναι να βάζουμε κάποιους στόχους και να τους πετυχαίνουμε. Αν δεν πιστεύουμε τίποτα, δεν ελπίζουμε τίποτα, τότε δεν βρίσκουμε νόημα και περιεχόμενο στη ζωή.

Μου έρχεται στο νου ο υπεράνθρωπος του Νίτσε. Οι Χιτλερικοί “άριοι” και οι “κατώτεροι υπάνθρωποι”.

Οι “αράπηδες” και οι “λευκοί”

Οι “ευγενείς”, οι “αριστοκράτες” και ο “λαός”, οι “μικροαστοί”.

Δεν υπάρχει διάκριση, που να μην έχει θεμελιωθεί πάνω σε μια φιλοσοφική θεωρία.

Οι περισσότερες όμως φιλοσοφικές ιδέες χωρίζουν τους ανθρώπους.

Βάζουν φράγματα, στεγανά ανάμεσά τους. Δημιουργούν πάλι ανάμεσα στις τάξεις εξόντωση του υπάνθρωπου από τον υπεράνθρωπο, εκμετάλλευση του μαύρου από το λευκό, της μειοψηφίας από τη πλειοψηφία.

Πόσο διαφορετικός αλήθεια είναι ο Χριστιανισμός, όταν εφαρμόζεται!

“Δεν υπάρχει δούλος, ούτε ελεύθερος, όλοι είσαστε αδέρφια και έχετε πατέρα το Θεό” είπε ο Ιησούς Χριστός.

Δυστυχώς, υπήρξαν πολλοί υποκριτές και μέσα στις εκκλησίες, ιδιαίτερα κάποιοι ξένοι “ιεραπόστολοι”.

Υιοθέτησαν τη δουλεία, την καταπίεση του ανθρώπου από άνθρωπο, αγνοώντας το λόγο του Χριστού που υποτίθεται ότι δίδασκαν.

Αν εφαρμοζόταν η Χριστιανική διδασκαλία, δεν θα έπρεπε να υπάρχει η αδικία και η καταπίεση που υπάρχει στις μέρες μας.

Ο εργοδότης, έπρεπε να φέρεται με αγάπη και καλοσύνη στους εργαζόμενους, να μην τους εκμεταλλεύεται τόσο απροκάλυπτα, τόσο απάνθρωπα, αλλά να χρησιμοποιεί τον πλούτο του για το κοινό καλό, το δικό του και των ανθρώπων που εργάζονται μαζί του.

Έχει σοβαρή ευθύνη για τη συμπεριφορά του.

Ο εργαζόμενος τότε στον εργοδότη θα όφειλε να είναι τίμιος και ειλικρινής.

Δεν θα τον οδηγούσε η αδικία που βλέπει, να γίνεται συχνά ψεύτης, υποκριτής, να κάνει πως δουλεύει χωρίς να προσπαθεί πραγματικά.

Θα έβλεπε ότι του φέρονται με αγάπη, και θα όφειλε να φερθεί και αυτός με ειλικρίνεια, διαφορετικά θα ήταν αδικαιολόγητος, ένοχος. Και τώρα είναι ένοχος όταν είναι ανειλικρινής, αλλά ωθείται σε μια τέτοια συμπεριφορά από τον εργοδότη, που είναι συνένοχος.

Ο ένας σπρώχνει τον άλλο στο γκρεμό, και τελικά όλοι μαζί καταστρέφονται εργοδότες και εργαζόμενοι.

Αν εφαρμοζόταν ο Χριστιανισμός στην πράξη, σαν θεμέλιο της κοινωνίας, δεν θα έβρισκαν έδαφος για να αναπτυχθούν τα υλιστικά κινήματα, που κερδίζουν οπαδούς λέγοντας ότι θα φέρουν δικαιοσύνη.

Πράγματι, ο άνθρωπος διψάει για δικαιοσύνη. Όσοι φέρονται άδικα, απάνθρωπα, προκαλούν δίκαιους τριγμούς στον κοινωνικό ιστό.

Δημιουργούν έχθρα, μίσος, οδηγούν την κοινωνία σε έκρηξη. Δεν θα χαρούν την αδικία τους για πολύ, ούτε σε αυτή τη ζωή, ούτε στην άλλη.

Όταν δεν εφαρμόζεται ο λόγος του Θεού, αρχίζουν οι ανθρώπινες προσπάθειες. Δυστυχώς, είναι ατελείς απόπειρες, καταπιεστικές, που περιέχουν μίσος, εκδίκηση, επιβολή. Θυμίζουν συχνά την προσπάθεια του Αδάμ και της Εύας, που πήραν φύλλα συκιάς για να φτιάξουν τα πρώτα τους ρούχα, να ντυθούν!

Η ανθρώπινη δικαιοσύνη και τα φιλοσοφικά ρεύματα συχνά θυμίζουν τους ήρωες των τηλεοπτικών παραγωγών του Hollywood.

Ένας “καλός”, παρατηρεί ότι υπάρχει αδικία, σκοτώνει επί δύο ώρες μερικές δεκάδες “κακούς” και η ταινία τελειώνει, αφήνοντας τους θεατές με την αίσθηση ότι επιβλήθηκε δικαιοσύνη.

Η δικαιοσύνη του Θεού όμως μιλάει για τη ρίζα του κακού.

Αν την ακολουθήσουμε, θα γίνει η γη πολύ καλύτερη, και θα δουν οι υλιστές πως γίνεται το όραμά τους πραγματικότητα.

Αν όμως δεν την ακολουθήσουμε, ας είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τις συνέπειες.

§) Η έλλειψη αγάπης από μερικούς Χριστιανούς.

Συχνά με έκπληξη παρατηρώ ότι κάποιοι Χριστιανοί μισούν τους Εβραίους. “Αυτοί σταύρωσαν το Χριστό” λένε.

Ο Χριστός, ήρθε στη γη για να σταυρωθεί, για να μας ελευθερώσει από το προπατορικό αμάρτημα. Δεν έγινε τίποτα, που να μην το ήθελε.

Όταν μισούμε τους Εβραίους, επειδή σταύρωσαν το Χριστό, κάνουμε το Χριστό αδύναμο, που δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην ανθρώπινη θέληση.

Δεύτερο, το μίσος δεν επιτρέπεται για κανένα λόγο στους Χριστιανούς. Πρέπει να υπάρχει αγάπη για όλους.

Τρίτο, [η συλλογική ευθύνη, είναι αντιχριστιανική ιδεολογία.](#)

Δεν μπορεί για ένα λάθος να φταίνε όλοι.

Υπάρχουν σε κάθε ομάδα, σε κάθε τάξη, σε κάθε λαό, οι καλοί και οι κακοί. Έχω γνωρίσει πολύ καλούς Εβραίους, και πολύ κακούς Εβραίους, όπως έχω γνωρίσει πολύ καλούς Χριστιανούς, και πολύ κακούς Χριστιανούς.

Η αγάπη τους σπρώχνει όλους προς το καλό, ενώ το μίσος τους οδηγεί όλους αντίθετα από το θέλημα του Θεού.

Είναι απίστευτο, να μισούμε στο όνομα του Χριστού, που είπε να αγαπάμε τους εχθρούς μας, και να κάνουμε καλό ακόμη και σε αυτούς που μας αδικούν και μας καταριούνται!

[Δεν επιτρέπεται “Χριστιανικές” ομάδες να έρχονται αντιμέτωπες και να χτυπάει η μία την άλλη \(!!!\), να βρίζονται \(!!!\), να επιβάλλουν το “Χριστιανικά ορθό” με τη βία.](#)

Αυτοί είναι ένοχοι για την απομάκρυνση χιλιάδων ανθρώπων από την εκκλησία και το λόγο του Χριστού.

[“Αλίμονο σε όσους σκανδαλίσουν ένα από τους απλούς ανθρώπους που με ακολουθούν”](#) είπε ο Χριστός, και αυτοί, δυστυχώς, σκανδαλίζουν χιλιάδες.

Ας προσέξουμε λοιπόν, να μην διώχνουμε με τη συμπεριφορά μας, τους ανθρώπους από το λόγο του Χριστού.

Ας έχουμε στο μυαλό μας την πρώτη και βασική εντολή. Να αγαπάμε το Θεό κάνοντας το θέλημά του, και το συνάνθρωπό μας σαν τον εαυτό μας. Η ευτυχία που θα νοιώσουμε, είναι η πρόγευση μιας ζωής, που δεν θα τη σταματήσει ο θάνατος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Γιατί έγραψα αυτό το βιβλίο; Μήπως ο Θεός έχει ανάγκη από διαφήμιση; Μήπως χρειάζεται τους ανθρώπους; Μήπως έχει ανάγκη από προπαγάνδα, όπως τα πολιτικά κόμματα;

Ο Θεός δεν έχει ανάγκη από την πίστη μας. Υπάρχει σήμερα, υπήρξε πάντα, θα υπάρχει πάντα, ανεξάρτητα από εμάς.

Εμείς έχουμε ανάγκη από το Θεό.

Εμείς δεχόμαστε στη ζωή μας το μήνυμα του ευαγγελίου, και η ζωή μας αλλάζει. Αποκτάει νόημα, σκοπό, περιεχόμενο.

Δεν φοβόμαστε το Θάνατο. Βαδίζουμε με σιγουριά και πίστη, όπως ένα παιδί που κρατάει από το χέρι τον πατέρα του, και νοιώθει απόλυτη ασφάλεια.

Το βιβλίο αυτό είναι αποτέλεσμα της φρίκης που ένοιωσα, όταν κατάλαβα ότι χιλιάδες άνθρωποι γύρω μας έχουν λανθασμένη εικόνα για τα πορίσματα της επιστήμης. Πιστεύουν ότι η επιστήμη οδηγεί στην αθεΐα, ενώ οδηγεί στο Θεό! Με βέβαιο και απόλυτο τρόπο!

Εύχομαι το βιβλίο αυτό να αποτελέσει αφορμή για σκέψη.

Ζητώ συγνώμη για την παρορμητική γραφή, και τις φιλολογικές ατέλειες.

Για μένα είχε σημασία μόνο το κυνήγι της επιστημονικής αλήθειας.

Όπως με βοήθησαν κάποιοι άνθρωποι, έτσι ελπίζω, με αληθινή αγάπη για όλους τους αναγνώστες μου, να βοηθήσω και εγώ με τη σειρά μου κάποιους συνανθρώπους που μου να “μην περπατήσουν στο σκοτάδι, αλλά να έχουν φως της ζωής”.

Αν κάποιος από τους αναγνώστες έχει απορίες πάνω σε αυτά που έγραψα, και μπορώ να τον βοηθήσω, με μεγάλη ευχαρίστηση θα δεχτώ τα σχόλια του

Λεκάτης Γιώργος

lekatisgeorge@gmail.com

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) “ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ”
- 2) “ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ”
- 3) “ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ” (5 ΤΟΜΟΙ) του Π. Τρεμπέλα
- 4) “Ο άνθρωπος μέσα στο σύμπαν” Αστερίου Χατζηνικολάου
- 5) “Ίησούς ο Χριστός” Λεωνίδα Διαμαντόπουλου
- 6) “Αρχαιολογία και Αγία Γραφή” Νικολάου Βασιλειάδη
- 7) “Χριστός ο αληθινός Θεός” Δημητρίου Κόκορη
- 8) “A brief history of Time” Stephen Hawking
- 9) “The first three minutes” Steven Weinberg
- 10) “God and the astronomers” Robert Jastrow
- 11) “The Big Bang” Joseph Silk
- 12) “Κοσμολογία” Κοντόπουλου-Κωστάκη
- 13) “Αστροφυσική” Δ. Κωστάκη
- 14) “Η κόμη της Βερενίκης” Γ. Γραμματικάτη
- 15) “God and the New Physics” Paul Davies
- 16) “The Bible science and creation (Corder-Maxwell-Howe)
- 17) “Υπομνήματα στην Παλαιά Διαθήκη” (8 τόμοι) Π. Τρεμπέλα
- 18) “Το μυστήριο του θανάτου” Νικ. Βασιλειάδη
- 19) “Υπάρχει Θεός” Τιμόθεου Κιλίφη
- 20) “Ίησούς Χριστός” Τιμόθεου Κιλίφη
- 21) "Ραδιενέργεια" Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης
- 22) The archaeology of Palestine and the Bible-From the stone age to Christianity-Recent discoveries in Bible Lands (W. F. ALBRIGHT)
- 23) “Faith and the physical world” David Dye
- 24) “Science return to God” James Jauncey
- 25) “Εβραϊκή αρχαιολογία” Βασ. Βέλλα
- 26) “Τι πρόσφερε ο Χριστιανισμός” Λεωνίδα Διαμαντόπουλου
- 27) “Foundation of Modern Physical Science” Holton
- 28) “Forces and Fields in Special Relativity” Ganley